

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -
Proc zrovna ja.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Proc z...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

James Hadley Chase
Proc zrovna já

Kapitola první

I.

Corridon se prodíral clonou tabákového dýmu, která zaplňovala červeně a žlutě vybarvený lokál, a byl si plně vědom, jak hlasy zničehonic ztichly, všichni otočili hlavu a prstem si na něho zapáleně ukazují.

Ať přišel v Soho kamkoli, byl už zvyklý, že na něj všichni civí a šuškájí si. Nosil svou pověst, stejně jako malomocný nosí zvonec.

Věděl, že lidem pije krev a že mu nevěří. Nenáviděli ho za to, že je silný a z vysoka přehlíží nebezpečí. Ještě dnes, šest let poté, co k událostem došlo, všichni přetřásají jeho válečný posudek. Člověk, který dokázal to co on, říkalo se o něm, dokáže všechno.

Pověst mu posloužila, stejně jako doba studií slouží lékaři, právníkovi či inženýrům: zajišťovala mu živobytí. Kdykoli se někde vyskytla nějaká špinavá fuška, nabídl mu ji. Ti, kteří neměli dost odvahy nastavit vlastní kůži, si ho najímali, aby práci provedl místo nich. Vždycky měl naprosto stejné podmínky: "Polovičku na dřevo a zbytek, až bude po všem." Nejčastěji však shrábl polovinu slíbené částky a zbytek práce vykonat odmítl. "Můžete mě zažalovat," říkával s úsměvem. Jenomže nikdo ho zažalovat nemohl. Fuška nikdy nepatřila k takovému druhu závazku, s jakým byste mohl vyrukovat před soudcem.

Bylo k nevíře, jak dlouho se tyhle kšefty točily. Nikdo si nepotrpí, aby plakátoval, že ho někdo převezl, a právě na tento fakt Corridon spoléhal. Lidé, které podtrhl, drželi pěkně jazyk za zuby. Corridon nadále naslouchal nejrůznějším návrhům, kladl si podmínky, přijal první splátku a zbytek nechal plavat. Neměl nejmenší výčitky svědomí. Pět let žil ve světě podvodníků, kriváků, všiváků a zlodějů. Cynicky sám sebe viděl jako velkého parazita, příživujícího se na menších parazitech. Nemuseli se na něj obracet, jenomže jejich strach, postavení a zbednělost je donutily, aby ho požádali o pomoc, a jakmile se mu dostali do rukou, byli zcela bezmocní.

Tato situace se však nemohla táhnout donekonečna. Corridon to věděl. Dřív nebo později se něco proslechne. Dřív nebo později si dvojice nebo trojice těchto lidí navzájem postěžuje a všichni kápnou na to, jak to s nimi Corridon válí. Zjistí, že nejsou sami, že Sollyho a Lewa a Petea a spousty dalších chytil a stáhl z kůže stejně jako je. V tom okamžiku se všechno rozkřikne, všichni zabouchnou Corridonovi dveře před nosem a jemu nezbude, než vymyslet jinou cestu, jak přijít k prachům.

Zvěsti už se očividně šířily. Už měsíc se na Corridona nikdo neobrátil a Corridonovi se den ode dne hromádka librových bankovek povážlivě tenčila. Dnes večer měl v kapse patnáct liber - nejmenší obnos, jaký mu zůstal od chvíle, kdy odešel z armády.

Vůbec si však nelámал hlavu. Corridon si s ničím nelámал hlavu. Byl přesvědčen, že cestu osudu má jasně předurčenou. Někde začíná a někde končí. Věci, které se přihodí mezi těmito dvěma body, byly něco, co nechtěl ovlivňovat. Daleko víc ho uspokojovalo pomyšlení, že život se mu odvíjí podle určitých náhod a že on sám není nic víc než zaujatý divák. Věděl, že kdyby po něčem takovém toužil, mohl by osud změnit, jenomže se vůbec neunavoval něco takového zkoušet. Nechával se unášet proudem a nebránil se vnějším vlivům, nečekaným příležitostem ani lidem - obzvláště lidem - kteří mohli jeho budoucnost ovlivnit.

Dnes večer zašel Corridon do klubu Ametyst, jednoho z nejmizernějších nočních podniků v Soho, z čiré nudy a v naději, že se tam přece jenom přihodí něco, co ho vyvede z ospalé nečinnosti, která na něj celý minulý měsíc padala, a něco se rozběhne.

Klub Ametyst patřil Zanimu. V neposkvrněném tmavě modrém sáčku stál Zani za hadovitě vykrojeným barem, černý obličej zamračený jako mrak a tlustými prsty si tiše bubnoval na vyleštěné dřevo.

Všiml si, jak se Corridon usadil v šerém koutě lokálu, a zakabonil se ještě víc. Neviděl Corridona v klubu rád. Doslechl se, že Corridonovi docházejí peníze, a domýšlel se, že si Corridon bude chtít od něho vypůjčit. Došel k názoru, že by nebylo moudré odmítnout. Corridon reagoval dosti nešťastně, když mu někdo odmítl peníze. Sám byl štedrý, bezstarostně půjčil každému, kdo jej požádal, a nikdy netrval na vrácení - a čekal, že ostatní se budou chovat

stejně. Zaniho co živ o půjčku nepožádal, avšak Zani si byl jistý, že nebude trvat tak dlouho a učiní tak, a Zani se s penězi loučil velice nerad.

Corridon si postrčil klobouk do týla a rozhlédl se po červenožlutém lokálu. V klubu sedělo asi třicet mužů a žen - někteří na stoličkách přímo u baru, jiní u stolků se skleněnou deskou, rozestavěných porůznu po místnosti, další postávali ve dveřích. Všichni pili, kouřili a klábosili.

Jakmile se usadil, přestali si ho všimát a Corridon se ušklíbl, když si vzpomněl na večery, kdy se kolem něho všichni shlukli, nabízeli mu pití, vnucovali se mu, a aby sami vypadali důležitě, snažili se předvádět, jací jsou s ním kamarádi.

Corridonovi nevadilo, že si ho nevšímají. Baval se. Jenomže lhosejnost k jeho osobě před ním blikala jako varovné světlo. Měl by si najít nové pole působnosti a nic nelámat přes koleno, což dělal nerad, vyhledat nové loviště, panenskou půdu, seznámit se s novými lidmi, kteří mu na jeho pověst skočí jako na udici.

Jenomže kde? Zamyšleně si přemnul silnou bradu. Hammersmith? Ušklíbl se. To by bylo o jeden nebo dva stupně níž. Možná by stálo za to vyzkoušet Birmingham nebo Manchester. Na severu se najde spousta podfukářů, kteří si koledují, aby je někdo oškubal, jenomže tyto vyhlídky ho moc nelákaly. Má-li změnit působistiště, může se krásně vydat někam, kde bude šťastný. Věděl, že v zamračeném a vlhkém Manchesteru by nikdy šťastný nebyl.

Vypraví se do Paříže.

Zapálil si cigaretu a mávl na číšníka.

Ano, do Paříže. Nebyl tam už šest let. Hned po Londýně se mu v Paříži líbilo mnohem víc než v kterékoli jiné metropoli světa. V Paříži znal spoustu lidí. Vyznal se ve městě. Věděl, jak navázat potřebné známosti.

Nejdřív si však musí sehnat nějaké peníze. Do Paříže se s prázdnou kapsou jet nedá. Několik týdnů, než se mu podaří lapit někoho na háček, musí přežít. A musí přežít také na úrovni. Čím honosnější návnada, tím větší úlovek. Bude potřebovat přinejmenším dvě stě liber.

Stál u něho číšník.

"Velkou whisky a vodu," objednal si a vzápětí si všiml, že se k němu zástupem prodírá Milly Lawesová. Dodal: "Dvakrát."

Milly byla šestadvacetiletá křehká a velice hezká blondýna. Ve šmolkově modrých očích se obvykle nic nezrcadlilo, široká naličená ústa se neustále usmívala. Měla malou dcerku, byla svobodná a na živobytí si vydělávala šlapáním chodníku. Corridon ji znal asi dva roky. Vzhledem ke starostlivosti a lásce k holčičce jí odpouštěl povolání, a když jí teklo do bot, často jí vypomohl.

"Ahoj, Martine," pozdravila ho a zastavila se u stolu. "Máš napilno?"

Podíval se na ni a zavrtěl hlavou.

"Už ti nesou skleničku," oznámil. "Neposadíš se?"

Hodila pohledem přes rameno, protože věděla, že ji řada lidí sleduje.

"Nebude ti to vadit, zlatíčko?"

"Neříkej mi tak," vyjel Corridon podrážděně. "A sedni si. Proč by mi to mělo vadit?"

Sedla si a deštník i kabelku si položila pod židli. Měla na sobě šedý flanelový kostým, v němž jí krásně vynikala postava. Corridona napadlo, že vypadá tak skvěle a čistě, že by mohla i do Ritzu.

"Jak jdou kšefty, Milly?"

Trochu se zakřenila a pak se rozesmála.

"Ujde to. Skoro. Nejsou samozřejmě takové jako dřív. Chybí tu Američani."

Číšník postavil nápoje na stůl a Corridon zaplatil. Milly, které nic neušlo, povytáhla obočí, když viděla, jak je Martinův svazek bankovek tenký.

"A tobě, Martine?"

Pokrčil rameny.

"Jen taktak. Jak se vede Susii?"

Milly se rozzářila.

"Ach, skvěle. V neděli se za ní jedu podívat. Začíná už mluvit."

Corridon zamručel.

"Jakmile začne, jaktěživo se nezastaví," utrousil. "Vyříd', že ji moc pozdravuju." Sáh do kapsy, oddělil z balíčku jednu bankovku, stočil ji v ruce a pustil ji Milly do klína. "Kup jí něco. Prckové dárky milují."

"Bude ti chybět, Martine. Slyšela jsem..."

"Pust' z hlavy, co jsi slyšela." Šedé oči mu zpřísněly. "Dělej, co ti říkám, a mlč."

"Ano, zlatíčko."

Na opačném konci lokálu začal Max, vyhublý mužik v červenobílé kostkované košili a pytlovitých flanelových kalhotách, hrát na piano.

Max v klubu vyhrával od té doby, co klub otevřeli. Panovaly pověsti, že má tuberu, rakovinu či nějaký neoperovatelný nádor, jenomže Max pověsti ani nepotvrzoval, ani nevyvracel. Za války nesloužil v armádě, ale seděl u piana, hodiny a hodiny, večer za večerem neúnavně vyhrával a tvrdil, že si tak odpykává trest za svou neužitečnost.

Milly si začala broukat melodii, kterou hrál, a vysokým podpatkem vyt'ukávala pravidelný, podmanivý rytmus.

"Nehraje skvěle?" prohodila. "Co bych za to dala, umět něco doopravdy. Představ si, že bych uměla takhle krásně hrát."

Corridon se uchechtl.

"Nepodceňuj vlastní nadání, Milly. Max by byl šťastný, kdyby vydělal polovičku toho, co ty."

Ušklíbla se.

"Chci ti něco ukázat, Martine. Ať to nikdo nevidí." Zvedla kabelku, otevřela ji, chvíli v ní lovila a vložila mu do ruky

malý předmět. "Víš, co to je?"

Corridon se pod stolem podíval, co mu vlastně dala. Kroužek z bílého kamene vysoustruhovaný jako prsten s hladkou vrchní ploškou. Zachmuřeně si s kroužkem točil v ruce. Pak zvedl pohled a ostře se na Milly zadíval.

"Kde jsi to našla, Milly?"

"Ach - sebrala jsem to."

"Kde?"

"Co je to, Martine? Netvař se tak záhadně."

"Nejsem si jistý. Je to nefrit a vsadím krk, že je to prsten pro lukostřelce."

"Cože?"

"Kdysi je zhotovovali Číňané. Řekl bych, že je falešný. Nemůžu to tvrdit, ale pokud by to nebyl podvrh, měl by ohromnou cenu."

"Jakou?" Milly se napjal obličej.

"Nemám zdání, možná stovku. Nevím. Možná víc."

"Chceš říct, že lučištníci nosili takové prsteny?"

"Ano. Používali jich při napínání tětiny. Jestli to není podvrh, pochází někdy z doby dvě stě let před Kristem."

Milly jel mozek na plné obrátky.

"Před Kristem?"

Corridon se ušklíbl.

"Moc se neraduj. Nejspíš to bude kopie. Kde jsi k ní přišla?"

"Prsten musel vytrousit jeden z mých hostů," odpověděla opatrně. "Našla jsem jej pod prádelníkem."

"Radši ho odevzdej poldům, Milly," řekl Corridon. "Jestli je prsten pravý, ten chlap ohlásí ztrátu. Nechci, aby ses dostala do basy."

"Neví, že ho mám," tvrdila Milly.

"Zjistí to hned, jakmile se pokusíš prsten stělit."

Milly natáhla ruku a Corridon jí pod stolem prsten vrátil.

"Myslíš, že nabídne odměnu?"

"Mohl by."

Chvilí přemýšlela, pak potřásla hlavou.

"Mám naději. Jestli má ten krám nějakou cenu, poldové mi nedají ani brďol. Znáám je. Budou předstírat, že ho našli sami."

Corridonovi blesklo hlavou, že děvče má nejspíš pravdu, avšak nahlas to neřekl.

"Radši se ho zbav, Milly, kdokoli by ho mohl snadno vystopovat."

"Ty bys ho koupit nechtěl, Martine, že ne? Dala bych ti ho za -za padesát."

Corridon se zasmál.

"Za padesátku by asi šel. Ne, díky, Milly, to není moje parketa, nevěděl bych, co s ním dál. Pokud je pravý, je to příliš horké zboží. A pokud ne, nestojí za to lámat si s ním hlavu."

Milly si zklamaně povzddechla a uklidila prsten zpět do kabelky.

"No dobře. Něco vymyslím. Myslíš, že by mi za něj dal něco Zani?"

"Ani omylem. Ten by tě nejspíš práskl."

"Nevěděla jsem, že je to nefrit. Netušila jsem, že taky existuje bílý nefrit. Ten je podle mne žlutý."

"Pleteš si ho s jantarem," vysvětlil Corridon trpělivě.

"Vážně?" zatvářila se Milly nejistě. "Dobrá, asi jsem se spletla. Nevím, kde bereš všechny tyhle vědomosti. Jakmile jsem ten krám uviděla, věděla jsem, že ty mi přesně řekneš, o co vlastně jde."

"Kdybys občas zašla do Britského muzea," zchladil ji s úsměvem Corridon, "vzala by ses v různých věcech taky."

"Ach, umřela bych nudou." Popadla deštník. "Já a Britské muzeum? Raději abych běžela. Dík za dárek pro Susii."

Koupím jí Mickey Mouše."

"Dobrý nápad." Corridon típl cigaretu. "A nezapomeň se zbavit toho prstenu. Dej ho prvnímu poldovi, kterého potkáš, a nakukej mu, žes ho sebrala na ulici."

Milly se uchichtla.

"To si piš, že to udělám - jen abych viděla, jak se tváří, až mu ho dám. Na shledanou, Martine."

"Na shledanou."

Později se z klubu Ametyst ke značnému údivu a úlevě Zaniho, kterého nepožádal o půjčku, zvedl k odchodu i Corridon. Vypůjčit si od Zaniho ho ani nenapadlo. Vyšel se do Grosvenor Mews, kde nad garážemi bydlel.

Na rohu Piccadilly a Albemarle Street spatřil Milly. Povídala si s hubeným chlapíkem v tmavém převlečnicku a s kloboukem na hlavě. Corridon po ní stělel pohledem, když ji míjel, avšak Milly ho neviděla. Vzala muže v podpaží a po Albemarle Street zamířili k jejímu bytu.

Corridon společníci z klubu Ametyst věnoval jen rychlý, nezúčastněný pohled. Hlavu měl v danou chvíli zamotanou vlastními plány do budoucna. Obvykle vše velmi pozorně sledoval, a kdyby se byl soustředil, určitě by si dokázal vřít do paměti i přesnou podobu muže. Bohužel se tolik soustředil na své problémy, že chlapík pro něj v danou chvíli byl pouze matná, nicneříkající osoba.

II.

V dvoupokojovém bytě nad garážemi za St. George's Hospital bydlel teď Corridon vlastně už rok. Hospodyně mu každý den přišla poklidit a stravoval se venku. V obývacím pokojíku, zařízeném dosti ošuntěle, vysedával jen málokdy. Pokoj byl vlhký, tmavý a plný randálu.

Z ložnice, stejně vlhké a šeré, byl výhled na zeď, která bránila přístupu světla, a když pršelo, řinula se po ní voda. Corridonovi to však bylo jedno. Vůbec se nesnažil vytvořit si zde domov. Měl pár nezbytných kousků šatstva, nic, na čem by lpěl a o co by se musel klepat, a kdykoli by ho napadlo, mohl odejít a nevrátit se.

Jako místo, kde může člověk přespát, byt dokonale vyhovoval a měl i několik výhod. Byl hned vedle West Endu. Všechna okna měla nízce a vchod notně pevné dveře. Místnosti byly posazené nad garážemi, garáže si pronajímaly obchodní firmy a v šest večer, když jim končila práce, všichni vypadli a Corridon zůstával v dlouhém ztichlém dvoře jako jediný živáček.

Druhý den ráno se probudil v osm, a sotva otevřel oči, zamračeně je zapíchl do stropu a usilovně přemítal, kde sehnat potřebný kapitál, který by mu umožnil vypadnout z Anglie.

Ještě když se holil a oblékal, probíral různé nápady a bohužel je hned zavrhoval. Dvě stě liber! Ještě před půl rokem by byla hračka sehnat takovou sumu. Dnes - vyloučeno.

Když si utahoval kravatu, klepadlo na vchodových dveřích dunivě zabušilo. Corridon sešel po příkrých schodech, vedoucích k jedinému vstupu, a v domněni, že za dveřmi zastihne listonoše, otevřel. Místo na pošťáka se však díval do rozjařeného obličej detektiva-inspektora Rawlinse.

"Dobré jitro," pozdravil detektiv. "Kápl jsem přesně na toho pravého."

Rawlins byl vysoký, rudotící chlapík. Do padesátky mu mnoho nechybělo. Vždycky vypadal, jako by se právě vrátil ze čtrnáctidenní dovolené někde u moře, a i když dřel bez přestávky šedesát hodin, sršel energií, byl jako rybička a překypoval veselím.

Corridon ho znal jako odvážného, svědomitého policistu, který se dokázal dít do roztrhání těla, byl vždycky krajně spravedlivý, ale také mazaný. Byl to chlapík, který se dokázal culit jako vesnický chasník, ale mozek mu pálił skvěle.

"Ach, to jste vy?" ušklíbl se Corridon. "Copak chcete?"

"Už jste snídal?" zeptal se Rawlins. "Dal bych si s vámi pro začátek šálek čaje."

"Pojďte dál," pozval ho Corridon, "nebude to čaj, ale kafe, a jestli se vám to nelíbí, klidně si zůstaňte venku."

Rawlins za ním stoupal po příkrém schodišti a vešel do šerého obýváčku. Zatímco Corridon chystal na prostřený stůl další šálek s talířkem, Rawlins se prošel po pokoji, tiše hvízdal a očima všechno prozkoumal.

"Nechápu, proč žijete v takovéhle díře," prohodil. "Proč si neseženete něco pohodlnějšího?"

"Tenhle kvartýr mi úplně vyhovuje," odpověděl Corridon, když naléval kávu. "Nepatřím k lidem, co tak hrozně milují domácí krb. Jak se vede ženě?"

"Ujde to." Rawlins usrl kávy a zamručel. "Počítám, že si přemílá v hlavě, kam jsem se vypravil. Mít za muže policajta není velká sláva. Jenomže teď už si zvykla."

"Skvělá výmluva, když si chcete občas večer vyrazit na zálety," utrousil Corridon, zapálil si cigaretu a usadil se na pohovce. Míchal kávu a zamyšleně Rawlinse sledoval. Rawlins ho nenavštívil jen tak. Corridon to moc dobře věděl. Byl zvědavý, proč sem policista v takovou hodinu dorazil.

"Dobu, kdy jsem chodil na zálety, mám dávno za sebou," odpověděl trochu lítostivě Rawlins. "Kde jste byl včera večer, chlapče?"

Corridon odklepl popel na koberec a zlehka jej rozmázl semišovou botou.

"Až se jednou pokusíte být jenom měd a máslo, Rawlinsi, možná to se mnou sekne. Co se stalo?"

Rawlins se zářivě usmál.

"Neříkejte hop, dokud jste nepřeskočil, hochu. To je vaše věčná chyba. Líbíte se mi, Corridone. Občas jste samozřejmě trochu přechytralý, s poctivostí to u vás taky tak úplně nehraje, jste kapánek rošťák a tak dál, ale vzato kolem a kolem..."

"Dobrá, dobrá," ut'al mu řeč Corridon. "Nejsem v tuhle chvíli zrovna zvědavý na vaše průpovídky. O co jde?"

Rawlins vypadal trochu nejistě. Corridon, který ho znal jak své boty, mu nenaletěl. Znal všechny Rawlinsovy výrazy a věděl, co znamenají.

"Nemluvil jste včera s Milly Lawesovou?" zeptal se Rawlins a pohotová, ostrá očka se zapíchlá Corridonovi do obličej.

Ach bože, pomyslel si Corridon. Určitě už ji zhaftli kvůli tomu prstenu. Ta praštěná kačka!

"Ano, mluvil. Koupil jsem jí panáka. A co?"

"Doprovodil jste ji domů?"

"Děláte si legraci?" opáčil Corridon a rysy v zarudlém obličejí mu ztvrdly. "Myslíte si, že patřím k těm chlapům, kteří si vodí domů holky jako Milly?"

"Ale nerozčilujte se," uklidňoval ho Rawlins. "Doprovodit jste ji mohl, třebaže jste nezůstal, ne?"

"Jenomže jsem ji nedoprovázal," odsekl Corridon. "Proč se zničehonic o Milly tak zajímáte?"

Rawlins se napil kávy a zvažněl.

"Kamarádíte se s ní, ne?"

"Ano. Lítá v nějakém maléru?"

Rawlins zavrtěl hlavou: "Už ne."

Corridon na něho dlouhou chvíli jen mlčky zíral.

"Co to znamená?"

"Je mrtvá, brachu."

Corridon postavil hrnek i s podšálkem a vstal. Po zádech mu přeběhl mráz.

"Mrtvá? Co se stalo?"

Rawlins se zašklebil.

"Včera večer ji zavraždili. Asi v půl dvanácté."

"Chápu." Corridon začal s rukama v kapsách pomalu přecházet po pokoji. Byl otřesen. Milly byla součástí jeho zázemí. Věděl, že mu bude chybět.

"Nemáme se čeho chytit," pokračoval Rawlins. "V podobných případech je to vždycky stejné. Říkal jsem si, jestli o tom něco nevíte. Zmínila se, s kým se má třeba sejit?"

"Z klubu Ametyst odešla v jedenáct," vyprávěl Corridon. "Já jsem vypadl deset minut po ní. Viděl jsem, jak si povídá s nějakým chlapem na rohu Piccadilly a Albemarle Street. Potom spolu zamířili k ní domů."

"To bylo v kolik? Deset minut před půl dvanáctou?"

Corridon přikývl.

"Nechtíte ode mne popis. Vůbec jsem si ho neprohlížel. Krucinál! Škoda, že jsem to neudělal. Můžu vám jenom říct, že byl štíhlý, na hlavě měl tmavý klobouk a na sobě tmavý kabát. Ten klobouk byl klopák, žádná plstěná hučka."

"Škoda," prohlásil Rawlins a podvědomě si přejel bradu. "Vy si obvykle lidi dobře prohlídnete, vidíte? Nu, co se dá dělat."

Corridon tipl cigaretu a hned si zapálil novou. Stál u okna, hleděl ven a mračil se. Myšlenky mu od Milly přeběhly k její dceře. Musí se o holčičku postarat. Věděl, že Milly určitě nemá ušetřený ani šilink. Tím ho nezbytnost sehnat peníze ještě víc tlačila.

"Sešla pěkně ohavnou smrtí," řekl tiše Rawlins. "Možná ji odkrouhl nějaký maniak. Tyhle holky si vždycky koledují."

Corridon se otočil.

"Co se stalo?"

"Prořízl jí hrdlo," pravil Rawlins. "Tomu chlapovi muselo přeskočit. Počítám, že budeme muset ohlídat i další šlapky. Tyhle sexuální zločiny bez motivu jsou bés."

"Jste si jistý, že vražda neměla motiv?"

"Odpovídá téhle představě. Není to poprvé, co nějaká holka zařvala," odfrkl si Rawlins. "A nebude poslední." Ostře se na Corridona zadíval. "Vám se nějaký motiv jeví?"

"Ztratilo se něco?" zeptal se Corridon. "Zůstala tam její kabelka?"

"Ano. Pokud vím, nikdo nic neukradl. Na co narážíte?"

"Možná na nic," připustil Corridon. "Včera večer mi ukazovala nefritový prsten, který našla u sebe v pokoji. Prohlásila, že tam musel upadnout některému z jejích návštěvníků. Chtěla vědět, jestli má nějakou cenu."

"Nefritový prsten?" Rawlins napjatě Corridona sledoval. "Jaký?"

Nyní byla řada na Corridonovi, aby zabodl do Rawlinse oči.

"Byla to kopie lukostřeleckého prstenu z bílého nefritu. Alespoň si myslím, že šlo o imitaci. Kdyby ne, stál by řadu peněz. Tyhle věci pocházejí z doby někdy dvě stě let před Kristem."

"Vážně?" Rawlins vstal. "Páni, páni, a ona vám ten prsten ukazovala?"

"Přesně. Co je vám? Vypadáte, jako kdybyste spolkl horkou bramboru."

"Ano?" Rawlins zamáchl cigaretu. "Budete tak hodný a zajdete se mnou do Millyina bytu a pomůžete mi podívat se po prstenu?"

"Když chcete. Co je vám?"

"Nic. Pojdte, vyrazíme, jsme tam za pět minut. Nechal jsem venku náš vůz."

Když scházeli po schodišti, Rawlins prohodil: "Život je plný pitomých náhod, vidíte?"

"Myslím, že ano," připustil Corridon, "ale co se tak náhodně semlelo zrovna teď?"

"To byl jen nápad," odtušil chmurně Rawlins.

Nasoukali se do policejního vozu, a když projížděli parkem, Rawlins pokračoval: "Chystala se prsten prodat?"

"Myslím, že kdyby byla našla kupce, určitě by ho střelila. Já jsem ji nabádal, aby jej odevzdala nějakému poldovi. Když jsem jí nacpal do hlavy, že by ji při prodeji velice snadno vystopovali, prohlásila, že jej předá prvnímu policistovi, kterého potká. Třeba to udělala."

"Doufám," řekl Rawlins.

V tuto hodinu po Piccadilly příliš aut nejezdilo a v Albemarle Street, kde Milly bydlela, byli za pět minut.

"Už ji odvezli," oznámil Rawlins, když prudce oddychoval a zdolával schody, "ale pokoj zrovna útulný není."

"Co vydržíte vy, vydržím i já," ujistil ho Corridon sarkasticky.

"Předpokládám - vykouřilo se mi už z hlavy, že na ohavnosti jste zvyklý."

Když se vyškrábali do horního patra, řízně je pozdravil konstábl.

"Je tu ještě Yates?" zeptal se Rawlins.

"Ano, pane."

"Pojďte dál," vyzval Rawlins Corridona. "Už jste tu asi byl?"

"Až v bytě ne," odpověděl Corridon a za inspektorovými širokými zády postupoval do krátké předsíně.

Rawlins vzal za kliku a otevřel dveře. Vstoupil do prostorné a vzdušné ložnice, kde detektiv-seržant John Yates s dalšími vyšetřovateli v civilu všude rozprašovali jemný tuhový prášek, především na dveře od koupelny a okenní římsy.

Na opačném konci místnosti stála postel. Corridon vstoupil do pokoje s rukama v kapsách. Tvářil se zarytý. Lůžko, stěna za čelem postele i koberec byly jedna krvavá skvrna.

"Její krev," pravil Rawlins chmurně. "Ze všeho nejdřív jí prořízl hrdlo, aby nemohla křičet."

"Podrobnosti mě ušetřete. Nemusím je slyšet," odsekl drsně Corridon.

Rawlins přešel k prádelníku. Na vrchní desce stála Millyina kabelka. Rawlins ji otevřel a vysypal veškerý obsah na zem.

Oba se s Corridonem sehnuli a pátrali mezi smutnými symboly Millyina nečekaně ukončeného života. Byl tam tuhý

pudr, pouzdro na cigarety, peněženka s šesti pětilibrovými bankovkami, ušmudlaný kapesník a gumičkou svázaná hrstka navštívenek.

Rawlins zalovil uvnitř a potom kabelku zahodil.

"Není tady. Yatesi!"

Yates, pořizek s širokými rameny, ocelově šedými vlasy a pátravými modrými očima, přiskočil. Corridona nevšimavě přelétl pohledem a okamžitě se soustředil na Rawlinse.

"Viděl jsi tu někde prsten z bílého kamene?" chtěl vědět Rawlins. "Možná jde o bílý nefrit."

"Ne, prohledali jsme každý kout, ale nic podobného jsme neviděli."

"Prošmejďte všechno znovu, je to moc důležité," nařídil Rawlins. "A dejte si záležet. I když pochybuju, že jej najdete. Moc bych se divil, kdyby se vám to povedlo." Když Yates odpochoďoval věnovat se nové prohlídce, otevřel Rawlins dveře od koupelny a kývl na Corridona, aby šel za ním.

Koupelna byla malá a oba muži se tam vešli jen taktak. Rawlins zavřel, přešel k toaletě, sklopil víko a sedl si na ně.

"Kecněte si na vanu, potřebuju si s vámi promluvit."

"Proč si nemůžeme promluvit venku?" divil se Corridon, když se usazoval na kraji vany. "Nebo chcete zase být záhadný?"

"Přesně tak," zazářil Rawlins. "Jde o věc, kterou nehodlám rozhlašovat rádiem. Viděl jste někdy poslední dobou plukovníka Ritchieho?"

Corridon se vůbec nesnažil zakrýt překvapení. Upřímně na Rawlinse vytřeštil oči.

"Proč vytahujete zrovna jeho?"

"Jen mě sledujte," dožadoval se Rawlins. "Víte, že rád žertuju. Jenom mi odpovídejte na otázky. Za chvíli budete mít jasno."

Corridon vytáhl balíček playersek a nabídl mu. Když Rawlinsovi připaloval a pak si zapálil sám, řekl: "Ne, neviděl jsem ho. Neviděl jsem ho od roku 1945, kdy jsem opustil armádu."

"Milý chlapík," podotkl Rawlins.

Corridon mlčel. Nabral si kouř do plných plic a v duchu se vrátil do minulosti. Živě si představil plukovníka Ritchieho dokonce i s tím, jak se mohl za pět a půl roku změnit. On sám by ho jako milého chlapíka zrovna nepopisoval. To nebylo správné slovo. Když plukovník chtěl, uměl člověka okouzlit. Bylo na něj spolehnouti. Neznal slitování. Řadu Corridonových přátel poslal na smrt a bylo mu jich líto, ale i když věděl, že je posílá na jistou smrt, nezaváhal.

"Chtěl byste ho zase vidět?" zeptal se Rawlins a naoko si prohlížel široké nehty, jako že nic.

"Ne, děkuju," opáčil Corridon obratem. "Mohl by pro mne vymyslet nějakou fušku. Mně už práce pro něj do konce života úplně stačí."

Rawlins se zatvářil zklamaně.

"Škoda. Potřebuje stříhouny. A není to zas tak špatný život - kopa vzrušení, zadarmo se podíváte do světa a peníze taky nejsou k zahození."

"Prachy nestojí za řeč," odsekl Corridon. "A o podobné vzrušení nestojím. Za války šlo o něco jiného, člověk se musel nějak zapojit, ale teď ne. Možná máte jiný náhled, ale já jsem docela rád, že žiju. Jenomže proč právě teď vytahujete Ritchieho?"

"Zrovna včera jsem s ním mluvil," pravil s úsměvem Rawlins. "Říkal, že by měl pro vás práci. Máte teď hluboko do kapsy, ne?"

Corridon odevzdaně pokrčil rameny.

"Proč musíte pořád strkat nos do mých věcí? A já o žádnou práci u něj nestojím. Koncem týdne se chystám do Paříže."

"Do Paříže?" podivil se Rawlins. "Les děvčata, co? Tak to se vám nedivím."

"Má s Ritchiem něco společného ten prsten?" zeptal se Corridon. Něco mu napovídalo, že ťal do živého.

Rawlins přikývl.

"Nepočítal jsem, že před vámi tuhle souvislost dlouho utajím. Ano, prsten má s Ritchiem něco společného. Jenomže vám to řekne sám. Právě to jsem měl na mysli, když jsem před chvílí nadhodil, že život je plný náhod. Jedeme plukovníka navštívit."

"Já ne," odsekl Corridon a vstal. "Nepostihne mě žádný zármutek, když ho nikdy nevidím. Na svoje špinavé pletky si najde spoustu jiných. Já už jich mám až nad hlavu."

Rawlins se nerad zvedl. Celou noc nespál a zmáhala ho únava.

"Nedělejte potíže, chlapče. Potřebuje vědět, jak to bylo s prstenem. Jde o vraždu. Musíte se snažit být mu nápomocen."

"Co je Ritchiemu po vraždě?"

"Moc." Rawlins potlačil zívnutí. "Pojďte, ať to máme za sebou. Spláchne se to rychle."

Přešel opět do ložnice a zadíval se na zeď.

"Nechcete snad vidět, jak jde chlap, co zabil Milly, za katr?" nadhodil. "S vaší pomocí ho čapneme. Byla přece vaše kamarádka, ne? Slyšel jsem dokonce, že jste kmotrem její dcerky."

"Nehrajte mi na city," ušklíbl se posměšně Corridon. "Ještě chvíli a začnu ronit slzy. Dobře, jdeme."

Rawlins se usmál.

"Myslel jsem si, že to tak dopadne. Povádal jsem Ritchiemu, že zatykač nepotřebuju."

"Používá tedy pořád staré triky," procedil Corridon kysele. "Co to mělo být tentokrát? Zase jeho hodinky?"

Rawlins přimhouřil oko.

"Upřímně řečeno tentokrát cigártaška. Radši mi ji vraťte, právě jsem vám ji šoupl do kapsy."

Corridon Rawlinsovi pouzdro na cigarety bez mrknutí vrátil.

"A kdybych se vzpouzel, čekal by mne měsíc nucených prací. Je to tak?"

Rawlins se pokorně usmál.

"S vámi je ta potíž, Corridone, že víte vždycky dopředu, co se stane. Mezi námi dvěma byste ale podle mne tentokrát vyřásl víc než dva měsíce. Ritchie si umanul, že vás chce vidět."

III.

Když Rawlins s Corridonem vstoupili do přední kanceláře, boubelatá, zapšklá slečna Flemingová bušila do psacího stroje.

Corridon si ji s odevzdanou nechutí změřil. Nemohl pochopit, jak může nějaká žena vypadat tak staropanešsky a odpudivě. Vzpomněl si, že stejná myšlenka ho napadla už před více než pěti lety, když se přišel s Ritchiem rozloučit a slečnu Flemingovou viděl prvně. Za pět a půl roku se ani za mák nezměnila. Červený nos jí svítil zrovna jako tenkrát, vlasy měla neupravené a šaty na ní visely jako pytel. Dokonce ani nezestárla a naprostá lhostejnost k tomu, jak vypadá, Corridona dráždila.

Věděl, že je nadmíru schopná. Plynne mluvila deseti jazyky a za práci v tajných službách za války dostala řád. Důkazem jejích neobyčejných schopností byl právě fakt, že pracovala jako Ritchieho asistentka. Stačilo být s Ritchiem pohromadě pět minut a drželi jste se stropu. Co se týkalo výkonnosti, uplatňoval u ostatních stejná měřítka, jaká měl pro sebe. Jenomže pile sem, pile tam, stejně nešlo Corridonovi na rozum, jak ji Ritchie snese.

Zvedla hlavu, přejela ho neúčastným zkoumavým pohledem, připomínajícím spíš urážku, a máchl rukou s prsty zamodřenými od inkoustu ke dveřím hned vedle stolu.

"Račte jít rovnou dál," řekla. "Plukovník Ritchie vás očekává."

Rawlins ji obšťastnil zářivým úsměvem. Nikdy mu nezáleželo na tom, jak lidé vypadají. Pro něho hrály roli pouze poctivost, upřímnost, vlídnost. Bylo mu úplně jedno, jestli je někdo krasavec nebo ohava. Krása bývá ukrytá pod povrchem a on vždycky raději nadzvedl kůži a mrkl se pod ni.

"Díky," pravil. "Máme dnes krásný den. Člověk si připadá..."

Konec věty pohltilo tlučení stroje, protože slečna Flemingová už zase pracovala.

"Tyhle průpovídky si schovejte pro Armádu spásy," radil Corridon a postrčil Rawlinse ke dveřím. "Fanny si na nadbíhání nepotrpí."

Rawlins ho sjel vyčítavým pohledem, otevřel dveře a vstoupil do další kanceláře.

Plukovník Ritchie stál u krbu, kde neutěšeně blikal ohýnek, ruce měl složené za zády a tvářil se vyrovnaně. Měřil přes sto osmdesát centimetrů, měl široká ramena a se zády jako pravítko ani omylem nezapřel vojáka. Prošedivělé vlasy měl nakrátko sestřižené a černá páska, jež mu zakrývala prázdný důlek po levém oku, které mu za první světové války vypíchl jeden Turek, mu dodávala hrdinného vzezření.

Mrkl za Rawlinse, kde uviděl Corridona, a usmál se.

"Zdravím tě, Martine," řekl. "Moc rád tě vidím."

"Dost pochybuju," ušklíbl se Corridon a stiskl mu ruku. "Vypadáte trochu přešlý mrazem."

"Všichni nemáme na růžích ustláno," nepřestával se Ritchie usmívat. "Mám spoustu práce." Kývnutím nabídl Corridonovi křeslo. "Posaď se na pryčnu. Můžu vám věnovat jen dvacet minut. Ve dvanáct musím být na ministerstvu zahraničí."

Corridon se posadil, vylovil cigaretu, zapálil si a sirku zahodil do krbu. Objel očima kancelář a padla na něho trochu tíseň. Znepokojeně se ošil. Doslechl se už, že Ritchie pracuje do úpadu, že nikde nemůže sehnat správné lidi, kteří by mu pomohli, že často i nejhorší rumařinu dělá sám, a když Corridon neměl zrovna nejjasnější chvílku, nejednou už s ním cvičil nápad, že mu nabídne pomoc. Jenomže myšlenka mu vylétla z hlavy vždycky ještě dřív, než se stačila uhnízdit. Chlap, který by se Ritchiemu dobrovolně přihlásil, by byl trouba a následky by nesl právem. Jenomže když se teď znovu ocitl v jeho kanceláři a viděl tmavé kruhy, které měl plukovník pod očima, a hluboké vrásky, které se mu táhly kolem úst a vypovídaly, jak Ritchie tvrdě dře, bodlo Corridona svědomí.

Ritchie se k němu choval skvěle a byli přátelé. Právě Ritchie odvolal policii, když Corridon zastřelil velvyslancova tajemníka. Dnes už to byla pravěká historka, avšak kdyby byl Ritchie tenkrát nezasáhl, všechno by se nejspíš bylo velice zkomplikovalo. Ritchie se rovněž přičinil, že Corridon dostal vyznamenání a za zranění, ke kterým přišel na gestapu, i menší důchod. Ano, Ritchie byl skvělý chlap, ale to neznamenal, že by Corridon hořel touhou znovu pro něho pracovat.

"Tváříš se zamyšleně," podotkl Ritchie, když Corridona sledoval. Uměl číst v lidech jako v knize. "Copak ti táhne hlavou?"

Corridon se trochu ušklíbl.

"Přemýšlel jsem, proč si tu pořád držíte tu příšernou slečnu Flemingovou. Proč si neseženete nějakou pořádnou kočku, aby tuhle strašidelnou díru trochu rozjasnila?"

Ritchie se na chvíli zatvářil nechápavě.

"Co je se slečnou Flemingovou? Je skvělá."

"To nic. Možná ji nevnímáte. Na tom nezáleží. Rawlins se nemůže dočkat, aby na vás vysypal novinky."

Rawlins se opravdu třásl. Netrpělivě čekal, a když se na něj Ritchie podíval, rovnou vybalil celý příběh o zavraždění Milly.

"Corridon ji znal," řekl, když vylíčil všechno, co patřilo k Millyinu zázemí i k jejímu konci. "Včera večer s ní mluvil. Ukazovala mu prsten z bílého nefritu, který našla v pokoji. Nejspíš tam upadl některému z jejích klientů."

"Prsten z bílého nefritu?" opakoval Ritchie a rysy mu ztvrdly.

"Lukostřelecký prsten," upřesnil Corridon. "Předpokládám, že je znáte. V Britském muzeu je jich kupa. Milly možná

našla kopii."

Ritchie si zaklesl dva prsty do kapsičky u vesty, vytáhl malý předmět a hodil jej Corridonovi do klína.

"Takový?" zeptal se tiše.

Corridon zvedl bílý prsten, který mu z klína spadl na podlahu. Prohlédl si jej, chvíli s ním otáčel v dlouhých štíhlých prstech a potom po Ritchiem střelil pohledem.

"Ano."

"Myslíš, že je to stejný prsten?"

"Může být."

Ritchie zavrtěl hlavou.

"Ach ne, tentýž to není. Existuje jich spousta. Jsem přesvědčen, že jsou číslované. Když se podíváš dovnitř, zjistíš, že tenhle má číslo dvanáct. Všiml sis čísla vyrytého na prstenu, co našla Milly?"

Corridon přešel k oknu, aby si mohl prsten lépe prohlédnout. Jasně viděl do nefritu hluboko vyryté cifry 1 a 2.

"Bohužel jsem si nevšiml," řekl. "Bylo špatně vidět a Milly nechtěla, aby ho někdo jiný viděl. Prohlédl jsem si jej jenom zběžně."

"Škoda," pravil Ritchie. Podíval se na Rawlinse. "Vy jste prsten samozřejmě nenašli?"

Rawlins zavrtěl hlavou.

"Yates ještě pořád hledá. Pochybuju, že něco najde."

"Nenajde," prohlásil Ritchie chmurně. "Měli na to celou noc."

"Corridon si myslí, že toho chlapa viděl," sdělil mu Rawlins, "jenomže se o něj vůbec nezajímal a nemůže ho popsat."

Corridon cítil, jak se červená, když na něj Ritchie pohlédl.

"No dobře, chybička se vloudila, ale nemohl jsem vědět, že se ten chlápek chystá zamordovat Milly," ohradil se podrážděně. "Já pro vás totiž už nepracuju."

"Nebud' netýkavka," uklidňoval ho Ritchie. "Teď už se nedá nic dělat, jenomže musím přiznat, že něco takového ti vůbec není podobné. Lenivý život tě připravuje o talent."

"K ničemu by mi už stejně nebyl," namítl Corridon. "Proč by mi to mělo vadit?"

"Fotografické oko se vždycky hodí," tvrdil Ritchie. "Pamatuju si, že byly doby, kdy ses mrkl na kousek tištěného papíru a věděl jsi přesně, co tam stojí. Už jsi to zapomněl?"

"Nevím. Neměl jsem proč si to zkoušet," odsekl Corridon. "Jestli víc nechcete, radši se zvednu. Mám na starosti řůz věci a vy navíc přijdete pozdě na ministerstvo zahraničí."

Rawlins nejistě zamířil ke dveřím.

"Mě už nepotřebujete, plukovníku, že ne?"

Ritchie zavrtěl hlavou.

"Na slovíčko zůstaň ještě ty, Martine, než zvedneš kotvy."

Počkali, než Rawlins odešel, a potom Corridon řekl: "Odpusťte, plukovníku, vím, že máte napilno, a nebudu proto zdržovat. Žádnou práci nechci."

Ritchie se posadil za dlouhý stůl. Položil si ruce na psací podložku a vážně se na Corridona zadíval.

"Potřebuješ peníze, ne?"

Corridon se usmál.

"Ale ne takové, které vyplácí ministerstvo obrany," odpověděl. "O ty nestojím. Do branže se nevrátím."

"Užíváš si?" nadhodil Ritchie.

Corridon se zamračil.

"Jak to myslíte?"

"Slyšel jsem, že se z tebe stal podvodník," pokračoval Ritchie sladce. "V Soho sis jak se zdá vybudoval pověst člověka, který nedrží slovo."

"Rawlins dokáže napovídat spoustu nesmyslů," pravil Corridon, ale znovu se začervenal. "Nesmíte dát na to, co vykládá."

"Taky nedávám. Kromě Rawlinse mám ještě další zdroje informací. Minulý týden jsem mluvil s Isaacem. Zřejmě chtěl, abys mu propašoval pár stovek švýcarských hodin. Nabídl ti za práci sto liber. Ty sis padesát vzal, ale na práci ses vykašlal. Nabídl jsi mu, že by tě kvůli penězům, které chtěl zpátky, mohl žalovat. Je to pravda?"

"Je a není. Podtrhnout takovou krysou, jako je Isaacs, není vůbec hřích. Kde jste k němu přišel?" Corridon zamáčkl cigaretu a významně se podíval na hodinky.

"Při své práci se bohužel musím potkávat se spoustou nežádoucích osob," řekl Ritchie a postrčil po stole stříbrnou dózu na cigarety. "Posluž si. Plně s tebou souhlasím, že Isaacs si koledoval o podraz, jenomže tenhle způsob nemám rád. Můžeš dát hlavu na špalek, že tobě připadá takový postup úplně čistý, Martine? Musel jsi slibovat, že zadání splníš? Mám dojem, že by sis mohl vymyslet mnohem lepší způsob, jak přijít k penězům. Mezi lidmi se povídá, že na tebe není spolehnutí. Když jsi pracoval pro mne, mohl jsem ti věřit na sto procent."

"A Brutus byl ctihodný občan," prohodil Corridon, avšak uštěpačný úsměv se mu z tváře zcela nevytratil. "Hlavní je, plukovníku, že pro vás už nepracuju, a mně moje chování naprosto vyhovuje."

"Jasně, jasně," odušil Ritchie a zničehonic vypadal znavený a otrávený. "Tohle k ničemu nevede. Hodilo by se ti dvě stě liber?"

Corridon ztuhl.

"Je to návrh, nebo čtete z křišťálové koule?" zeptal se. "Po pravdě řečeno, právě dvě stě liber potřebuju jako sůl."

"Já potřebuju vyfídit jistou fušku. Když bude úspěšně provedena, má cenu dvou set liber," oznámil Ritchie. "Měl bys zájem?"

Jasně šedé oko se dívalo chladně a neosobně a Corridon vycítil i nevyslovené pohrdání. Neklidně se ošil.

"Chcete mi namluvit, že by ministerstvo obrany bylo ochotno takovou sumu vysolit?" otázal se nevěřicně.

"Vlastně ne, nepočítám, že by to udělalo. Dvě stě liber je kupa peněz. Jak to vypadá, jsi naneštěstí jediný člověk, který může ten úkol zvládnout, a já jsem ochoten zaplatit ti z vlastní kapsy," řekl Ritchie. Zvedl pohled a nezaujatě dodal: "Bohužel nemohu přistoupit na tvé obvyklé podmínky: polovičku hned a polovičku, až bude práce odvedena. Celou sumu ti vyplatím, až bude po všem."

"Občas jste pěkný pacholek, vidíte?" zasmál se Corridon. "Víte, co si můžete se svými usmolenými úsporami udělat? Nechci vaše peníze a nechci vaši práci!"

Ritchie se usmál.

"Moc rád slyším, že nestojíš o moje prachy," pravil. "Co se týče fušky, lituju. Neměl bych raději brknout na tvou vlasteneckou strunu?"

Corridon odstrčil židli a vstal.

"Marníte čas. Proč zrovna já? Proč si tuhle fušku nevyřídíte sám, když je tak důležitá?"

Ritchie nevzrušeně odvětil: "Vybral jsem si zrovna tebe, Martine, protože tuhle práci může udělat jenom člověk nevalné pověsti -podrazář, lhář a podvodník. Proto jsem si vybral zrovna tebe."

Corridon se uchechtl.

"Dám krk, že tohle není vtip."

Chladné šedé oko se střetlo s jeho pohledem a Corridon byl první, kdo oči sklopil.

"Ano, nedělám si legraci," potvrdil Ritchie. "Máš mizernou pověst. Tebe nebude nikdo podezírat. A je to fuška, jaká ti sedí. Možná vynese nějakou částku i bokem. Netvrdím to s jistotou, ale může se stát. Chceš si poslechnout, o co jde?"

Corridon se opět posadil.

"Nejvyšší čas, abyste se vypravil na ministerstvo zahraničí," kývl k hodinám na stole. "Nezdržím vás?"

Ritchie vstal, přešel kancelář, otevřel dveře a řekl cosi slečně Flemingové. Pomalu se vrátil k psacímu stolu a usadil se.

"Tahle věc je mnohem důležitější než ministerstvo zahraničí," prohlásil. "A tím jsi mnohem důležitější i ty."

"Začněte, poslouchám. Nic neslibuju, ale přinejmenším si vás vyslechnu."

"Budu velice stručný," řekl Ritchie a rychle pokračoval: "V našem státě existuje organizace, která měsíc od měsíce sílí a rozrůstá se. Předmětem jejich zájmu je co nejvíc naší vlast poškodit. Nemám tušení, kdo za ní stojí, předpokládám však, že ji financují naši nepřátelé v Evropě. Podle mne funguje následovně: šéf organizace je ve styku s řadou cizích špiónážních center. Najímají si ho. Představ si kupříkladu, že některá ze zahraničních složek zjistí, že náš vývoz uhlí ohrožuje jejich trh. Obrátí se na šefa této organizace. Mohl by jim být nápomocen? Peníze nehrají roli. Dotyčný má pár lidí přímo v dolech. Nařídí jim, co mají dělat. Za měsíc dojde k důlní stávce a náš vývoz klesne."

Další příklad. Možná si vzpomeneš, jak při přestřelce zahynul náš ministr pro evropské záležitosti. Nešlo o nehodu. Nic nemůžeme prokázat, ale jsme si naprosto jisti, že o nešťastnou náhodu se nejednalo. Ministr začal být příliš nepohodlný jistě evropské zemi a organizace se postarala, aby zmizel.

Nechci marnit čas tím, že bych ti uváděl další příklady. Organizace ani chvíli nespí. Den co den se dějí sabotáže, stávky, dochází k vraždám a vůbec spouští dalších neštěstí, které mají poválečný vzestup naší země zbrzdit. Snažíme se zjistit, kdo za vším stojí."

Corridon oklepl popel na koberec a stáhl obočí.

"Nechápu, co já s tím. Nečekáte, že bych toho chlapa odhalil, že ne?"

"Myslím, že bys mohl," pravil Ritchie. "Myslím, že ty bys ho mohl najít daleko snáz než kdokoli jiný, koho znám."

"Protože...?"

"Protože šéf téhle organizace shání právě takové chlapy, jako jsi ty. Vyhledává lidi, kteří jsou ve srabu, rádi přijdou lehko k penězům, nemají zábrany a vlastenectví je jim ukradené. Ty jsi vyškolený záškodník. Máš účtyhodný záznam z války a pověst, která by ho mohla lákat."

"Ještě o ní neví," zdůraznil Corridon.

"Protože zatím ses s ním nepokusil spojit. Podařilo se nám jednoho z jeho mužů dopadnout. Pokoušel se zničit strojní zařízení v Harwellu. Měl u sebe prsten a my jsme ho přinutili promluvit. Víme, že právě takový prsten, podle něhož se dají snadno poznat, nosí všichni členové organizace. Víme taky, že se scházejí v jistém podniku na Western Avenue - jmenuje se U červeného kohouta. Chlapík, kterého jsme čapli, byl velice zatvrzelý a bylo těžké něco z něj vytáhnout. Dřív, než jsme si ho podali k druhému výslechu, oběsil se v cele."

"Vy tedy chcete, abych se vypravil k Červenému kohoutovi a omrkl situaci."

"Ano. Znáš to tam?"

Corridon přikývl.

"Šéfuje tam major George Mainworthy. Znáš ho. Myslíte, že je do všeho namočený?"

"Možná. Nevím. Jediné, co vím určitě, je skutečnost, že právě tady se členové organizace čas od času scházejí a spřádají plány. Pustíš se do toho?"

"Nevím," řekl Corridon a vstal. "Povím vám, co udělám. Dnes večer se tam podívám a uvidím, co bude. Nebudu se snažit motat se mezi ně, ale když mi pootevřou vrátka, budu s nimi hrát. Pravděpodobně je, že k ničemu nedojde. V tom případě se po penězích na cestu do Paříže poohlédnu jinde. Nic neslibuju, znáte mě. Maléry nevyhledávám."

Ritchie se usmál.

"Myslím, že na něco kápneš, Martine. Od téhle chvíle se mi však vyhýbej. Nepokoušej se mne zkontaktovat ani písemně, ani telefonicky. Pokud tě mezi sebe tihle lidé vezmou, budou tě hlídat. Nepodceňuj je. Celá ta parta existuje už

půl roku a zatím uklouzla jen jednou. Takže bacha."

Corridon nadzvedl široká ramena.

"Neříkejme hop, dokud jsme nepřeskočili. Možná se nic nestane, ale kdyby ano, jak vám dám vědět?"

"Spojí se s tebou jeden z mých lidí. Tyhle starosti nech na mně. Heslo bude - jak by mělo znít?"

"Jaro v Paříži," uchechtl se rošťácky Corridon. "Bude mě mít aspoň co popohánět."

Kapitola druhá

I.

Ještě ten večer vycouval Corridon těsně po deváté se svým dvouapůllitrovým MG z garáže pod bytem a vyrazil ostošest k Shepherd's Bush, Pastýřskému lesu.

Hlavu měl zamotanou, řídil bezmyšlenkovitě.

Jakmile vypadl od Ritchieho, snažil se dát do pořádku všechny záležitosti kolem Milly. Zemřela bez závěti a krom několika kousků bezcenných šperků a šesti pětilibrových bankovek, které se našly v kabelce, po sobě nezanechala nic.

Corridon přemluvil Rawlinse, aby mu šperky dal, a snažil se z nich vytřískat co největší sumu. Ze získaných peněz zaplatil advokáta a zajistil, že alespoň pro začátek bylo o Susii postaráno. Dosti nerozvážně slíbil, že se s další splátkou ukáže koncem měsíce.

V tomto ohledu zatím s čistou hlavou nyní mířil k Červenému kohoutu.

Ritchie tvrdil, že se záhadná organizace topí v penězích, a Corridon usoudil, že tomu tak nejspíš bude. Je-li někdo schopen zorganizovat stávku v dolech, musí vládnout pořádnými prostředky. Měl pocit, že tady by se dal narýžovat docela slušný kapitálek, ne nějakých pár stovek, ale opravdu účtyhodná sumička.

Nebude pravděpodobné, že by si organizace držela peníze uložené v bance, uvažoval Corridon. Dneska se tolik čmuchalů snaží zvedat pokličku u vysokých kont, že když se někdo chce vyhnout zbytečným otázkám, bance se vyhne. Peníze budou schované někde, kde se dají lehce vyzvednout. Musíš tedy jen kápnout na skryš a obsloužit se, říkal si Corridon.

Zabočil k výjezdu z White City, vybral zatáčku a zamířil po Western Avenue. Jakmile se ocitl na hlavním tahu, šlápl na plyn.

Červený kohout byl asi tři kilometry za Northoltským letištěm. Budova stála kus od silnice a kryl ji skoro dva a půl metru vysoký plot. Corridona sem kdysi vzal kamarád, který k členům klubu patřil. Corridon si pamatoval, že byl trochu rozruch, než ho pustili dovnitř. Přišel sice s přítelem, ale hosty, kteří nebyli členy klubu, tu moc rádi neviděli.

Přemítal, jestli si ho George Mainworthy ještě pamatuje. Přikláněl se k myšlence, že nejspíš ano. Neviděl se s Mainworthym čtyři roky. Naposledy se setkali v jedné hospodě v Soho. Mainworthy byl nametený jak zákon káže a dotíral na prohnaného páška, který s ním seděl. Tlumeně se hádali, syčeli na sebe, a pak Mainworthy zničehonic klukovi vlepil facku. Kluk vytáhl nůž. Kdyby byl Corridon nezasáhl, Mainworthy by byl se zdravou kůží nevyváží.

Bílý jako stěna, rozklepaný z hospody vypadl a Corridon koupil mladíkovi panáka.

Navykl si nastavovat ucho pomlouvám a nelichotivým sdělením. Čas od času se vždycky naskytla chvíle, kdy se pikantní informace hodily. Nikdy nevěděl, jaký užitek mu informace přinesou, avšak nikdy je neopomněl pečlivě uložit do skládku v paměti.

Zasmušilý mládenec byl ochoten vyklopit o Mainworthym všechno. Možná mu pomohla rozvázat jazyk bankovka, kterou mu Corridon strčil do ruky, možná si Corridon jen vybral správnou chvíli. Kluk Corridonovi vyslepičil, že Mainworthyho vylili z armády, a přidal spoustu nechutných podrobností.

Tehdy Corridona vůbec nenapadlo, že by mu podobná informace mohla nějak posloužit, avšak při jízdě po Western Avenue se mu rozsvítilo, jak na Mainworthyho půjde.

Rozzářila se před ním neonová světla v průčelí Červeného kohouta a za chvíli přibrzdil a nasměroval auto do působivého vjezdu. Zajel na parkoviště, a když zastavil, objevil se u něho světlovlasý mladík v červenostříbrné livrei a zasalutoval.

"Dobry večer," pozdravil a v předklonu si Corridona prohlížel. "Jste naším členem, pane?"

"Dobry," opětoval vlídně pozdrav Corridon a vystoupil z vozu. "Ne, nejsem členem. Rád bych si promluvil s majorem Mainworthym."

Blondáček unyle pozvedl obočí.

"Lituji, pane, ale major nikoho nepřijímá, když není schůzka sjednaná."

"To je zlé," pravil Corridon. "Nemohu si promluvit s někým jiným?"

"Co se děje?"

Chladný, přísný hlas přinutil Corridona otočit se. Tak tiše, že ho ani Corridon, ani jeho společník nezaslechli, se k nim po pěšině přiblížil mladší chlapík v bezvadně střiženém smokingu. V klopě měl krvavě rudý karafiát, ramena jaksepatří široká, byl tmavovlasý, hladce oholený a ješitný. Oči jako dva uhly mu přísně jiskřily.

"Kdo jste?" zeptal se Corridon s nejvšelejším úsměvem.

"Brett, zdejší manažer. Co se vám stalo?"

"Nic," uklidňoval ho Corridon. "Potřebuju mluvit s majorem Mainworthym."

"Zná vás?"

Corridon nadzvedl hranatá ramena.

"Snad se upamatuje. Pár let jsme se neviděli. Jmenuju se Martin Corridon. Buďte tak laskav a řekněte mu, že s ním potřebuju hodit slovo o Erniem."

Brett stáhl už tak úzké rty.

"O kom?"

"O Erniem. On už bude vědět."

Brett dal mladíkovi pokyn, aby zmizel. Sám se nepohnul a jenom si černýma očima Corridona měřil. Když byl mladík z doslechu, Brett příkře vypálil: "Co je to za nesmysl?"

"Žádný nesmysl. Chci mluvit s Mainworthym."

"Co je zač ten Ernie?"

"Zeptejte se Mainworthyho. Když bude chtít, zasvěti vás."

Brett chvilku otálel, pak zlostně hodil rameny a na podpatku se otočil.

"Pojďte se mnou."

Corridon ho následoval po cestičce kolem oslnivě osvětleného bazénu, kde si spartanští muži a ženy plaváním tužili svaly, a pak po kamenných schodech lemovaných truhlíky s mazaně nasvícenými černými a žlutými tulipány. Bylo jasné, že nikdo neskřblil, když zde vytvářel atmosféru dokonalého, konejšivého přepychu. Klub sídlil v jednopatrové budově s hrubou omítkou a střechou z pálených tašek. Kolem dokola svítily světle žluté a namodralé neony.

Brett strčil do dveří a vstoupili do jiskřivě osvětleného baru. U nálevního pultu posedávalo na vysokých stoličkách několik mužů a žen ve večerním a popíjelo. Všichni se na Corridona zvědavě dívali a dvě dámy s úsměvem mávly na Brettů. Cestou ke kanceláři je lehkým kývnutím pozdravil.

"Račte tu počkat," zavelel, otevřel dveře na druhém konci před-pokoje a sám vstoupil do další místnosti.

Než za sebou zavřel, stihl se Corridon mrknout a zjistil, že druhá místnost je mnohem větší než ta, kde stojí.

Opřel se o hranu stolu a zapálil si. Oči měl na stopkách a uši nastražené, ale neslyšel nic.

Teprve po pěti minutách cvakly dveře a objevil se Brett.

"Můžete dál," kývl k otevřeným dveřím a sám vyplul.

Corridon se odlepil od stolu a vstoupil do kanceláře. Byla přepychově zařízená a v krbu plápolal veselý oheň. Před dvojitým oknem stál psací stůl a za ním seděl George Mainworthy.

Od doby, kdy ho Corridon viděl naposledy, se příliš nezměnil. Snad trochu zestárl, přibral na váze a hladce ulíznuté tmavé vlasy mu na spáncích trochu prořídly a prošedivěly. Corridon počítal, že mu nedávno mohlo být padesát. Opelichaný vysloužilce se sytě obarveným knírem a ochablými rty.

"Jdete za mnou?" zeptal se a ani se nepohnul. Očka mu podezíravě, slídově svítla a huhlal jako ministrant šeptající v kostele.

"Ano," přitakal Corridon bez rozpaků. Zavřel za sebou a vykročil dál do místnosti. "Chci se stát členem klubu."

"Na to mě nepotřebujete," namítl Mainworthy a natahoval ruku ke zvonku. "Tyhle věci vyřizuje Brett."

"Na nikoho nezvoňte," požádal ho Corridon a sedl si. "Raději bych všechno vyřídil s vámi. Není to tak jednoduché. Je mi jasné, že existují určitá pravidla a že jako členský příspěvek je nutné složit padesát guinejí. Nemám padesát guinejí, majore, ale do klubu vstoupit chci."

Mainworthy pomalu ruku stáhl. Zabodl oči do neposkrvněné podložky.

"Vážně? A znáte někoho, kdo vás sem protlačí?"

"Vy," pravil Corridon vesele, "a troufám si říct, že když najdu Ernieho, taky se za mne přimluví. Pamatujete se na něj, majore? Právě s ním jsem vás asi před čtyřmi lety viděl. Vytáhl na vás nůž."

Mainworthy seděl jako pěna, v obličeji se mu nepohnul ani sval.

"Tak se tedy věci mají," řekl otráveně. "Samozřejmě, že o vás jsem slyšel. Říká se, že neznáte slitování a není radno si s vámi zahrávat, že ano?"

"Bohužel," připustil bez mučení Corridon, "ale nestěžuju si. Jsem na svou pověst hrdý."

"Proč chcete do našeho klubu?"

Corridon zamáčkl cigaretu a ze zlaté dózy na Mainworthyho stole si vylovil lepší.

"Důvod je nabíledni. Kontakty, které mám ve svém rajónu, už mi tolik nedůvěřují a mám samozřejmě hluboko do kapsy. Těch pár zazobanců, co ještě zbyli a mohou se flákat, chodí právě k vám zahánět nudu. Pro mne skvělý honební revír. Chápete, ne?"

"Hodláte tedy mou klientelu oškubat," konstatoval Mainworthy a krátkými, pečlivě ošetřenými prsty začal bubnovat do podložky. "A čekáte, že budu souhlasit?"

"Nebylo by moudré nesouhlasit," poznamenal Corridon posměšně. "Nalejme si čistého vína. Ernie se tehdy rozpovídal. Měl na vás dopal a vyklopil mi na vás moře zajímavých faktů. Nikdo nemá rád skandály, ale pěkný by se strhnout mohl, majore. I ta podivná cháska, co financuje váš klub, by vás pustila jako horký brambor z ruky, kdyby se dozvěděla o Erniem a o důvodech, proč jste tak bleskově vypadl z armády."

Mainworthymu se trochu třásla ruka, když si bral z dózy cigaretu a zapaloval si. Neodtrhoval zrak od zlatého zapalovače a vypadal bídne.

"Takže vydírání. Mohlo mi to dojít."

"Ano. Oba jsme přiznali, že neznám slitování, ne?"

"A když vám členství přiznám?"

"Na Ernieho pochopitelně zapomenu. Podívejte, majore, přece si rozumíme. Nemarněte čas dalším protahováním. Víte přece, že se mnou se vám nic nestane. Je vám jasné, že nejsem takový tupec, abych vás podrazil a zničil si při tom vlastní krmmík?"

"Je." Mainworthy se měl co držet, aby nedal najevo, jak zuří. Otevřel zásuvku, vytáhl z ní kartičku a rychle ji vyplnil.

"Tumáte." Hodil kartu přes stůl. "Ale varuju vás, Corridone, jakmile si kdokoli z členů na vaše chování postěžuje, dávám ruce pryč. Stížnosti u nás vyňuje zvláštní výbor a ten s vámi zamete jak s hadrem."

Corridon se zasmál.

"Nemějte obavy. Stížnosti nebudou. Moje technika je naprosto nárazuvzdorná."

"To rád slyším."

Ještě než dopověděl, otevřely se dveře a vstoupila dívka. Corridon se po ní ohlédl.

Stála ve dveřích a v bílých večerních šatech vypadala jako hezounký obrázek v rámu. Byla malá, tmavovlasá a štíhlá. Lesklé vlasy jí padaly až na ramena a lemovaly půvabnou tvářičku oživenou tmavými jiskřivými očima.

"Ach, odpusťte," omluvila se po chvilince. "Myslela jsem, že jste sám."

"Pojďte dál, slečno Feydaková," pozval ji Mainworthy a vstal. "Mám už volno. Mohu pro vás něco udělat?"

Dívka střelila pohledem po Corridonovi. Podle výrazu, který se jí objevil v obličeji, mu bylo jasné, že ji zaujal.

Vstal a dívka se na něj usmála.

Zrychlil se mu tep, když sice jen mrknutím oka, avšak přece neomylně zaznamenal kroužek z bílého nefritu, lukostřelecký prsten, kterým měla stažený hedvábný šátek na krku.

II.

"My jsme hotovi, že?" promluvil Mainworthy a významně Corridona popíchl pohledem. "Kdybyste potřeboval vědět něco o klubovních pravidlech, Brett vás zasvětil."

"Díky," řekl Corridon a vzal si kartu. Když zasouval průkaz do kapsy, ještě jednou se na dívku zahleděl. Co se týče žen, stihl si v minulosti nashromáždit bohatě zkušenosti. Bylo mu jasné, že dívku upoutal, že ji jaksepatří fyzicky přitahuje.

"Jste nový člen?" zeptala se s úsměvem. Měla trochu tvrdou výslovnost a Corridon ji tipoval na Rakušanku.

"Právě teď jsem vstoupil," potvrdil. "Myslíte, že budu litovat?"

"Ale kde, jsme moc dobrý klub," pravila. "Zjistíte, že tu najdete spoustu přátel." Vyčkávavě přejela pohledem k Mainworthymu. Corridona napadlo, že to byl velmi šikovný tah.

Mainworthy proti vlastní vůli chladně řekl: "Pan Martin Corridon - slečna Lorene Feydaková."

"Těší mne," uklonil se Corridon a vši silou se krotil, aby mu oči nesklouzly k nefritovému prstenu, který měla na krku.

"Patříte k členům, kteří se rádi kamarádí?"

"Myslím, že ano. Proč se ptáte?"

"Doufal jsem, že se třeba smilujete a trochu mě tu provedete. Máte ale jistě vlastní společnost."

Zasmála se.

"Provedu vás moc ráda. Čekám na bratra. Jaktěživo nepřijde včas..."

"Promiňte, slečno Feydaková, chtěla jste se mnou mluvit?" přerušil je stroze Mainworthy.

"Pardon. Ano, chtěla jsem si proměnit šek." Otevřela kabelku a vytáhla složený kousek papíru.

"Počkám vedle," prohlásil Corridon a vykročil ke dveřím. Když je otvíral, ohlédl se. Mainworthy ho sledoval. Dívka k němu byla otočená zády. Významně přimhouřil oko a ztratil se.

Snad za minutku či o chvíli později stála dívka vedle něho.

"Dáme si skleničku?" ptala se.

"Měl jsem dočista stejný návrh."

Otevřel dveře od předpokojí a dal dívce přednost. Zamířila k baru. Všiml si, že má pružný, pevný krok - jako manekýnka. Možná jí také byla, pomyslel si.

Zeptal se jí na to, když si sedla k nízkému stolečku zastrčenému v rohu.

"Napadlo mne to, když jsem viděl, jak máte ladnou chůzi," omlouval se, že vyzvídá.

Lichotka ji potěšila.

"Chvilí jsem jako modelka pracovala, ale jsem moc malá, aby mne všude brali," vysvětlila mu a dál se přiznala, že pracovala ve Vídni jako módní návrhářka.

Corridon přikývl. Co vypukla válka, tolik lidí změnilo vlast i zaměstnání.

"Napadlo mi, že jste Rakušanka," poznamenal. "Musela jste samozřejmě uprchnout?"

Musela uprchnout kvůli bratrovi. Ten se zamíchal do politiky a bohužel mu nezbylo než Vídeň opustit. V nepřítomnosti ho odsoudili k smrti. Teď už se oba v Anglii cítí jako doma a chtějí tu také trvale zůstat.

Když vyprávěla, objevil se barman a Corridon objednal šampaňské.

"Mám důvod k oslavě," vysvětlil, když si všiml, jak je překvapená. "Ke krásné ženě patří skvělé víno. Jste v Anglii šťastná?"

Ano, ona je, avšak bratrovi se po Vídni stýská.

"A čím se zabýváte?" přeptal se Corridon.

"Navrhuji oděvy pro Dumase v Bond Street a bratr je ředitelem cestovní agentury v Mayfair Street. Jmenuje se Prima cesty."

Barman se vrátil s lahví šampaňského uloženou v tyglíku s ledem. Než Corridon ochutnal, prohlédl si zátku i etiketu. Bylo to výborné víno a Corridon bez mrknutí vysolil závratnou sumu.

Corridon věřil, že všechno jde jak po másle. Skutečnost, že potkal hned na začátku někoho, kdo má spojení s organizací, ho rozjařila. Uvědomoval si však, že k setkání vedla až příliš velká náhoda, a rozhodl se chovat obezřetně. Ritchie ho před těmito lidmi varoval. Mohli sledovat Millyin byt a zahlédnout ho v Rawlinsově společnosti. Mohli ho sledovat na ministerstvo obrany. Naprosto nahodilé setkání může být lehkou pastí.

"Když už máme náladu svěřovat se," prohodila Lorene a sledovala, jak Corridon nalévá víno, "povězte mi, co děláte vy."

"Sázím na štěstí," řekl Corridon.

"Co to znamená?"

"Zbrojnoš, který sází na štěstí, je člověk, který se dá najmout vždycky, když ho čeká zisk, dobrodružství a radost,"

odpověděl Corridon s úsměvem.

"Taková práce se ovšem na každém rohu nenajde, vidíte?"

"Není to nejšťastnější zaměstnání, ale zatím si nestěžuju. Když pracuju, vydělám si dostatek peněz, abych přežil hubená období. Zrovna teď nemám do čeho píchnout, a proto jsem koupil šampaňské a povídám si s vámi. Co by mohlo být příjemnějšího? Salud!"

Napili se.

"Já se ovšem nemůžu příliš dlouho zdržet," řekla lítostivě. "Čekám na bratra. Má dnes narozeniny a já jsem slíbila, že s ním povečeřím."

"Dojemné," poznamenal Corridon, opřel se a zkoumal dívčinu hladkou smetanovou plet', která mu připomínala lesk perel. "Nebývá zvykem, že by si sestra dávala s bráchou rande. Copak váš bratr nemá nějaké přítelkyně?"

"Ne," lehce se ušklíbla. "Je velice vážný a na děvčata nemá čas. Když si chce vyrazit, pozve vždycky mne."

"A vy nejste tak vážná a máte spoustu kamarádů, a přestože na bratrovi děsně lpíte, občas vás trochu otravuje, co?"

"Přesně tak," přisvědčila se smíchem. "Vidím, že člověka dokážete krásně odhadnout."

"Možná, ale musím vás varovat, že neumím ženy moc dobře bavit. Bývaly doby, kdy jsem se uměl skvěle chovat, alespoň jak mi různé dámy říkaly, a měl jsem i značné kouzlo. Válka všechno změnila. Život je příliš krátký a člověk ztratí spoustu času, když chce být dvorný. Jakmile mne nějaká žena upoutá, rovnou jí to řeknu, a když mi dá košem, nic mi nebrání najít si jinou." Zpřítomněl se jí podíval do jiskřících tmavých očí. "Vy mne ohromně přitahujete."

"Mám to brát jako lichotku?" zasmála se.

Jako by narážku neslyšel.

"Nemůžete se bratrovi nějak vymluvit?"

"Ale to nejde. Má narozeniny."

"Ano, chápu," sraštil obočí Corridon. "Nezbude mi než čekat. Je to samozřejmě škoda. Až se příště setkáme, nebudete možná v tak dobrém rozmaru jako teď. Ženy jsou velmi náladová stvoření."

"A já jsem podle vás v té pravé náladě?"

"Nepochybuj."

"Možná je to škoda," usmála se.

"Kdy se sejdem?"

"V neděli."

"Dřív ne?"

"Copak nevydržíte počkat pět dní, pane Corridone?"

"Říkejte mi Martine. Když už se chystáme být nemorální, začněme s tím, že budeme neformální."

"Říkáte děsné věci."

"Já vím. Sejdem se tedy v neděli. Kde a kdy?"

"Mám byt na Bayswater Crescent, číslo dvacet devět. Bydlím v posledním patře. Přijďte mne navštívit v sedm."

"A budete sama?"

"Rozhodl jste se nebýt moc zdrženlivý, vidíte?"

"Žiju podle vlastních pravidel. Budete sama?"

Usmála se.

"Když budu mít náladu."

Corridon přikývl.

"Správná odpověď. V těchto souvislostech musí vždycky zůstat alespoň špetka pochybností."

Když doléval sklenice, prohodila: "Za tu chvíli, co jsme se viděli prvně, jsme se dostali hezky daleko, co říkáte? Vždycky zdoláváte překážky tak snadno?"

"K tomu je nutná spolupráce," odvětil Corridon a škádlivě se uchechtl. Předklonil se a prohlížel si bílý nefritový prsten, který měla na krku. "Tohle je zvláštní předmět. Odsud vypadá jako ten čínský prsten, co nosili lučističníci."

Div ji nepropíchl očima zelenýma jako moře a hledal nějakou reakci, avšak žádnou neviděl.

"Jste chytrý! Je to ten prsten. Jak to víte?"

"Když nemám zrovna co na práci, jsem pečený vařený v Britském muzeu," prohlásil trochu zklamaně, že nedala ani omylem najevo, že by byl prsten nějak významný. "V muzeu si člověk nádherně rozšíří všeobecné znalosti. Podobných prstenů tam mají několik. Je pravý? Smím se podívat?"

"Ale jistě." Rozvázala si šátek na krku a stáhla prsten. "Patří naší rodině už několik generací."

Když se mu chystala prsten podat, vyplula jí nad ramenem něčí ruka a prsten schramstla. Oba se prudce otočili.

"Ale Slade, milý bráško," řekla zmařeně. "Vylekal jsi mne." Otočila se ke Corridonovi. "Tohle je můj bratr Slade," pokračovala a položila ruku na paži muže, který se k nim tak tiše příkradl. "Slade, tohle je Martin Corridon, právě se stal členem klubu. Sáží na štěstí."

III.

Slade Feydak byl mužské vydání své sestry. Štíhlý, tmavovlasý, s jemnými rysy a na chlup stejně tmavýma očima. Koutky úst s tenkými rty měl pokleslé a dodávaly jinak příjemnému obličejí poněkud rozčarovaný výraz. Měl široké vysoké čelo a daleko od sebe posazené oči. Obličej chytrého knihomola, pomyslel si Corridon, možná pleticháře, ale určitě fanatika.

"Sází na štěstí," opakoval Slade a zkoumavě si Corridona změřil. "To je zajímavé. Smím si přisednout?" Ještě než odpověděl, nefritový prsten schoval do kapsičky u vesty.

"Jistě," pravil Corridon. "Dáte si kapku šampaňského?" Kývl na barmana, aby přinesl další sklenici. "Lorene mi svěřila, že máte dnes narozeniny."

Feydak přikývl.

"Co znamená sázet na štěstí?" zajímal se a posadil se mezi Corridona a Lorene.

"Jsem k maní všude, kde se dobře platí," řekl Corridon. "Získal jsem v jistých kruzích slušnou pověst a do klína mi spadne spousta kšeftů."

"Čeho se týká vaše pověst, pane Corridone?" zeptal se Feydak, když mu Corridon naléval.

"Tak moc si zas nevybírám," opáčil Corridon a uchechtl se.

"Chápu. To je zajímavé. Jistě mi prominete, jestli vám připadám moc zvědavý. Smím se zeptat, jak jste k této pověsti přišel?"

"Nezpovídej tolik," přerušila ho zamračeně Lorene. Corridon jasně vycítil, že ji bratrův zájem vůbec netěší. "Vážně, Slade, vždyť jsi pana Corridona sotva poznal. Musíš ho podrobovat takovému křížovému výslechu?"

Corridon se zasmál.

"S tím si nelamte hlavu. Mně to vůbec nevádí, někdy se vyplatí dělat si reklamu."

Feydak se netrpělivě ošil a dal Lorene najevo, že ho nemá přerušovat.

"Pak klidně spusťte, pane Corridone. Bez mučení se přiznám, že si rád hraju na inkvizitora."

"Řada lidí podléhá dojmům, že rád nastavuju krk, že kašlu na morálku, že pokaždé, když mám příležitost, s potěšením vyšplouchnu vládu," řekl Corridon. "Do jisté míry mají pravdu. Patřím k lidem, kterým jde vrchnost na nervy, a hned tak si před ní nesednu na zadek."

"Bylo by moc netaktní, kdybych se vás zeptal, proč vás tak dráždí?" zeptal se Feydak s úsměvem. "Vidíte, pořád jsem zvědavý."

"Klidně se ptejte," pravil Corridon. "Jde o dosti známou historii, jenomže vaše sestra se začíná nudit."

"Zajímá se o všechno stejně jako já," prohlásil Feydak ještě dřív, než se Lorene zmohla na slovo. "Pokračujte, prosím," a ještě jednou Lorene utišíl.

"Za války jsem patřil k těm, co seskakovali za frontu," vyprávěl Corridon. "Měl jsem za úkol dostat se do Německa a najít agenta, zrádce nebo někoho, kdo napomáhal jistým způsobem nepříteli, a zabít ho. Moji lidé oběť našli. Já jsem toho člověka pronásledoval a další činnost mu stopl."

"Velmi nebezpečná práce," zaskvěly Feydakovi oči. "Chytili vás?"

"Chvilí mne mělo v drápech gestapo, avšak podařilo se mi pláchnout." Corridon si zapálil cigaretu a pokračoval: "Nechci se vyťahovat, ale můžu s klidným svědomím říct, že jsem vlasti pěkně posloužil. V roce 1938 jsem byl v Londýně pověřen významným posláním. Na jistém velvyslanectví jsem měl ukrást doklady. Když jsem otevíral trezor, zaskočil mne jeden z tajemníků, který čirou náhodou pracoval přes čas. Nezbylo mi než rychle zareagovat. Chystal se spustit poplach. Zabil jsem ho. Popadl jsem papíry a odnesl je na velitelství. Policie mne pronásledovala až ke vchodu a sotva jsem z velitelství vyšel, zhaftli mne. Lidé z mé branže se ke mně, jak bývá pravidlem, otočili zády, a já se musel bránit sám. Málem jsem skončil na šibenici. Od té doby s papaláši nepeču a mám chuť jim zavařit. Zdá se mi, že všechno, co udělám, je jenom spravedlivé vyrovnání. Nikomu se neomlouvám. Tak jsem se naučil věci brát."

"Moc zajímavé," podotkl Feydak. "Téměř navlas stejný osud postihl mne. Byl jsem donucen opustit vlast. Naprosto vás chápu."

Vytáhl náprsní tašku a vylovil z ní navštívenku.

"Tohle je má adresa do podniku. Měl byste chuť mne navštívit? Jsem přesvědčen, že bychom si docela dobře mohli být vzájemně nápomocni."

Corridon povytáhl husté obočí.

"Vážně? Jakpak?"

"Můžeme si o tom promluvit," usmál se podmanivě Feydak. "Ujišťuju vás, že vás nepřipravím o čas. Tu a tam se mi namane kšeftík, který potřebuje takového člověka, jaký jste vy."

"Nenapadlo mi, že by to bylo možné," opáčil Corridon. "Moje kšefty mají jen zřídka něco společného s cestovkami, pane Feydaku."

"Přesto vám slibuju, že když budete mít chuť promluvit si se mnou o všem v kanceláři, určitě ve vás vzbudím zájem."

"Varuju vás," zasklebil se Corridon škodolibě, "mne zajímá jenom pořádná kupa peněz."

"I to se dá zařídit," prohlásil Feydak.

Corridon nevěřícně pokrčil rameny, vzal si navštívenku a zastrčil si ji do kapsičky. Všechno provedl s dokonale nacvičeným nezájmem.

"A teď mne prosím omluvte," řekl Feydak a vstal. "Musím si promluvit s vrchním. Připravena, Lorene?"

"Hned," odvětila stručně. "Nedopila jsem šampaňské. Přijdu za tebou."

"Dobře." Feydak podal Corridonovi ruku. "Setkání s vámi bylo velmi zajímavé. Doufám, že mne brzy přijdete navštívit."

Corridon mu potřásl rukou.

"Jistě. Jakmile si vyšetřím chvilku, zastavím se," pravil tónem, jakým lidé naplano slibují.

Sotva Feydak odešel, Lorene ohnivě vyjela: "Vy blázne! Se Sladem se nesmíte zaplést. Na nic se neptejte, ale buďte tak hodný a držte se od něj dál."

Corridon předstíral údiv.

"Jste hrozně zvláštní děvče. Měla byste mít radost, že jsem se vašemu bratrovi zalíbil."

"Ale copak nevidíte, že vás chce jenom využít?" svítily jí oči potlačovaným hněvem. "Nechci, aby zneužíval mých přátel!"

Corridon ji popleskal po ruce.

"Nezlobte se. Ujišťuju vás, že mne ještě nikdo nezneužil, aby pak nelitoval." Zvedl se. "Musím už taky běžet."

Doufám, že strávíte hezký večer. Těším se na neděli."

"Prosím, nechoďte za ním do kanceláře," prosila ho Lorene a v očích jí nyní nesvítíl jen hněv, ale i obavy.

"Nepůjdu. Vůbec jsem to neměl v úmyslu," usmál se Corridon. "A nezapomeňte, hlídejte si až do neděle tuhle náladu. Jste velice krásná žena."

S rukama v kapsách se odlouдал, tiše si v duchu pískal a s tím, co dnes večer vykonal, byl vrcholně spokojený.

IV.

Když Corridon nastoupil do vozu, rozsvítily se parkovací světla u auta, které stálo kousek od něho. Corridon nastartoval, zařadil rychlost a pomalu sjížděl k bráně.

Ručičky hodin na přístrojové desce ukazovaly, že je tři čtvrtě na jedenáct. Corridon zamířil k výjezdu. Blondák v červenostříbrné livреи, stojící pod baterií červených neonových světél, mu nemastně neslaně zasalutoval.

Jakmile vyjel Corridon na hlavní, okamžitě přehodil rychlost a ručička na tachometru vyskočila na stovku.

Ve zpětném zrcátku za sebou viděl dva žluté světelné body a v duchu se uchechtl. Ritchie prohlásil, že ho budou mít na očích. Moc času nepromarnili.

Nesnažil se vůz za sebou setřást. Jakmile se dostal do Shepherd's Bush a do hustější dopravy, zpomalil, aby ho chlapík, který jel za ním, neztratil.

Možná si chtějí ověřit, jestli opravdu bydlí v Grosvenor Mews, říkal si. S tím žádné tajemství nedělá. I on si přál, aby věděli, kde ho najdou.

Vůz, který ho sledoval, si ve chvíli, kdy Corridon zpomalil, aby zajel do dvora, udržoval odstup jen pár metrů. Auto přidalo na rychlosti a kolem Corridona proklouzlo dál. Corridon si všiml, že ho míjí aerodynamický buick, a na předních sedadlech zaznamenal dvě osoby.

Popojel dál, vypnul zapalování, nádvoří projel bez motoru a poslouchal. Buick rovněž zastavil, mimo dohled, a Corridon odhadl, že oba chlapi se do dvora vkradou po svých.

Zastavil těsně před garáží a zapnul reflektory. Proč by jim neusnadnil práci, myslel si, když vystupoval a šel otevřít vrata od garáže.

Ze stínu se do bílých světelných kruhů vynořila postava. Na vteřinu se lekl a zarazil se, svaly se mu napjaly, ale když uviděl liščí kapucu, malý deštník a velkou kabelku, oddechl si.

Dívka, která přicupitala krátkými krůčky ze tmy, byla vysoká a štíhlá plavovláska. Obličej měla jaksepatří zmalovaný a na plných rudých rtech jí seděl strnulý úsměv - smyslná výzva. Měla na sobě slušivý černý kabát a sukni střiženou tak, jak ji nosí úspěšné šlapky.

"Ahoj, zlato," řekla. "Nehledáš malou rošťandu?"

Corridon otevřel garáž a přivětivě se usmál.

"Nehledám," odtušil. "Co tady děláš?"

Lehce pohodila rameny.

"Hledám frajera, jako jsi ty," prohlásila a přistoupila blíž. Voněla parfémem, který Corridonovi připomínal vůni šeriku. Docela se mu líbila. "Pojď si trochu zadovážet, zlato."

"Dnes večer ne," odmítl a vlezl si do vozu. "Ztrácíš čas."

Nečekal, co mu odpoví, zavezl auto do garáže, vystoupil a zavřel vrata. Celou tu dobu se rozhlížel po obou koncích dvora. Na opačné straně zářila pouliční lampa a Corridonovo bystré oko zachytilo ve vjezdu napůl ukrytou matnou postavu.

Dívka k němu opět popošla.

"Rozmysli se, zlato," řekla. "Koneckonců máme Jaro v Paříži."

Corridon se zasmál.

"To mi něco říká. Kde už jsem to slyšel?"

Šeptem, že ji sotva slyšel, dodala: "Jde o bílý nefrit - musí ti to něco připomínat."

Corridon ji k sobě strhl a držel ji za rameno. Slidilům na opačném konci dvora se naskytl docela obyčejný obrázek z Piccadilly: chlapík si smlouvá rande s pouliční holkou.

"Sledují nás dva pazdrátí," oznámil tlumeně. "Chcete jít dál?"

"Ano. Říkal, že vás nejspíš budou sledovat. Byl to jeho nápad, abych se takhle vymódila, ne můj."

Corridon se na ni usmál.

"Nikdy neměl o mé morálce vysoké mínění," prohodil. "Ale nevádí, jestli to vydržíte vy, já ano."

Stále ji držel kolem ramen a vedl ji ke vchodu, nasadil klíč do zámku a otevřel dveře.

"Rovnou nahoru. První dveře vpravo." Zmáčkl elektrický vypínač a chvíli sledoval, jak stoupá po schodech. Zastavil se očima na nohou v nylonových punčochách a našpulil rty. Děvče jako lusk, pomyslel si. Dám krk, že Ritchie si vůbec nevšiml, jak pěkně je roslá.

Zavřel vchodové dveře, vzal schody po třech a do obývacího pokoje vpadl ve chvíli, kdy rozsvěcela.

Podívali se na sebe. Napětí se jí z obličeje vytratilo a navzdory všemu naličení a růži viděl, že zpod masky sálá svěží krása.

"Tohle je chytrá fasáda," prohlásil. "Dokonale jste mě převezla, a to se považuju za znalce."

"Byl to Ritchieho nápad," lehce se ušklíbla. "Povídal, že když se budu motat kolem vašeho bytu, nikdo si mne ani nevšimne. Doufám, že se plete."

Corridon si svlékl plášť a sundal klobouk.

"Ritchiemu mozek skvěle páli," řekl. "Ano, spletl se, jenomže vtip je právě v tom, že zrovna tohle se ode mne čeká. V tom Ritchie prokázal, jak je mazaný. Ale posadte se. Kdo jste?"

Sedla si na rovnou židli u stolu. Než se usadila, zvědavě si ji měřil. Bylo mu jasné, že za sebou má přísný vojenský

výcvik a kázeň. Nyní už nic nehrála, uvolnila se a dívala se na něho vážně a zpřímá; nešpulila už nesmyslně rty a seděla rovně jako voják.

"Jsem Marian Howardová. Zajdu pro zprávy každé úterý večer."

Corridon se ušklíbl.

"Jak se zdá, moc slavnou pověst tak nezískám," utrousil. "Napijete se?"

Zavrtěla hlavou.

"Nepiju."

"Cigaretu?"

"Nekouřím."

"Vůbec žádné neřesti?"

"Nemám na ně čas. Mimochodem, mám pro vás nějaké peníze." Otevřela kabelku. "Fantasticky se ukázali - padesát liber."

Corridon hvízdal.

"Panebože! Kdo je tak přitlačil ke zdi? Nejvíce jsem od nich shrábl leda pětadvacet."

"Já vím." Vylovila deset pětilibrových bankovek a vysázela je na stůl. "Mají dojem, že je to neobyčejně důležitý úkol. Jak jste k němu přišel?"

Corridon si sedl na pohovku a zapálil si.

"Zdá se, že jste si úplně jistá, že jsem už začal. Zatím jsem Ritchiemu nic neslibil."

Usmála se. Usoudil, že je velice milá, a líbila se mu. Líbil se mu její upřímný pobavený úsměv a vyrovnaná sebedůvěra v očích.

"Ritchie je mazaný starý lišák," řekla. "Ví, že jakmile jste se jednou namočil, už neodoláte. Nesmíme ovšem marnit čas. Čeká, že mu ještě dnes v noci podám hlášení."

"Měla byste si dát pozor, určitě vás budou sledovat," varoval Corridon. "Hned na kraji dvora hlídají dva."

"Mám v Dover Street hezký byteček. Je dokonale zařízený. Kdyby mě sledovali, budu vypadat zcela opravdově. O půl jedné za mnou přijde další kolega. A jemu vyřídím, co se dozvím od vás."

Corridon zamručel.

"Počítám, že Ritchie se opravdu vyzná. Vždycky ví, jak se pojistit."

"Je to nezbytné, tihle lidé jsou nebezpeční. Co se zběhlo dnes večer?"

"Byla toho vlastně spousta," pravil. "Setkal jsem se s Mainworthym a donutil jsem ho, aby mě přijal za člena klubu. Byla to fuška. Musel jsem se tvářit jako vyděrač. Když mi vyplňoval členský průkaz, objevila se v kanceláři jistá dívka. Jako ozdobu měla na krku bílý nefritový lukostřelecký prsten. Jmenuje se Lorene Feydaková, bydlí v posledním patře čísla dvacet devět na Bayswater Crescent a pracuje v Bond Street u Dumase. Donutila Mainworthyho, aby nás představil, a napovídala mi spoustu věcí. V neděli se máme znovu sejít za účelem daleko intimnějšího poznání." Ušklíbl se. "Až se příště setkáme, bude možná v úplně jiném rozpoložení, avšak dnes večer z ní lákavé přísliby jen sršely."

"Myslíte si, že vám sedla na lep?" zeptala se Marian.

"Nevylučuju. Ještě pořád se najde pár děvčat, která po mně vyjedou. Ale spíš si myslím, že na mě nalíčili boudu. V neděli se ukáže. Má bratra, Sladea Feydaka, a ten maká v cestovní kanceláři Prima cesty v Mayfair Street. Málem jsme se nestačili představit a už nadhazoval, že by měl pro mne práci. Myslím, že než za námi přišel do baru, nejspíš s Mainworthym mluvil. Jsem si naprosto jistý, že o mně všechno věděl, než nabídku vyslovil. Chce, abych za ním přišel do kanceláře, kde bychom si mohli promluvit. Hned jak zmizel, vyjela Lorene, že jsem blázen, a varovala mě, abych si s bratrem nic nezačínal." Corridon se naklonil, aby mohl odklepnout popel do krbu. "Nestačil jsem si zatím rozebrat, jestli jsou ti dva spráhnutí. Ptal jsem se Lorene na prsten a ona prohlásila, že ho zdědila. Můj první dojem byl, že jde o uchystanou nástrahu. Mate mne jenom, kde kápli na to, že se u Červeného kohouta objevím. Byli na mě očividně připraveni. Jestli cíhali před bytem Milly a viděli mne s Rawlinsem, moc daleko se nedostanu."

"Mohli tam být," připustila Marian. "Ale taky se mohl Brett Feydakovi zmínit, že jste přijel a hovoříte s Mainworthym. A Feydak vyslal sestřičku, aby se s vámi skamarádila."

"Dobry nápad," přiznal Corridon. "Což by znamenalo, že Brett je do věci taky zapletený."

"Myslíte, že i Mainworthy?"

Corridon pokrčil rameny.

"Nevím. Možná, ale neumím si představit, že by měl na takovou práci nervy. Řekněte Ritchiemu, aby se mrkl na minulost Lorene a Sladea Feydakových. Třeba se mu vyplatí trochu je provětrat. Povězte mu, aby vydoloval všechno, co se dá, o kanceláři Prima cesty a o Brettovi."

"A vy?"

Corridon se natáhl a shrábl deset pětilibrových bankovek. Sklepal je a strčil do kapsy.

"Do neděle nepodniknu nic. Všechno záleží na tom, co se stane v neděli. Myslím, že by byla chyba chodit za Feydakem. Chci mu dát najevo, že zrovna nevisím na hřebíčku."

"Ano." Marian vstala. "Přijdu tedy zas příští úterý. Kdyby něco hořelo, zavolejte mi." Naškrábala mu telefonní číslo.

"Mohli vám napíchnout telefon, takže mne jenom pozvěte, abych přišla. Nebydlím daleko. Budu tu hned."

Corridon se usmál. Situace ho bavila.

"Kéž by mi pokaždé stačilo jen vytočit číslo a zjevila by se krásná dívka. Člověk se musí namočit do tajné služby, aby poznal život."

Upřela na něho klidný pohled.

"Se mnou si bohužel velkého poznávání života neužijete," prohlásila neosobně, jako by předtím mluvil do dubu.

"Asi ne," zalitoval. "Přesvědčoval vás Ritchie, že se mnou nebudete mít potíže, že se vždycky chovám jako

džentlmen?"

Zasmála se.

"Ne. Tvrdil jen, že vám nic neujde a že si mám dávat pozor."

"Pořád stejný," prohodil Corridon a otevřel dveře. "Je jak stará slepice. Stejně jste ale moc pěkná, abyste pracovala jako agentka."

Protáhla se kolem něho na vrchol schodiště.

"To je věc názoru," usmála se.

Následoval ji až k hlavním dveřím. Když je otevřel, podotkl: "Tady bych vás měl nejspíš políbit. Abychom přesvědčili ty dva chlápky, co nás sledují."

"Není třeba," řekla a vyšla do dvora. "Dobrou noc."

Vykročila do tmy a ani se neohlédla.

Kapitola třetí

I.

Dva muži, kteří se pověsili na Corridona, když odcházel od Červeného kohouta, se mu drželi v patách na každém kroku. Dokonale se vyznali a jen letitá zkušenost z minulosti Corridona poučila, že jsou neustále v závěsu. Teprve druhý den je stihl letmo zahlédnout.

Jeden z nich byl pomešší zarudlý pořizek se silným krkem a naducanými tvářemi. Corridonovi připadlo, že by mohl být Němec. Druhý byl hubený a vysoký a měl hluboko posazené jiskřivé oči. Obličej bezvýrazný, světlé vlasy na kraťoučko střížené a zvyk kouřit cigarety v hnědém papírku napovídal, že by mohlo jít o Rusa.

Corridon si je rozmarně pojmenoval Bidlo a Baloun.

Ti dva byli nebezpeční. Corridon tyhle typy znal. Byli to zabijáci. Oba mu připadali nervózní. Baloun, ten menší, sebou neustále trhal a mrkal. Bidlo si bez ustání dlouhými prsty vytukával do stehů stupnice. Oba se pohybovali v botách s gumovými podrážkami tiše jako stíny a jejich oči připomínaly kousky tmavého skla - chladné a nevypočitatelné.

Když na ně Corridon myslel, vždycky ho napadlo, jestli nestrká hlavu do oprátky. Ritchiemu by se dokonale podobalo, že ho nastrčí do situace, kde může Corridon nečekaně zařvat. S lidmi, kteří pro něj pracovali, neznal slitování. Na prvním místě byla vždycky vlast.

"Nového agenta najdeš vždycky," vysvětloval kdysi Corridonovi, "ale ať visím, jestli najdeš novou Anglii."

Corridon uvažoval, zda si Marian uvědomuje, jaký typ lidí má před sebou. Přicházel jí na chuť. Líbilo se mu nejen, jak vypadá, ale i její odvaha a poctivost. Přestože se sám řídil poněkud choulostivými pravidly, čestnost jiných uznával. Musím ji příště varovat, usoudil. I když to nebude nic platné. Jakmile je člověk takový trouba, že se dá chytit od Ritchieho do spárů, je s ním konec. Navíc patří Ritchie k mužům, k nimž Marian určitě vzhlíží, pomyslel si trpce.

Baloun a Bidlo se přestěhovali do bytu na dvoře přímo naproti Corridonovi. Žasl, jak se jim podařilo byt získat. Dříve v něm sídlila sázková kancelář. Bookmakerova firma zničehonic zmizela a tužkou naškrábaná cedule informovala zákazníky, že sázky teď mohou podat v Park Court, slepé uličce za Grosvenor Mews, a síťovanými záclonami někdejšího sídla teď číhali Bidlo a Baloun. Z výhodného stanoviště mohli sledovat každické Corridonovo hnutí zcela bez námahy a Corridonovi došlo, že Ritchieho nápad nasadit Marian jako lehkou dámičku byl skvělý. Ty dva ani nenapadne, že by se měli vzrušovat, když za ním jednou za týden přijde animírka - právě takové chování se od Corridona čeká.

Hned druhý večer po Marianině návštěvě Corridon zjistil, že má napíchnutý telefon. Znal tyhle triky jak své boty - dokud sám sloužil u tajné služby, postaral se o zajištění odposlechu na spoustě linek sám. Poznal také, že se někdo pokoušel dostat se mu do bytu. Jenomže proti tomu se už dávno pojistil. Vetřelec by musel leda rozštípat dveře. Na všech oknech měl husté mříže a u dveří bytelný zámek.

Chtěli mu možná v bytě instalovat šteníci, zvažoval, a třebaže by museli dovnitř vniknout pouze násilím, pro jistotu všechny kouty prohledal.

Dobře udělal, protože v komíně v obývacím pokoji našel zavěšený sice malinký, ale velmi citlivý mikrofon. Zřejmě někdy v noci vylezl jeden z těch dvou na střechu a spustil mikrofon do komína. Corridon ucpal komín starým přšipláštěm, aby mikrofon utlumil, ale nepoškodil.

Následující tři dny se vlekly. Corridona švalo, že ať se hne, kam se hne, má za sebou ohaře. Dával si pozor, aby ničím neprozradil, že o stopařích ví. Choval se jako obvykle, chodil po hospodách, vymetal noční kluby v Soho a sháněl, byť neúspěšně, kšeftíky. Ulevilo se mu, když přišla neděle a on se mohl vypravit za Lorenc.

Ten večer si dal na sobě jaksepatří záležet. Navlékl se do smokingu a chvíli se dokonce mořil i s motýlkem, aby neseseděl křivě. Potom od dlouhého zrcadla poodstoupil a prohlížel se.

Viděl ve skle odraz vysokého chlapa s širokými rameny a křstící kaštanově rezatých vlasů. V útvaru commandos mu říkali Pálená cihla a Němci ho znali pod přezdívkou Rudý ďábel. Jeho kapitálem byla spíš síla a nezdolnost než vzhled. Celkem nenápadný obličej ukončovala hranatá brada, nad ní se rýsovala pevná, rozhodná ústa a mírně zahnutý široký nos. Oči měl šedé a podle daného rozpoložení dokázaly zezelenat jako moře. Plet' drsnou, ruměnou. Povětšinou se bezstarostně poťouchle usmíval, čímž lidi - přesně jak chtěl - neomylně vytáčel, občas na něj však sedaly takové záchvaty laskavosti, že se až vztekal.

Plně spokojen s tím, jak vypadá, přehodil si lehký převlečník a sešel k hlavnímu vchodu. V oknech bytu na protější straně dvora byla tma, avšak Corridon předpokládal, že jeden z těch mizerů je tam a špinavými síťovanými záclonami ho

sleduje.

Vycouval s vozem z garáže a pomalu přejížděl nádvoří. Když vyjel ke Knightsbridge, všiml si, že rozkročený na motorce tam sedí Baloun a čeká na něj. Sotva ho minul, Baloun nastartoval a vmísil se do proudu vozidel, který se za Corridonem táhl.

K číslu 29 na Bayswater Crescent dorazil Corridon několik minut po sedmé. Dům patní k řadě vysokých rovných budov, jež kdysi sloužily jakožto sídla bohatých obchodníků, a nyní byly upraveny na byty pro zchudlou smetánku.

Dokořán otevřené vstupní dveře vedly do odporné haly plné těžkého viktoriánského nábytku. Přímou proti vchodu se zvedalo široké schodiště a zdálo se, že výtah tu chybí.

Ještě než Corridon zamířil ke schodům, ujistil se, že Baloun zaparkoval motocykl na konci křižovatky, odkud mohl dům číslo 29 zcela nepozorovaně sledovat, a hned nato začal šlapat vzhůru.

Když zvládl čtyři patra, trochu udýchaný se ocitl až u střechy. Narazil na světle zelené dveře vybavené lesklým chromovaným klepátkem a schránkou na dopisy.

Opřel se prstem do zvonku a říkal si, že tyhle dveře ze všech, kolem nichž šel, vypadají nejlíp, a přemítal, jestli i byt bude stejně roztomilý a přepychový.

Dveře se otevřely a Corridon ke své nelibosti zjistil, že má před sebou Sladea Feydaka.

"Jen pojďte dál!" hlaholil Feydak a popadl Corridona za ruku. "Máme ale štěstí! Doufal jsem, že vás zase uvidím. Jak se vede?"

Corridon vstoupil do malé haly a sundal si klobouk i kabát. Pravil, že se mu vede slušně, v obličeji však bylo vidět, že je otrávený.

"Lorene tu není?" zeptal se rovnou.

"Ale je. Zrovna se koupá," řekl Feydak; nucené čtveračení hrálo Corridonovi na nervy. "Bohužel jsme se zapovídali a vůbec jsme si nevšimli, kolik je hodin. Ale pojďte dál. Namíchám vám martini."

Corridon šel za ním do velkého pokoje, který div nepřekypoval tulipány, narcisy a vázami s hyacintami plnými zářivých kulatých zvonečků. Byla to pěkná místnost, vzdušná, světlá a plná barev. Kolem dokola byly lenošky a ušáky ze světlé kůže. Na vyleštěných parketách ležely všude orientální koberce v barvě starého vína a s hedvábným leskem.

Před krbem s pravými poleny, obestaveném lenoškou a křeslem, stál pomešší ramenatý chlapík v tmavě modrém vycházkovém obleku. S hubeným obličejem, který měl barvu starého pergamenu, připomínal Corridonovi posmrtnou masku nějakého podivného čínského císaře, jakou kdysi viděl v krámě u vetešníka. Mohlo mu být něco mezi padesáti a šedesáti. Černé oči mu číhaly a pichlavě svítily. Úzký černý knírek mu dodával výraz světáka, zároveň však navozoval nelítostnou krutost Tatara.

"Tohle je Martin Corridon," pravil Feydak. "Pane Corridone, rád bych vám představil předsedu mé firmy pana Josepha Diestla."

Diestl vykročil a napřáhl drobnou pěstěnou ruku. Obdařil Corridona úsměvem. Ten dospěl jenom ke rtům.

"Těší mne, pane Corridone," řekl Diestl. "Mnoho jsem o vás slyšel."

No prosím, napadlo Corridona, když mu tiskl ruku, tady máme nebezpečného člověka. Muže, kterému nelze věřit ani nos mezi očima a který by hladce mohl být šéfem organizace. Rozpoznal umanutost, nesmiřitelnost i rozhodnutí velet, jež se za lehkým úsměvem skrývaly. Srovnával Diestla s Feydakem bylo jako přirovnávat tygra ke kotěti.

"Doufám, že nic ošklivého," poznamenal Corridon. "Lidi si o mně dělají přehnané názory."

"Připouštíte však, že jste vyhlášená firma?" nadhodil Diestl a kývl k lenošce. "Dost jsem se na vás vyptával. Ale posad'te se. Rád bych si s vámi promluvil."

Když Feydak přinesl martini, Corridon namítl: "Nepřišel jsem, abych tu vedl nějaké obchodní rozhovory. Měl jsem dojem, že si s Lorene někam vyrazím."

Feydak se zářivě usmál.

"Jistě, pane Corridone, hned se objeví, ale zatím co na ni čekáme ..." Podíval se na hodiny u krbu. "I my máme za dvacet minut jednání."

Corridon pokrčil rameny. Sedl si a vzal si martini, které mu Feydak podával.

"Slade se mi svěřil, že vás pozval k sobě do kanceláře," podotkl Diestl a martini, které mu Feydak nesl, mávnutím ruky odmítl. "Podle mne vám chtěl nabídnout, že bychom pro vás něco měli."

Corridon stáhl obočí, jako kdyby se snažil rozpomenout.

"Vážně? Dost možná mi něco takového naznačil. Obrací se na mne spousta lidí. Obvykle to však k ničemu nevede."

"Doufal jsem, že přijdete," řekl Diestl. "Chtěl jsem se s vámi setkat."

Corridon lehce mávl rukou, aby dal najevo, že pokud po něm Diestl toužil, přání se mu splnilo.

"Moc se nenudím," oznámil nezávazně.

"Já jsem však informován, že právě teď nemáte do čeho píchnout," pravil Diestl trochu jízlivě.

"V tuhle chvíli si zrovna užívám zaslouženého odpočinku," prohlásil Corridon.

"Nikdo z nás však nemůže žít ze vzduchu," nadhodil Diestl a sedl si na opěradlo lenošky s rukama na kolenou.

"Potřebovali bychom vyřídit jednu menší fušku. Říkal jsem si, jestli náhodou nemáte zájem."

"Záleží na tom, o jakou fušku jde a jaká bude odměna," opáčil Corridon. "Upozorňuji vás, že moje první podmínka je vynaložit co nejméně námahy za co největší oplátku."

Diestl si ho prohlížel - černé pichlavé oči Corridona nepřátelsky probodávaly.

"Dnes mají stejné požadavky zřejmě všichni. Někteří lidé si mohou podobné podmínky klást. Vy k nim samozřejmě patříte. Práce vám nezabere víc než hodinu a honorář by byl dvě stě padesát liber."

Corridon si zapálil cigaretu a teprve potom řekl: "To nezní špatně. O co jde?"

"Velice stručně, pane Corridone, jednáme v zájmu jistého klienta. Měl bych možná připomenout, že to není poprvé, co

mne někdo z klientů požádal o vyřízení nějaké záležitosti. Při mé profesi se setkávám se spoustou bohatých mužů a žen a někteří z nich mě žádají o radu i v čistě osobních věcech." Sporý úsměv nabyl na zlovlnosti. "Mají ke mně očividně důvěru. Samozřejmě mě to hřeje na duši, ale někdy je to otrava. Muž, o němž mluvím, má potíže s jistou ženou. Vydírá ho. Přiznejme si bez mučení, že je trouba a děvkař. Bohužel je zároveň veřejně známou osobností. Dotyčná má řadu jeho dopisů, velice choulostivých. Dostat se do špatných rukou, byl by dotyčný zruinován."

Corridon našpulil rty.

"Jste si jistý, že by tohle neměla vyřídit policie?"

"Ach ne. Ten člověk nemůže jít na policii. Požádal mne, abych našel někoho, kdo by ty dopisy patřičně dámě ukradl. Nebude to nějak složité."

Corridon mrkl na Feydaka, který stál za Diestlem, mlčel a jen se za ním schovával. Střetli se pohledem a Feydak se nervózně usmál. "Proč zrovna já?" napadlo Corridona. Baloun i Bidlo by si s tak jednoduchým úkolem, jako je vloupat se do domu a ukrást dopisy, poradili raz dva. Proč to mám být zrovna já?

"Buďme upřímní," řekl a postavil prázdnou sklenici. "Nic o vás nevím. Přišel jste s tím návrhem jako blesk z čistého nebe. Jak bych měl vědět, že nějakého klienta máte? Jak bych měl vědět, že nechcete těch dopisů zneužít k vydírání té dámy? Chápete, jak jsem na tom? Mluvím s vámi naprosto otevřeně. Nežli začnu o té práci vůbec uvažovat, musíte mne přesvědčit, že mě nechcete jenom nastrčit, abych vám ty dopisy přinesl k vašemu vlastnímu užítku."

"Netušil jsem, že si budete tak úzkoprse střežit vlastní zájmy," ušklíbl se Diestl. "Samozřejmě vás ale naprosto chápu. Pokud vás to uklidní, jakmile mi dopisy přinesete, přímo před vašima očima je zničím."

Corridon váhal. Něco ho varovalo, aby na obchod nepřistoupil, avšak na druhé straně mu bylo jasné, že nabídka může být jen prověrkou, které ho vystavili dřív, než ho požádají, aby vykonal něco pro organizaci. Věděl, že i když se v něm všechno bouří, Ritchie by chtěl, aby neodmítl.

Pokrčil rameny.

"Dobrá, jestli to tak dopadne, jsem pro."

Feydak, který byl až do této chvíle napjatý jako struna, se zničehonic uvolnil a natáhl se pro Corridonovu prázdnou sklenici.

"Na to se musíme napít," pravil s úsměvem. "Povídal jsem Diestlovi, že jste na tuhle fušku ten pravý."

Zatímco Corridonovi doléval, Diestl se zeptal: "Bude vám vyhovovat zítřejší večer? Vím, že ta dáma se do noci zdrží mimo dům. Bydlí sama. Nikdo vás nebude rušit."

"Zítřejší večer mi vyhovuje," odpověděl Corridon. "Kde bydlíte?"

"To nevím. Podrobnosti i plánky bytu budu mít zítra odpoledne."

Slade se pro vás zastaví a odveze vás tam. Jak jsem informován, u vchodu je patentní zámek. Nevadí vám?"

Corridon zavrtěl hlavou.

"Raději bych si místo napřed osobně prohlédl," podotkl.

Diestl lítostivě rozhodil rukama.

"To bohužel nebude možné. Přinejlepším vám můžu dodat podrobný plánky. Lituju."

"Dobře, pak musí stačit."

"Všechno je tedy domluveno?" zeptal se Feydak, když podával Corridonovi další martini. "Jistě prominete, že tak pospícháme, ale stejně už tam, kam máme, přijdeme jak vidět se zpožděním. Lorene tu bude hned. Nebude vám vadit, když tu zůstanete sám?"

"Troufám si přežít," odvětil Corridon.

Když si oba muži oblékali kabáty a nasazovali klobouky, poznamenal Diestl: "Slade asi neví, kde bydlíte."

Corridon se usmál.

"Kdepak, určitě nemá tušení." Sdělil jim adresu a Feydak si ji naškrábal na zadní stranu nějaké obálky.

"Výborně," prohlásil, "zítra večer jsem v deset u vás. Jakmile získáte dopisy, odjedeme k Diestlovi."

"A já dopisy zničím a zaplatím vám povinnou částku," dodal Diestl. "V pořádku?"

"Úplně."

"A pokud se vám to podaří, pane Corridone, podaří se mi možná nabídnout vám několik dalších zakázek, mnohem zajímavějších a také výnosnějších," řekl Diestl, když Corridonovi tiskl ruku.

"Obvykle neprohrávám," podotkl Corridon suše.

"Skvělé. Doufám, že spolu v budoucnosti budeme k oboplné spokojenosti bohatě spolupracovat."

"Uvidíme se zítra večer," připomněl Feydak. "Zatím nikomu o ničem ani muk."

"Ani vaši okouzlující sestřičce?"

Feydakovi trochu povadl úsměv.

"Jestli smím prosit."

Nastala kratičká pauza, pak se na něho oba usmáli, mávli mu na pozdrav a zmizeli. Chvilí nato bouchly vchodové dveře.

II.

Corridon popošel k oknu a zadíval se do ulice. Viděl, jak Diestl s Feydakem rychlým krokem míjejí Balouna. Ani jeden z nich se na něj nepodíval. Corridon však malého pořízka rozkročeného na motocyklu nespouštěl z očí. Jakmile Diestl s Feydakem zahrnuli za roh, Baloun nastartoval a prudce vyrazil opačným směrem.

Jak to vypadá, myslel si Corridon, dávají najevo, že ho klidně svěří pouze Lorenině péči. Přešel místnost, otevřel dveře a nahlédl do haly. Napravo od čelních dveří se táhla krátká chodbička. Na zadním konci na něj hleděly další dveře.

Zvedl hlas a zavolal: "Jak dlouho vám to ještě bude trvat?"

"To jste vy, Martine?"

Chvilinku bylo ticho, pak se dveře proti němu otevřely. Objevila se v nich Lorene v zeleném hedvábném župánu a usmívala se.

"Zdravím vás," pravila a s napřaženou rukou k němu přistoupila. Oči jí napjatě svítily. "Slade vás pustil? Vůbec jsem netušila, že jste tady."

Corridon ji vzal za ruku a nepouštěl ji.

"Jsem tu už asi půl hodiny. Povídali, že se koupete."

"Taky že ano." Pokoušela se vysmeknout ruku, ale Corridon ji držel pevně. "Máte obrovskou sílu. Vypadáte dnes večer moc dobovyatelsky."

"To si myslím," potvrdil Corridon a přitáhl si ji k sobě. Vzal ji kolem pasu. "A vy se cítíte jak?"

"Obávám se, že na takovou notu nejsem zrovna naladěna," řekla, opřela se mu volnou rukou o prsa a odstrčila ho. "Přestaňte se laskavě chovat jako jeskynní člověk. Moc mě to nebaví."

"Však jsem říkal, že ženy jsou rozmarné," prohodil Corridon a pustil ji. "Počítám, že teď se začnete chovat jako netýkavka."

"Nevím, co tím chcete říct. Podívejte, za deset minut jsem připravená. Buďte tak zlatý, vraťte se do obývacího a počkejte tam na mě. Slibuju, že si pospíším."

"Nerad jsem někde sám," namítl Corridon a šel za ní do pokoje, odkud se vynořila. "Budu se dívat, jak se oblékáte. Bude to mnohem zábavnější, než sedět někde jako sirotek." A už vstoupil do pokoje a pochvalně se rozhlížel. Místnost byla velká, vzdušná, drazé a s vkusem zařízená. "Panečku! Víte, jak si dokonale zařídit hnízdečko. Tohle je úplný přepych."

Přešel k lůžku a vyzkoušel je.

"Tady se musí spát jak na obláčku. Není divu, že jste tak krásná."

Vešla do pokoje a zavřela dveře.

"Nejste trochu přidrzlý?" řekla a hlas jí zazněl ostře. "Sem mají muži vstup zakázán."

Přeloudal se k toaletce plné lahviček, všelijakých krémů, voňavek a pleťových patlaček a sponek.

"Vypadáte dost nenaloženě." Přebíral se mezi lahvičkami. "Kdybyste přišla na návštěvu ke mně, byl bych radostí bez sebe, kdybyste vstoupila do ložnice." Rozšrouboval čepičku jedné lahvičky a přivoněl si. "Hmm, nádhera." Když flakónek vracel, poznamenal: "Ten chlapík Diestl je trochu zvláštní, ne? Znáte ho dlouho?"

"Skoro vůbec. Kamarádí se s bratrem," téměř odsekla. "Teď ale buďte tak laskav, jděte vedle a tam na mě počkejte."

Corridon přešel k posteli a posadil se.

"Chce se mi zůstat tady. Chtěl jsem vás dnes večer vytáhnout k Prunierovi, ale rozmyslel jsem se."

"Kam tedy půjdeme?"

Střelil po ní pohledem.

"Nepůjdeme nikam, zůstaneme tady."

"Ale ne, tady ne! Vím, že je to moje vina. Tehdy večer jsem vás vlastně navnadila, ale měla jsem v hlavě. Nebudeme vyvádět žádné hlouposti. Půjdeme k Prunierovi."

"Zvláštní," prohodil Corridon, "ten večer jste byla úplně střizlivá. Pište si, že jste mne navnadila, jenomže jste očividně měla důvod. Mám vám říct jaký? Chtěla jste, abych sem přišel, aby mne Diestl a váš roztomilý bráška mohli donutit vzít pro ně nějaký špinavý kšeftík. Ta mrkev, kterou jste mi šermovala před nosem, byl -mohli bychom říct třeba - večer plný lásky?"

Na tvářích jí vyskočily rudé skvrny a metala blesky.

"To vůbec není pravda! Nevím, o čem mluvíte."

Corridon se uchechtl.

"Vážně ne? Nenavedli vás? Počítám, že to musíte uchovat v tajnosti, ale dám krk, že vám Slade něco našeptal do ouška. Nabízejí mi dvě stě padesát liber, abych otočil nějaké choulostivé dopisy."

"O tom nic nevím. Ale teď už jste, Martine, zašel trochu moc daleko. Prosím, odejděte. Nechci s vámi strávit večer."

"Vím, že nechcete," připustil Corridon, "vždyť už jsem to říkal." Zničehonic se napřáhl a chytil ji za zápěstí. "Pojďte a sedněte si ke mně."

Lorene se mu snažila vykroutit, jenomže ji snadno přemohl. Přitáhl ji na postel k sobě.

"Pusťte mne!" vykřikla navztekaně. "Co si to dovolujete?"

"Obávám se, že jste si tuhle situaci spískala sama," řekl medově. "Pokud byste měla opravdu námitky, můžete vždycky začít ječet. Určitě by se někdo objevil, kdybyste si dala záležet."

"Pusťte mne!" vykřikla znovu a snažila se osvobodit. Pokoušela se mu vrazit facku, jenomže Corridon jí rozpráhnuto ruku včas chytil a jednou rukou jí uvěznil obě zápěstí.

"A co uděláte teď?" zeptal se. "Jsem mnohem silnější než vy a žádné morálky se u mne nedovoláte. Obávám se, že jste v dosti beznadějně situaci."

"Bolíme to!" vybuchla. "Okamžitě mne pusťte!"

"Možná vás alespoň poučím, že nemáte nabízet lákavé sliby," pravil Corridon něžně. "Já vždycky trvám na zaplacení." Postrčil ji, až padla na lůžku na záda. "Obávám se, že vám nezbude než se pro zdar věci obětovat."

"Vy ďáble!" lapla po dechu s vytřeštěnými očima. "Jestli mne nepustíte, začnu vyvádět."

"Klidně vyvádějte," usmál se. "Je mi to úplně jedno."

Stále ji věznil zápěstí, sklonil se nad ní a ústy ji umlčel. Zlomek času se snažila osvobodit, potom se uvolnila a Corridon ji pustil a objal.

"Honem, začněte ječet," šeptal, "než bude moc pozdě."

"Ach, mlčte!" vyjela zuřivě a objala ho kolem krku.

III.

"Mám hlad," stěžoval si Corridon, když zvedl hlavu z polštáře a podíval se po zšeřelé místnosti. Oknem sem pronikal svit měsíce a vykusoval na bílém koberci čtvereček světla.

"Patří ti to," prohlásila Lorene líně. Protáhla si nádhernou holou paží za hlavou a spokojeně si povzdechla: "Měl jsi jít na večer k Prunierovi, jak jsi plánoval."

"Ano," připustil Corridon a zavřel oči. "Ústřice a sherry, kachní prsíčka, zelený hrášek a chřestové puky s máslem. Máš pravdu. Neměl jsem tu promarnit čas laškováním. Škoda, že ses tak vzpírala. Kdybys byla bývala povolná, byl bych šel."

Udeřila ho pěstí do hrudi.

"Máš chování řeznického psa! Dobrá, myslím, že ti musím něco předhodit, nebo bys jinak už nikdy nepřišel."

Otočil se na bok, aby na ni viděl.

"To zní moudře. Doufal jsem, že k takovému závěru dojdeš."

Zvedla si hedvábný župan, který ležel na podlaze. Když ji Corridon v kalném měsíčním světle sledoval, pomyslel si, jak je krásná.

"Lituju, že se to stalo," pravila, když si oblékala župan. "Bojím se, že pro mne to skončí moc špatně."

"Proč to říkáš?"

"Protože to tak je." Vyšla z pokoje.

Když odešla, rozsvítil Corridon lampičku na nočním stolku a podíval se, kolik je hodin. Bylo za deset minut půl dvanácté. Zapálil si cigaretu a mračně se zadíval ke stropu. Věděl, že by se měl spojit s Marian Howardovou a říci jí, co se plánuje na příští večer, ale nedokázal si s tím lámat hlavu. Nechtěl v danou chvíli na nic takového myslet. Lorene mu natolik zamotala hlavu a vyvolala v něm takový nával něžnosti, že si s odevzdaným úšklebkem uvědomil, že se zase jednou dostal do náklady, kdy je úplně naměkko. Tohle samozřejmě nevydrží, ale dokud to trvá, chce si pocity až do zbytku vychutnat. Vlastně se jí vnutil zcela záměrně. Znal ženy. Jestliže se mu podvolí jako milenci, dokáže si ji snadno připoutat. Zdálo se mu, že v tomto ohledu vyhrál.

Přešel si rukama po svalnatých ramenou, švihl nohama z postele a přešel ke skříni, aby si našel něco na sebe. Mezi Loreninými šaty objevil pánský župan. V ramenou byl Corridonovi trochu těsný a celkově pro něj dost krátký, avšak Corridon se rozhodl, že si jej oblékne. Vrátil se k posteli, znovu si sedl a zamračeně si prsty prohrábl hustou kšticí.

"Sladea by potěšilo, kdyby tě viděl," poznamenala Lorene, když se objevila s podnosem. "Proboha živého, jenom ho nepotrhej. Vypadá, že na tobě musí co chvíli popraskat."

Corridon si prohlédl tác. Byly na něm plátky studeného kuřete, tenké krajíčky chleba s máslem, kupodivu i broskve a úctyhodný šejkr s koktejlem.

"To není špatné," pochvaloval si. "Já bych ovšem pokládal za výhru, kdybys mi něco uvařila."

"Přestaň!" okřikla ho Lorene a položila podnos na postel. "Jsi vážně úplně nemožný."

"Co je na tom pro tebe tak špatné?" zeptal se, když sáhl po kuřeti. "Měla ta poznámka snad nějaký podtext?"

"Víš to moc dobře jako já." Nepodívala se na něj. Rozšroubovala uzávěr šejkru a nalila dvě dávky martini. "Netvař se, že nerozumíš."

"Jen mi to pověz. Nemusíš se omezovat."

"Zamilovala jsem se do tebe," prohlásila. "Nenávidím stav zamilovanosti. Ten všechno příšerně komplikuje. Věděla jsem, že k tomu dojde, když se nebudeme slušně chovat. A prosím, stalo se."

"Proč by ses do mě nemohla zamilovat?" otázal se Corridon vlídně, když si přisoloval kuře. "Měla bys přece jásat, ne?"

"Ty nepatříš k mužům, do kterých by se mělo děvče zamilovat. Víš to stejně dobře jako já. Nedokážeš někoho milovat. Vždycky jde jen o jednostranný vztah a žena je odsouzena trpět."

Corridonovi se obrat v hovoru vůbec nelíbil.

"Ženy s gustem přehánějí. Proč bys měla trpět? Budu na tebe hrozně milý a hodný."

"To bych řekla," odušila a podala mu martini, "ale nebudeš mne milovat, a to je poněkud rozdíl." Podrážděně trhla rameny. "Ale nic si z toho nedělej. Je to můj pohřeb. Baví tě vědět, že tě miluju?"

"Nejsi trochu zatrpklá? Potíž s ženami je, že jakmile si užijí, okamžitě dojdou k závěru, že všechno bude trvat věčně. Proč nemůžete přijímat stav věcí tak jako chlapi a radovat se z toho, co je teď, místo abyste fňukaly nad tím, co přijde? Nic netrvá věčně. Za týden možná potkáš někoho, kdo bude mnohem roztomilejší než já, a úplně mne hodíš za hlavu. Pro spásu duše, nedramatizuj."

"Jinými slovy, právě tímhle si necháváš otevřená zadní vrátka, jak se říká," prohodila lehce a usmála se. "Dobrá, nic netrvá věčně. Až se mne nabažíš, můžeš elegantně zvednout kotvy. Milujme se dnes, jako by zítřek nikdy neměl nastat."

Corridon si začal loupat broskev.

"Je mi líto, že máš takovýhle pocit. Musíš ale připustit, že si za všechno můžeš sama. Ty jsi nastražila návnadu. Není moje chyba, pokud jsi ji spolkla sama. Jestli tě teď něco roztrpčuje, můj vztek na bráchu. Ten za všechno může. On se tu přece se mnou chtěl setkat, ne?"

"Dobře, dobře," řekla stále s úsměvem. "Připouštím, jenomže od tebe bylo trochu ohavné takhle mne zermomocnit."

"Ani s tím se nesmím," prohlásil Corridon pevně. "Kdybys mne byla nepovzbuzovala, nic bych si nedovolil. Kdo kdy slyšel, že by strojvůdce lokomotivy zastavil vlak, když mu svítí zelená? No tak, přiznejme si pravdu."

"Nejsi ani trochu kavalír," zvolala. "Nenecháš mi ani cíp zástěny, za kterou bych se mohla schovat, ale ať."

"Alespoň je to poctivé," odpověděl Corridon a odlouдал se do koupelny. Chtěl si opláchnout šťávu z broskve, která mu zalepila prsty. Když se vrátil, Lorene už odnesla podnos a ležela s rukama založenýma za hlavou.

"Je na Diestla spolehnutí?" zeptal se, když se u ní zastavil.

Lehce se ušklíbla.

"Nevím. Nenávidím ho. Je příšerný a lituju, že pro něj Slade pracuje."

Corridon se falešně usmál.

V koupelně totiž našel v kapse jednoho županu kapesník s Diestlovými iniciálami. Litostivě usoudil, že citovým rozpoložením jen zabíjel čas.

IV.

Příští den večer přesně o desáté zastavil před Corridonovým bytem černý buick. Corridon sešel ke dveřím.

"Všechno je zařízeno," sdělil mu Feydak, když vystupoval z auta. "Nesu mapu. Mám jít dál, abychom si ji prohlédli?"

"Jasně," přitakal Corridon a vedl Feydaka nahoru.

Feydak se rozhlédl po ošuntělém pokojíku a obočí mu překvapeně vyjelo. Corridon ho škodolibě sledoval. Feydak v dokonalém obleku se tu vyjímal jako pěst na oko.

"Představte si, že jste bezdomovec," nadhodil Corridon vesele, "a okamžitě si budete připadat jako král. Nebudu se vám za tuhle díru omlouvat. Zvyky vetešníků se mi nikdy nelíbily. Zjistil jsem, že přepychový byt člověka moc rozmazluje."

Feydak zrozpačitěl.

"Nejspíš ano," řekl nepřesvědčivě a sedl si. "Doufám, že jste si s Lorene užili hezký večer."

Corridon si přitáhl židli ke stolu a sedl si čelem k Feydakovi.

"Oba jsme se potěšili. Mohl bych vidět ten pláněk?"

Feydak po něm střelil zpytavým pohledem, avšak prázdný výraz v Corridonově obličeji mu nic neřekl. Vytáhl složený arch papíru a posunul jej přes stůl.

"Nebudou žádné potíže. Byt je v přízemí a na vchodové dveře není od hlavního vstupu vidět. Vrátnému končí služba v devět. Jakmile se vám podán otevřít hlavní vchod, zbytek bude jednoduchý. Dopisy leží v psacím stole v obýváku. Tohle je ten pokoj." Naklonil se a ukázal prstem. "Tudy vstoupíte, zabočíte doleva a obývací je tady. Psací stůl stojí u okna. Bude možná zamčený, ale předpokládám, že s tím si poradíte. Dopisy jsou v pravé horní zásuvce."

Corridon si prohlížel pláněk.

"Jste si jistý, že všechno sedí?"

Feydak přikývl.

"Ano. Sledovali jsme tu ženu. Nasadili jsme na ni služku. Je si naprosto jistá, kde jsou dopisy schované."

"Moc bezpečné místo to není," podotkl Corridon chladně. Rostlo v něm podezření. Všechno bylo příliš snadné.

Litoval, že se nestihl poradit s Ritchiem, než práci slíbil. Jenomže mu to nevyšlo. Z bytu Lorene odešel teprve v poledne. Baloun na něj čekal před domem a sledoval ho. Corridonovi se zdálo, že kdyby se byl pokusil zavolat Marian třeba i z budky, Baloun by mohl pojmout podezření. Teď litoval, že to neudělal. "Ta dáma vypadá jako úplný amatér."

"Však taky je," potvrdil s úsměvem Feydak. "Kdyby ten člověk nebyl tak důležitou osobou, klidně by se na dopisy vykašlal. Jenomže jít na policii si prostě nemůže dovolit. Jsem přesvědčen, že dopisy jsou hanlivé."

Corridon hodil pláněk přes stůl.

"Vypadá to docela jednoduše. Co když tam ale dopisy nebudou?"

"Ale budou."

"Vždycky je možné, že tu dámu napadne, aby je schovala někde jinde. Co udělám, když nebudou ve stole? Chcete, abych prohledal celý kvartýr?"

"Ujišťuju vás, že tam budou," tvrdil Feydak. "Kdyby tam však nebyly, raději se po nich mrkněte. Budete mít spoustu času. Slíbili jsme, že je dostaneme stůj co stůj. Ta ženská se vypravila do hotelu v Maidenhead. Není pravděpodobné, že se vrátí před druhou v noci. Učinili jsme však pro jistotu ještě další opatření. Diestl se tam také vypravil. Bude ji hlídat. Kdyby vypadla dřív, zavolá do bytu. Jakmile by se telefon ozval, určitě ho vezměte. Diestl vám řekne, kdy odešla."

Corridon vstal.

"Zřejmě jste se do mrtě o všechno postarali. Jdeme?"

"Myslím, že ano. Jste připraven?"

"Za chvíličku." Corridon přešel do ložnice, otevřel prádelník a vytáhl malý smotek plátna s hromádkou nástrojů. Zastrčil si jej do kapsy, vyvolil pár jemných kožených rukavic a nasadil si je. Oči mu padly na devítimilimetrovou automatickou pistoli browning, která ležela v prádelníku, avšak rozhodl se nechat ji na místě.

Vrátil se do obývacího.

"Můžeme vyrazit."

Když scházeli ze schodů, Feydak řekl: "Budu čekat venku. Kdyby se přihodilo něco podezřelého, zatroubím."

"To se mi ulevilo," ušklíbl se potůuchle Corridon. "Jediný malér je, že tam není zadní východ. Kdyby se tam nahrnuli policajti, nezbude nic jiného, než jim padnout rovnou do náruče."

"Nevidím důvod, proč by se měli objevit," podotkl trochu podrážděně Feydak, když startoval.

"Člověk se nikdy nemůže spolehnout, že by si policie brala servítky," prohlásil Corridon. "Dokáží se objevit tam, kde je člověk nejméně čeká. Kdyby se něco semlelo, odjeďte na konec ulice a počkejte na mě."

"Samozřejmě, ale všechno bude v pořádku."

Pár minut ostré jízdy je přeneslo do tiché uličky za Albert Hall. Feydak zpomalil a zajel s autem k chodníku.

"Je to tenhle dům naproti," řekl. "Číslo třicet sedm." Podíval se na hodiny na přístrojové desce. "Máte spoustu času."

Já tu počkám. V pohodě?"

"Ano. Jestli ty dopisy budou tam, kde říkáte, zdržím se leda šest nebo sedm minut. Nechtě motor běžet."

"Ano. Hodně štěstí."

Corridon se sklonil a okénkem se číhl na Feydaka.

"Doufám, že Diestl má s sebou pro mne hotové peníze. Nikomu dopisy neodevzdám, dokud nedostanu zapláceno."

Feydak se přinutil usmát. V záři světla z přístrojové desky mu obličej nabral barvu zašlé slonoviny a vypadal napružený.

"S tím nebudou potíže," pravil.

"V pořádku. Zatím tedy nashle."

Corridon přešel ulici a před schody vedoucími ke vchodu do jasně osvětlené haly se rozhlédl vpravo i vlevo. Bez váhání vstoupil.

Přímo proti němu byl výtah, a když Corridon přecházel halu do levé chodby, dveře od výtahu se otevřely a vyšel z nich muž ve večerním obleku. Ostře si Corridona změřil, avšak ten sveřepě kráčel dál a už se za mužem neohlédl.

Smůla, že mne tu někdo viděl, napadlo Corridona. Kdyby si patřičná dáma stěžovala policii, tehle chlapík by ho mohl popsat. Nebylo pravděpodobné, že si bude stěžovat, ale náhoda je náhoda.

Poslouchal, jak muž sbíhá po schodech na ulici, a ohlédl se. Když se uklidnil, že chlap je v tahu, kráčel chodbou dál až k pevným dubovým dveřím, jež měly podle plánu vést do bytu, který měl vykrást.

Vytáhl z kapsy pevný celuloidový plátek. Nacpal jej mezi dveře a rám tam, kde byl zámek. Stačilo mu jen několikrát zakvrdat a západka odskočila. Corridon otevřel dveře a vstoupil do tmavé předsíně. Z druhé kapsy vytáhl baterku. Tiše zavřel a posvítil si doleva. Měl před sebou přesně ty dveře, které byly vyznačeny na plánu. Po špičkách se k nim přikradl, chvilku poslouchal s uchem přitisknutým na výplň, potom sáhl na kliku. Pomalounku a jemně tlačil, až byla na doraz. Zatlačil a dveře se otevřely. Přivítala ho tma. Otevřel dveře dokořán a paprskem světla z baterky přejel pokoj. Uklidněn, že tu není ani živáčka, vstoupil dál a zavřel za sebou.

Psací stůl stál před zataženým oknem. Corridon přešel pokoj a vyzkoušel zámek. Vypadal bytelně a Corridon se trochu ušklíbl. S tím si páčidlo poradí hladce, avšak Corridon byl vždycky pyšný, že dokáže každý zámek otevřít úplně tiše a nepoškodit ho. Vybral si z náčiní malý špičák a nasadil jej do zámku. Chvilu s ním točil, pak jej vytáhl, našel malé kleštičky a špičák malinko přihnul. Znovu jej zasunul do zámku, jemně s ním pootočil a odměnilo ho tiché cvaknutí. Zámek se otočil.

Zastrčil kleště i špičák zpátky do plátěného pouzdra, pouzdro strčil do kapsy a otevřel stůl. Po obou stranách psacího stolu byla řada zásuvek. Otevřel pravou vrchní. Prázdna.

Prudce se otočil a vytáhl horní zásuvku na levé straně. Byla plná úlomků pečetního vosku, krátkých zbytků tužek, sponek na papír a podobných krámů, po dopisech však ani památky. Corridon rychle prohlédl všechny zbývající zásuvky, avšak to, co hledal, nenašel. Dopisy ve stole nebyly!

Chvilu jen zamračeně stál. Buďto ta žena změnila úkryt, nebo dopisy vůbec neexistují. Neměl snad celou dobu dojem, že je to moc lehká fuška? Byla to past?

Přešel k oknu, odhrnul záclonu a podíval se na ulici. Temná ulice byla prázdná. Po buicku ani stopy.

Tedy past, pomyslel si Corridon a nelitostně se ušklíbl. Nejspíš na něho někdo číhá v hale. Bleskový pohled z okna mu napověděl, že kdyby okno otevřel, dostal by se na římsu a odtamtud by musel přeskočit špičaté zábradlí nad suterénem. Nebyla by to hračka, ale dá se to provést. Bylo by to bezpečnější než se vydat do haly.

Nejdřív musí zamknout dveře. Jakmile však vykročil na druhou stranu místnosti, dveře se rozletěly dokořán a pokoj zalilo světlo.

Ve dveřích stála vysoká krasavice v bezovém županu. Tmavé vlasy jí padaly až na ramena a hned za ní Corridon zahlédl vyděšený obličej chlapíka v hedvábném domácím kabátku.

"Ani krok!" vyjela žena ostrým, nevzrušeným hlasem. Zvedla automatickou pistolku a zamířila na Corridona. "Ruce vzhůru!"

"Panebože!" vykřikl muž za ní. "Zloděj! Dej pozor! Tihle chlapi jsou nebezpeční!"

Když Corridon zvedl ruce, poťouchle se na ženu usmál. Snažil se vzpomenout, kde chlápek, který stál za ní, už viděl. Připadal mu děsně známý.

"Zavolej na policii, Davide," řekla žena. "Budu ho držet v šachu."

Chlapík se obezřetně vkradl do pokoje. Byl bledý jako stěna a očividně měl nahnáno. Corridon ho poznal a zamrazilo ho. David Lestrangle, stálý tajemník pro evropské záležitosti.

"Policii tu nemůžeme potřebovat," prohlásil chraptivě Lestrangle. "Co tě to napadlo? Radši ho pustíme."

"Velice moudré, pane Lestrangi," ušklíbl se Corridon. "Pomyslete, jaký by se mohl strhnout skandál."

"Měli bychom ho prohledat," navrhl žena. "Třeba něco sebral."

"Ani na něj nesáhnou," zamítl to Lestrangle a kapesníkem si přejel obličej. "Vypadněte odsud!" vyjel na Corridona a roztřeseným prstem ukázal na dveře.

"Souhlasíte?" zeptal se Corridon s pohledem upřeným na ženu. "Vůbec by se mi nelíbilo, kdyby mne někdo nechtěně zastřelil."

Ustoupila, ale stále ho měla na mušce.

"Děkujte pánubohu," řekla. "Můžete jít."

Něco tu však nehrálo. Corridona zničehonic přepadlo tušení, že střelí. Viděl, jak se jí zachvěl prst na spoušti. Oči jí studeně, zuřivě plály.

A pak pochopil, co se má stát, proč se tady ocitl a do jak mazané připravené léčky se chytíl. Ta žena se chystá Lestrangle zavraždit a vina má padnout na jeho hlavu!

"Pozor!" zařval a vyrazil. Jenomže pochopení se dostavilo o zlomek vteřiny později, než bylo třeba.

Žena se otočila, a dřív než ji Corridon stačil zarazit, vypálila na Lestranga. Než stihla stisknout spoušť podruhé, chytil ji Corridon za zápěstí a vyrazil jí zbraň z ruky. Odmrštíil ji právě ve chvíli, kdy Lestrangle klesl na kolena a nakonec padl na koberec.

Stačil krátký pohled na modrou díрку uprostřed čela, aby Corridon věděl, že je Lestrangle mrtev. Ve chvíli, kdy žena začala ječet, vyrazil ke dveřím.

Kapitola čtvrtá

I.

Jakmile se Corridon ocitl v domovní hale, uviděl ve vchodu do domu stát Balouna. Zubil se a odhaloval zkažené zuby.

"Zůstaňte, kde jste," zaskuhral chraplavým hlasem. "Ven se nedostanete."

"To se pleteš, tlust'ochu," odsekl Corridon.

Bleskový pohled ho ujistil, že Baloun není ozbrojen. Nechtěl otálet, každá vteřina teď měla cenu zlata. Opatrně postupoval halou k Balounovi blíž.

Bylo mu jasné, že pustit se do křížku s tímhle očividným silákem je hra s ohněm. Jediná možnost, jak proklouznout, byla Balouna jedinou ranou uzemnit, jenomže Baloun už se připravil. Zaujal postoj, jaký nenechal Corridona na pochybách, že se ve rvačkách vyzná stejně jako on.

Blížil se a klamal rukama, a sotva měl Balouna na dosah, vyrazil a zasadil mu dlouhý levý hák. Baloun ránu ustál a s překvapivou rychlostí úder vrátil. Corridon, který už měsíce nezápasil, vystihl hrozbu o zlomek vteřiny později, než měl, stihl však nastavit rameno a naplň zásah ztlumit. Ten byl však tak prudký, že Corridona vyhodil z rovnováhy. Corridon čekal, že po něm Baloun vyjede, ale nestalo se. Baloun stál na místě, křenil se a hlídal jen, aby kolem něho Corridon neproklouzl a nedostal se k východu.

Corridon zaútočil znovu. Chytil ránu do levého spánku a druhá zprava mu hvízdla nad ramenem naprázdno jen proto, že se včas skrčil. Než se vymanil z dosahu, zabušil Balounovi oběma pěstmi do žeber.

Balounovi se tyhle rány nelíbily. Přestal se zubit a zavrčel.

Corridon věděl, že pouštět se do křížku s chlapem, který má ránu jako Baloun, je nebezpečné, jenomže ho tlačil čas. Vyrazil levačkou, uskočil, když se po něm Baloun rozmáchl pravou, a nakonec praštil Balouna pravačkou do krku. Baloun klopýtl a spustil ruce. Corridon přiskočil a zasadil mu jednu do brady. Baloun podvědomě zvedl rameno a část páry z úderu zachytil, ale Corridon věděl, že ho to bolí, přiblížil se a nechal se od něho chytit. Jako když ho sevře medvěd.

Balounovy obří pracky objaly Corridona kolem hrudníku a Corridon cítil, jak mu praskají žebra. Nacpal dlaň Balounovi pod bradu a tlačil mu hlavu zpátky. Dlouhou chvíli se oba muži jen přetahovali, ale Corridon měl výhodnější grif a Baloun musel povolit. Když pozpátku škobrtal, praštil ho Corridon do brady. Baloun padl na všechny čtyři, překulil se, a když se Corridon vrhl ke dveřím, zuřivě se snažil vstát.

Zdržení však již bylo osudné. Po schodech už vybíhali čtyři uniformovaní policisté.

Corridon nezbrzdil, jenom se otočil, přeskočil Balouna a vyrazil k automatickému výtahu. Mačkal knoflík právě ve chvíli, kdy se policisté vřítli do haly. Dveře se otevřely v okamžiku, kdy na něho jeden policista zařval a hnál se za ním.

Corridon sotva popadal dech, zmáčkl knoflík až do posledního patra a výtah se rozjel a hladce stoupal.

Když v posledním poschodí vystoupil, bylo Corridonovi jasné, že má nejvýš dvě minuty. Policajti vyběhnou schody skoro stejně rychle, jak vzdálenost zdolá zdviž. Všiml si, že všichni byli málem kluci a řádní pořizci. Vyběhnout čtyři patra pro ně bude hračka.

Rozrazil dveře ještě dřív, než výtah pořádně dosedl, a vyrazil do dlouhé chodby. Slyšel, jak na schodišti dusají kroky, a šlehl pohledem doprava a doleva. Na druhém konci chodby uviděl okno. Před ním dveře. Další v chodbě o kousek dál. Nezaváhal a rozběhl se k oknu. Otočil klikou a otevřel okno dokořán. Na dosah měl okapovou rouru a nad hlavou střechu s odpadním žlábkem. Výšek se nebál a šplhat uměl jako kamzík. Po rouře se vyšplhá jako po žebříku.

Vytáhl se na římsu, napřáhl ruce k rouře a pevně ji chytil. Už když vylézal na římsu, slyšel zezdola pokřikování. Nežli se mu podařilo řádně zaklesnout nohy, jen visel, potom se přitahoval po rouře až na úroveň okapu. Natáhl jednu ruku a zkoušel, co okap vydrží. Zdálo se, že je dost pevný, a Corridon se o něj se srdcem v krku celou vahou vzeprél a chytil se tašek na mírně skloněné střeše.

Okap zapraskal a prohnul se a Corridon měl chvíli dojem, že se utrhne. Zoufale zabral, vytáhl se až do půlky těla a kousíček po kousku za sebou vysoukal i nohy.

Chvíli ležel a snažil se srovnat dech, protože věděl moc dobře, jak snadno může sklouznout. Jakmile vystartuje, stačí jediný chybný pohyb a zřítí se ze střechy rovnou na ulici.

Zkoumal střechu. Jasný měsíc mu ukázal, že se zvedá ke špičatému hřebenu a na druhé straně se opět klopí. Napravo od něho se táhla rovná střecha, o něco nižší než ta, na níž ležel. Kdyby se mu podařilo na ni dostat dřív, než se tu objeví poldové, mohl by jim uklouznout.

Opatrně, opatrně zašátral v kapse a vylovil pevné malé páčidlo. Rozbil tašku, pak druhou a postupně si na latích vytvářel oporu pro nohy i ruce. Pracoval rychle, od tašky k tašce se vyšplhal až k hřebenu. Střecha se na opačné straně svažovala k okapu, nalepenému těsně ke střeše sousedního domu. Corridon se po krytině spustil až ke žlabu. Okamžitě zamířil k ploché střeše. Kradl se tiše a svižně, a jakmile byl na konci okapu, obezřetně se před sebe číhl. Zprvu neviděl nic, ale pak za komínem zahlédl nejasnou postavu, která vyhlížela směrem k němu. Skrčil se ve stínu a čekal.

Objevily se dvě další postavy. V měsíčním světle se zatřpytily knoflíky. Na střeše je očividně světlík, napadlo Corridona.

"Viděl jsi ho, Jacku?" zašeptal jeden z mužů.

"Tady se neobjevil. Počítám, že zůstal pořád vedle. Tuhle střechu nepřežije. Nikdo by se na ni nevyškrábal."

"Seržant dává bacha z domu naproti. Za chvíli přijedou hasiči."

"Přestaňte už vy dva mlít pantem," ozval se další hlas. "Radši mějte oči na stopkách. Bouchačka sice po něm zůstala v kvartýru, ale může mít jinou. Takže bacha."

Dvě postavy ustoupily do tmy. Zbývající policista se rozhlédl doprava doleva, jako by se nemohl rozhodnout, kudy se dát, a nakonec vykročil přímo proti Corridonovi. Postupoval tiše, avšak Corridon se domníval, že ho tu policista nečeká. Očividně byl přesvědčený, že Corridon uvízl v pasti na zkosené střeše, a dokud nepřijedou hasiči, nic se nedá dělat.

Corridon se ve tmě skrčil až k zemi. Policista už byl velice blízko - chlap jako hora, pořez. Corridon slyšel, jak hlasitě funí. Zapřel se nohama v okapu a připravil se skočit.

Policista už byl téměř na dosah a musel Corridonovu přítomnost vytušit, protože zničehonic ztuhl a pátravě očima propíchoval tmu právě v místě, kde se Corridon ukrýval. Corridon na něj skočil a vyjel mu rukama po krku. Podařilo se mu jej sevřít a zabořil prsty do obou krčních tepen.

Policista Corridona praštil, až Corridon lapí po dechu, ale nepustil, se zatátnými zuby na policistovi visel dál a jen víc mačkal. Policista se znovu rozpřáhl, avšak stačila se mu odkrvít hlava, zatmělo se mu před očima, podlomila se mu kolena a zhroutil se, až se Corridon zapotácel.

Corridon sípal, ale položil policistu opatrně na zem. V několika vteřinách mu svlékl blůzu a čepici. Bleskově si sundal vlastní plášť a sako, oblékl si policistovu uniformu, svoje věci zabalil do ranečku, ten si strčil pod paži a vykročil ze stínu na světlo.

"Všechno v pohodě, Jacku?" zavolal kdosi.

Corridon se podíval nalevo. Ze sousední střechy na něj mával policista. Mávl mu na oplátku a vykročil po ploché střeše k zastíněnému prostoru za komínem. Někde tu musí být světlík, táhlo mu hlavou. Rozhlížel se. Přímě pod sebou měl střechu garáže. Za garáží ulička. Viděl, jak se ulice hemží policisty. Byla jich tam pěkná spousta. Z dálky k němu dolehl požárnícky zvonec. Nezbývá mu, než aby se vytratil dřív, než policisté zjistí, že není na střeše, a než najdou bezvědomého parťáka.

Usoudil, že sešplhat na střechu od garáže by bylo příliš nebezpečné. Určitě by ho spatřili. Buď světlík, nebo nic.

Ještě jednou bleskově zapátral a do oka mu v obrazci stínů padl kovový odlesk poklopu. Prsty jej podebral, nadzvedl - a díval se do komory plné košů a dřevěných beden.

Seskočil, nasadil zpátky poklop a tiše vykročil ke dveřím. Otevřel je a zjistil, že je na schodišti. V hale pod ním se svítilo.

Hasičský zvonec už teď řinčel hezky hlasitě a pod sebou slyšel Corridon také hlasy. Naklonil se přes zábradlí. U otevřených domovních dveří postávali starší chlapík s paničkou a zvědavě sledovali, co se venku děje. Když se ulicí řítily hasiči, měli ti dva oči navrch hlavy a ani se nehnuli.

Corridon začal sestupovat po schodech a snažil se nevydat ani hlásku. Nespouštěl ty dva z očí - počítal, že se co chvíli otočí a uvidí ho. Jenomže ty zajímal pouze příjezd hasičů a ani omylem je nezajímalo, co se děje za nimi.

Corridon se jako had protahoval chodbou vedoucí k zadnímu východu. Postupoval bočními úkroky, aby měl ty dva stále na očích. Chodba se mírně zatáčela, a jakmile se Corridon ocitl za ohybem, znovu obhlédl situaci. Zjistil, že stojí na podestě krátkého schodiště směřujícího přímo k zadnímu východu.

Sešel po schodech, otočil klíčem a zlehka otevřel dveře. Do tmy ponořená malá zahrádka končila nízkým cihlovým plotem, souběžným s uličkou, kterou viděl ze střechy.

Přešel po zahradní pěšině až k plotu a číhl za něj. Zdálo se, že v uličce není živáčka. Přehodil přes zed' nohu a přehoupl se na druhou stranu. Na chvíli se zastavil, aby se zorientoval. Když se vydá vlevo, dostane se k Albert Hall, napravo vede cesta k Hyde Park Corner. Kdyby se mu poštěstilo dorazit až do Dover Street, kde bydlí Marian Howardová, našel by na dobu, než pomine pátrání, dobré útočiště. Pomalu a tiše se vydal uličkou.

Znenadání zaplavilo oblohu oslnivé bílé světlo, a když Corridon zvedl pohled, viděl, jak střechy domů olizuje pátrací světlomet. Přidal do kroku. Nyní už je jen otázkou minut, než se prolákne, že na střeše není.

Spěch se mu málem nevyplatil. Ze stínu se kdosi vynořil a Corridon do něho div nevrazil.

"To jsi ty, Bille?"

Před Corridonem policista. Na Corridona ani nemrkl. Hlavu měl zvednutou a upřeně sledoval hru světél na střeších.

"Teď už ho dostanou," liboval si. "Že si ale dali na čas, než dorazili, co?"

Zvednutý oblíček a vystrčená brada byly příliš lákavý terč, než aby si jej Corridon nechal ujít. Bylo mu jasné, že sotva se na něj policista líp koukne, má dohráno. Rozmáchl se a nabral policistu do brady. Chlapík vyrobil piruetu a padl na záda.

Corridon vyrazil.

II.

Corridon proklíčkoval až k portálu domu v Dover Street nedaleko místa, kde ulice ústila na Piccadilly. Na chvíli se zastavil a podíval se na obě strany ulice. Když se uklidnil, že mu nikdo nevěnuje pozornost, našel ve tmě cestu k dlouhé chodbě a začal stoupat po příkrém schodišti. Zhluboka dýchal. V Knightsbridge, v Parku a na Piccadilly bylo policistů jak naseto. I zastrčenými uličkami projížděly hlídkové vozy a od Albert Hall k Piccadilly hlídali všechny stanice podzemní dráhy tajně.

Trvalo mu víc než hodinu, nežli k Dover Street dorazil. Přinejmenším dvacet minut se schovával v křoví Hyde Parku a

čekal na příležitost, kdy by mohl přeplachtit Piccadilly a zapadnout do tmy Shepherd Markét. Odtamtud zamířil na Berkeley Square, boční uličkou se protáhl do Brewer Street a odtamtud k cíli.

Marian bydlela v posledním patře. Naplno zmáčkl zvonek a vzápětí přešel chodbu, aby se podíval přes zábradlí.

Marian otevřela dveře a Corridon se otočil. V první chvíli ji bez silného nalíčení, které na sobě měla, když se poprvé setkali, ani nepoznal.

"Ahoj," řekl ztlumeným hlasem. "Můžu dál?"

Ustoupila.

"Samozřejmě."

Vstoupil do veselé zařízeného obýváku, kde hořel elektrický krb.

"Přitáhněte sem Ritchieho," žádal, když si svlékal převlečník. Hodil jej na židli. "Lítám v pěkném maléru."

"Mohou sledovat byt," upozornila ho. "Vážně situace tak hoří?"

Ušklíbl se.

"To bych řekl. Jenomže vás přece chodí navštěvovat chlapi, ne? Musím s ním mluvit."

Ostře se na něho podívala a pak zamířila k telefonu.

Vytočila číslo, počkala, potom tiše a rychle spustila. Corridon stál před elektrickými kamny a hrál si lýtko.

Položila sluchátko a otočila se.

"Přijde."

Corridon přikývl.

"Slyšela jste už zprávy?"

"Jaké zprávy?"

"Dnes večer zabili Lestranga." Zabušil si na hrud'. "Já jsem ho sejmul."

"Přinesu vám něco k pití. Určitě potřebujete sklenku jako sůl," prohlásila a vyšla z pokoje.

Žádný rozruch, žádné otázky, myslí jenom na to, co zrovna potřebuje, pomyslel si Corridon s potěšením. Stoupla u něho ještě víc v ceně. Svalil se na pohovku a rukama si přejížděl obličej. Jedna strana hlavy, tam kde ho Baloun praštil, ho pěkně bolela a nohy měl jako z olova. Šplhání po střeše a napětí, když se snažil pláchnout, ho k smrti unavily.

Marian se vrátila s lahví whisky, sklenicí a sifonem se sodovkou. Všechno postavila na stůl, tak aby měl věci na dosah.

"Nedáte si něco k jídlu?" zeptala se.

Zavrtěl hlavou a nalil si pořádného panáka.

"Je mi dobře. Bude tu brzy, vidíte?"

"Za deset minut."

Corridon se ještě trochu napil, pak si z kapsy vylovil cigarety, napůl jí nabídl a pak se usmál: "Vy přece nekouříte, vidíte?"

"Ne, děkuju."

"Pochybuju, že ze mne Ritchie bude mít velkou radost. Tentokrát jsem se dal nachytat," zamračil se Corridon. "No co, on mne do toho uvrtnal a dám mu teď hezky zabrat, aby mne vytáhl."

"Vytáhne vás," pravila Marian přesvědčeně.

"Nejsem si tak jistý. Bude kolem toho trochu poprask. Někomu jde o můj krk."

"Obávám se, že jeho krk budou chtít taky," řekla Marian. "Víte dobře, že se nikdy za své agenty neschovává."

Corridon se zničehonic začal cítit stísněně. Až do této chvíle myslel jenom na sebe. Ani ve snu ho nenapadlo, že člověk, kterého by mohli odkrouhnout, je daleko spíš Ritchie nežli on sám.

"Nemusel jsem to být zrovna já, koho si vybral," podotkl podrážděně. "Já jsem se o tenhle kšeft nedral."

"Byl jste nejlepší člověk, kterého má," řekla Marian. "Obdivuje vás."

"Mne?" užasl Corridon. "Ale houby! Vybral si mne proto, že mám chatrnou pověst. Vyletí z kůže, až se doslechne, co se stalo."

"Vybral si vás, protože tento úkol je v danou chvíli pro nás nejožehavější a životně důležitý," odpověděla Marian vážně. "Osobně mi řekl, že na vás plně spoléhá. Vážně vás obdivuje."

"Připusťme souhlas, abychom spolu mohli nesouhlasit." Corridon dopil whisky. "Právě tohle jsem potřeboval. Raději tu láhev uklidíte. Ritchie nemá rád podřízené, kteří se oddávají chlastu!" Zatímco uklízela whisky i sifon do příborníku, pokračoval: "A mimochodem, mám pocit, že vy byste se už dál neměla do tohoto podniku míchat. Ti dva chlápci, co mi chodí v patách, jsou nebezpeční."

Usmála se.

"Viděla jsem je. Ten malý je Carl Bruger. Byl velitelem popravčí čety v Polsku. Ten čahoun je Ivan Jevskij. Ten pro změnu zodpovídá za to, že spousta Židů zemřela bez zlatých místků v ústech. Podle mne je právě on mnohem nebezpečnější. Jenomže když se kácí les, musí člověk počítat, že létají třísky."

Corridon pokrčil rameny.

"Dobrá, pokud víte, do čeho jdete, je všechno v pořádku. Jenom jsem se zmínil, i když jsem věděl, že budu mlátit prázdnou slámu. Ritchie má zřejmě kliku, že si vždycky dokáže vybrat jelimánky, kteří nevědí, co jim škodí."

Zasmála se.

"Tak zlé to není a díky, že na mne berete ohled. Moc bych si přála, abyste o plukovníkovi Ritchiem nesmýšlel tak zle. Dělá jen svou práci."

"Já vím." Corridon zamáčkl cigaretu a okamžitě si vytáhl novou. "Ženy by však do ní neměl zatahovat."

U vchodu se ostře rozezněl zvonek.

"Přesvědčte se, že je to on," připomněl Corridon a vstal. "Mohli si všimnout, že jsem sem zapadl."

Vyšla z místnosti.

Corridon čekal s ušima nastraženými, ale když slyšel, jak se Ritchie klidně zdraví s Marian, ulevilo se mu. Dveře se otevřely a Ritchie vstoupil.

Oba muži se na sebe podívali a Marian se nenápadně vytratila do sousedního pokoje.

"Tentokrát jsi to pěkně zavařil," prohlásil Ritchie stroze. Vypadal unaveně a oči mu zlostně sršely. "Co jsi tím proboha svatého sledoval?"

"Nastražili mi past a já do ní vlezl," přiznal Corridon. "Můžu nadávat jen sobě. Jak myslím víte, měl jsem na neděli smluvené rande s Lorene Feydakovou. V bytě u ní byli její brácha a chlap, který si říká Joseph Diestl. Diestl mi nabídl dvě stě padesát liber, když ukradnu dopisy ženské, která údajně vydírá jednoho jeho klienta. Nabídku jsem spolkl a myslel jsem si, že Diestl mne potom nechá proniknout do organizace. Jenomže to byla past a mne použili jako vějičku, na kterou lze shodit vraždu Lestranga."

"Ty ses s Diestlem v neděli setkal?"

Corridon přikývl.

"Proč jsi nic nehlásil Marian? Co kdyby tě zabili? Nikdy bych se o Diestlovi nedozvěděl. Vážně nechápeš, jak důležitá tahle informace je?"

"Strávil jsem s Lorene Feydakovou noc," vysvětloval Corridon.

"V tu chvíli mne nenapadlo, že by to byla tak důležitá informace."

Ritchie si ho nesmlouvavě měřil, potom přešel k pohovce a posadil se.

"Kdybys byl řekl Marian, co je ve vzduchu, byl bych někoho poslal, aby tě ohlídal. Mohl jsi mít svědka. Tebe přece hned tak někdo nenapálí."

"Dobrá," odsekl Corridon navztekaně. "Ujel jsem, jenomže já jsem se o tuhle práci neprosil. Vy jste mne do ní uvrtal. Vím, že jsem měl Marian podat hlášení, ale v tu chvíli se mi to nezdálo tak důležité. Ta holka se mne držela jako klíště až do chvíle, kdy..."

"Ano, mám dojem, že ztrácíš glanc," poznamenal Ritchie tiše. "Jaktěživo se nepamatuju, že by ses dřív za něco omlouval."

"Ach, jděte k čertu!" vybuchl Corridon. "Neomlouvám se. Říkám vám, co se stalo."

"Chápeš, že Lestrangle je klíčová postava?" zeptal se Ritchie. "Celá tahle záležitost vyvolá úděsný rozruch. Myslím, že jsi pěkně šlapal v porcelánu. Viděli tě, jak lezeš do bytu. Ženská a chlap, kteří bydlí v bytě o patro výš, tě dokonale popsali. Policie ví, že jsi to byl ty. Dámička tvrdí, že jsi ukradl šperky, které měla ve stole. Prohlašuje, že jsi Lestranga chladnokrevně zabil."

"Žádné šperky tam nebyly a Lestranga jsem nezabil."

"Já to vím, horší však bude tohle prokázat."

"Jenomže to se musí prokázat!" vyštěkl Corridon. "Za poslední kšeft, který jsem pro vás dělal, mne málem pověsili. Podobnou zkušenost bych si rád napříště odpustil."

Ritchie vytáhl pouzdro s cigaretami, otevřel je a jednu cigaretu si vyndal.

"Máš snad nějaký návrh?" zeptal se laskavě.

"Výklopím všechno policii a vy mne podpoříte. Když policajti tu ženskou zmáčknou, povolí."

"Obávám se, že tak snadné to nebude," pravil Ritchie. "Díváš se na celou záležitost pochopitelně ze svého vlastního hlediska. Já ji však musím věnovat pozornost i z jiných úhlů. Nechápeš zřejmě, že tenhle spolek ještě netuší, že jsme jej odhalili. Jsou přesvědčeni, že tyhle vraždy a sabotáže ani omylem nepřipisujeme této skupině lidí. Žijí v domněnku, že dokonale zametli stopy a my tápeme v temnotách. Kde by je napadlo, že je naháním. Jakmile bych vystoupil a podpořil tvoji výpověď, všechno praskne a bude mnohem složitější dostat se jim na stopu. Zájem státu mi bohužel velí, abych nevystřkoval rohy."

Corridon stál bez hnutí. Tvář mu zpřísněla.

"Nalejme si čistého vína," řekl. "Chystáte se mne předhodit vlkům?"

Ritchie si zapálil cigaretu a pečlivě odložil zápalku do popelníku.

"Obávám se, že ano. Vybočil jsi z řady, a jak sám přiznáváš, můžeš přičítat vinu jen sobě. Kdyby ses byl nezapletl s tím děvčetem, mohl jsi dát vědět Marian a já bych tě byl býval schopen krýt. Byl bych nařídil Saundersovi, aby na tebe dal pozor, a ve chvíli, kdy by se ozval výstřel, byl by vletěl do pokoje a přistihl tu ženskou při činu. Mohl z tebe být nezbytný svědek a já jsem se do ničeho nemusel motat. Jenomže teď jsi to buď ty, nebo stát. Bohužel."

Corridon přešel k příborníku a vytáhl láhev whisky i sodovku.

"Když už pro vás tedy dál nepracuju," pravil, "nic mi nebrání, abych si dal panáka." Nalil si pořádnou dávku whisky. "Dáte si taky?"

Ritchie zavrtěl hlavou.

"Nepočítáte s tím, že se zase vydám do spárů Rawlinsovi, že ne?" pokračoval Corridon. "Neděláte si iluze, že půjdu jak jehně na porážku? Měl byste mě přece jen líp znát. Vám se to dobře mluví o tom, že na prvním místě je stát. Neriskujete život. Já mám život rád a mám v úmyslu co nejdéle si ho zachovat. Obávám se, že váš plánek vybuchne."

"Jak vidět, podcenil jsem tě," podotkl Ritchie. "Byl jsem blázen, když jsem ti důvěřoval."

"To jste byl," potvrdil Corridon. "Varoval jsem vás. Lituju, plukovníku, ale do vašich vlasteneckých plánů se namočit nenechám. Přecházím k protivníkovi. Nepochybuju, že když jim vyslepičím, že právě na vás by si měli dávat majzla, přijmou mne s otevřenou náručí. Možná je bude zajímat, jaký byl osud agenta číslo dvanáct, toho chlapíka, co se vám dostal pod ruku a spáchal sebevraždu."

Určitě s potěšením přijmou i poučení o metodách, které jste do mne v minulosti tak ochotně soukal. Ochotně se vsadím, že jakmile zjistí, kolik toho vím o vašich pletichách, určitě mi najdou vhodné místo, kde bych se zašil. Co vy na

to, plukovníku?"

Ritchie zamyšleně Corridona sledoval a hladil si dlouhý tenký nos. Pak se mu obličej rozjasnil a plukovník se usmál.

"Máš samozřejmě naprostou pravdu," řekl. "Tohle je jediná cesta, jak hodit kostky. Budou-li si myslet, že jsme se rozkmotřili, možná ti uvěří. Bude to nebezpečná hra, ale třeba vyhraješ."

Corridon se zakřenil.

"Krucinál! Doufám, že se vzteky chytíte stropu. Nic jiného teď podniknout nemůžeme, plukovníku. Jenomže bacha si teď budete muset dávat vy. Jestli se mi to povede, nezbude mi, než místo žízaly na háček pověsit vás."

"Co dělat? Zkusím se o sebe postarat. Je to sázka, avšak možná vyjde. Budeš jim muset vyzvonit všechno, co víš, a musí to být pravda. Pokusí se každé tvoje slovo ověřit, a kdyby zjistili, že jsi lhal, byli bychom oba v loži. Detaily nechám na tobě. Pokud tě přijmou, musíš být schopen vypálit jim rybník. A ještě něco: Marian vynechávám. Myslím, že jsem ti to neřekl - je moje neteř a mám ji moc rád. Marian vynech."

"Pokud se mám dostat až k šéfovi," prohlásil Corridon, "nemohu nikoho krýt. Víte to. Dokud se mne nezeptají, o Marian ani nepípnu, ale jestli se zeptají, budu jim muset odpovědět dle pravdy. Je možné, že už ji sledují. Nejlepší by bylo, kdybyste ji odsud vyšoupl a poslal někam, kde by ji nenašli. Jestli mi má všechno vyjít, nesmějí mne nachytat při lži."

Ritchie přikývl.

"Máš pravdu. Vyrtnadím ji." Chvilí se na Corridona mlčky díval. "Je mi líto, že jsem s tebou tak ošklivě mluvil. Všechno беру zpátky. Ani trochu ses nezměnil."

Corridon se usmál.

"Možná jsem trochu rozmazlený a lehkomyšlnější, ale nikdo ze mne nebude dělat troubu, abych mu to s chutí nevrátil. Diestl mne pěkně oblafl. Bude litovat. Vyrážím. Až půjdete vy, vezměte Marian s sebou. Nejdéle za hodinu už nebude bezpečná." Napřáhl ruku. "Na shledanou, plukovníku. Brzy vás poctím jejich skalpy. To platí i o jejich šéfovi a nebude vás to stát ani šilink. Tento úkol splním gratis a ještě si při tom užiju."

Ritchie mu ruku stiskl.

"Hodně štěstí, Martine, a buď opatrný. Kdybys potřeboval jakoukoli pomoc, víš, kde mne najít."

"Tak jednoduché to nebude. Tentokrát si budu muset poradit sám. Až za vámi přijdu, bude to jejich konec. Na shledanou."

"Myslím, že hodně štěstí by ti chtěla popřát i Marian," pravil Ritchie.

Corridon zavrtěl hlavou.

"Ne, zrovna mám v práci jinou ženskou a další nepotřebuju." Uchechtl se. "Potíž s vaší neteří je v tom, že je moc půvabná. Víte co, plukovníku? Mohl bych kvůli ní ztratit hlavu. Je přesně ten typ, co mne přitahuje. Čím méně ji tedy uvidím, tím lépe pro ni - a možná i pro mne."

Marian, která poslouchala za dveřmi do ložnice, zrudla jako mák.

III.

Corridon přimáčkl prst na zvonek u vchodových dveří k Lorene a plnou silou se do něho opřel. Chybělo dvacet minut do třetí ráno. Cestou do Bayswater Crescent dvakrát jen o vlasek vyvázl - jednou hlídkovému vozu a podruhé tajnému policistovi, který se ho neomaleně pokusil zatknout, aniž by si přivolal posilu. Hlídkovému vozu unikl Corridon tím, že přešel zahradní zed' a nějakých dvacet minut si hrál na schovávanou. S tajným bylo lehčí pořízení. Sotva po něm detektiv chňapl, praštil ho Corridon do brady.

Poslouchal ostrý jekot zvonku a v duchu se ptal, zda je Lorene sama. Dává si hezky na čas, než mu otevře, táhlo mu naštvane hlavou.

Potom uslyšel, jak volá otvorem v poštovní schránce.

"Kdo je to?"

Sklonil se a podíval se jí do vyděšených očí.

"Ahoj, zlatíčko," řekl. "Otevři, chci dovnitř."

Otevřela dveře a v průhledné krepdešinové noční košilce vypadala kouzelně, ale oči měla navrch hlavy.

"Martine! Proboha proč... Nevíš snad, že jsou skoro tři?"

Vstoupil do haly a podpatkem vstoupí dveře zabouchl.

"Ano, vím, kolik je hodin."

Dostřkal ji do obývacího.

"Potřebuju si od tebe zavolat. Běž si na sebe něco natáhnout a uvař trochu kávy."

"Martine! Zbláznil ses? Vpadneš sem jak..."

Popadl ji za ramena a mirmě s ní zatřásl. Oči zelené jako moře mu divoce svítily.

"Udělej, co ti povídám! Jaké číslo má tvůj brácha?"

"Pust' mě. Co si to dovoluješ..."

Zatřásl s ní o trochu víc, až jí hlava přepadla a Lorene ztratila dech.

"Na nic si nehraju, Lorene. Myslím to vážně. Jaké má tvůj bratr telefonní číslo?"

"Berkeley 5445. Ale proč Sladea potřebuješ? Co se stalo?"

"Moře věcí," prohodil Corridon a přešel k telefonu. "Tvůj milovaný bratříček a ten jeho parták mne namočili až po krk do vraždy." Vytočil číslo, které mu dala. "Nestůj tam s otevřenou pusou. Přines trochu kávy a hod' na sebe nějaký župan. Ta noční košilka je hanbatá."

Ani se nepohnula, jenom stála, bledá, s rukama překříženýma na hrudi, a třeštila oči.

"Do vraždy?" vypískla falešně.

"Ano." Corridon slyšel, jak telefon přestal vyzvánět, a vzápětí se ozval ospalý Feydakův hlas: "Kdo volá?"

"Corridon. Teď poslouchej. Sežeň Diestla a okamžitě se přisypťe do sestřina bytu. Užili jste si, a teď si trochu legrace užiju já. A jestli myslíš, že ti vyjde nějaký podraz, nezapomeň, že tu mám po ruce Lorene a s velkou chutí bych jí zakroutil tím roztomilým krčkem, co má. Jasně?"

Když Feydak vyjeveně nabíral dech, Corridon zavěsil sluchátko do vidlice.

Lorene bleskově couvla.

"Ale Martine..."

"Zachovej klid. Tobě se nic nestane," uklidnil ji Corridon a dlouze, přísně se na ni zadíval. "Vědělas, co mají za lubem?"

"Nevím, o čem mluvíš, Martine! Naháníš mi strach. Co se stalo?"

"Víš o těch dopisech?"

Zaváhala.

"Tedy, něco o nich Slade vykládal. Chtěl, chtěl, abys..."

"Nevěděla jsi, že je to past?" Propichoval ji očima. "Ne, myslím, že nevěděla. Žádné dopisy tam nebyly. Dámička jenom zkracovala dlouhou chvíli Davidu Lestrangovi. Když jsem se objevil, střelila ho do hlavy a já jsem obětní beránek. Celou tu vraždu nastrojili Diestl a tvůj bratříček. S tím, že já ji odnesu."

"Tomu nevěřím."

"Uvěříš, jakmile uvidíš zítřejší noviny, a uvěříš, až Sladea oběsí!"

"Ach, miláčku!" Rozběhla se k němu a pověsila se mu na krk. "Hrozně mě děsíš. Jestli ses ale ty dostal do maléru, udělám všechno, co bude v mých silách, abych ti pomohla."

Odstrčil ji.

"Skvělé," ucedil s jízlivým úsměvem. "Začni tedy hned a přines mi trochu kávy. A dej na mě, zlatíčko, zahod' ten nefritový prsten. Je nebezpečný."

Viděl, jak sebou trhla.

"Máš jistotu, že si všechno vysvětluješ správně?" zeptala se ustrašeně. "Vykládáš moc podivné věci."

"Přines mi trochu kafe a přestaň se chovat jako novorozeně. Vidím ti až do žaludku." Otočil ji a postrčil lehkým plácnutím do zadku. "Padej, a pospěš si."

Zatímco připravovala kávu, svlékl si kabát a hodil jej na lenošku. Čekal. Minuty ubíhaly. Slyšel, jak kmitá po kuchyni. Zvažoval, nakolik je do celé záležitosti namočená. Moc hluboko ne, usoudil. Slade jí využil jen jako vějíčky. Corridon došel k názoru, že právě toto je nejpravděpodobnější vysvětlení.

Vrátila se do pokoje s tácem. Učesala si tmavé vlasy a oblékla si župan. Když mu nalévala kávu, všiml si, jak se jí třese ruka.

"Podívej, nalijme si čistého vína. Nakolik jsi do této záležitosti zapletená?"

Hodila po něm ustrašeným pohledem.

"Moc bych si přála, abys přestal mluvit v hádankách. O čem mluvíš? Jakou záležitost máš na mysli?"

"Slade a Diestl pracují v organizaci, jejímž hlavním cílem je napáchat tomuto státu co nejvíc škod, tak aby se hospodářství nemohlo dost dobře vzpamatovat. To jsi nevěděla?"

Kousla se do rtu.

"Já - že něco podobného dělá, to jsem věděla. Ale nikdy mi neřekl, co vlastně."

Corridon si od ní vzal šálek s kávou.

"Dobrá, teď tedy víš všechno."

"Nemohu tomu uvěřit. Prosím tě, nemluv tak, nechci - nechci už nic víc slyšet."

"Proč nosíš ten prsten?" pokračoval. "Nevíš snad, že právě takový nosí všichni členové organizace?"

"Slade mi poručil, abych ho nosila. Teď už si ho vzal zpátky."

Docela možné, napadlo Corridona. Vzbudit jeho zájem o Lorene mohlo být už součástí pasti.

Postavil hrníček a vyšvihl nohy na pohovku.

"Zapomeň na to," řekl, "ale až přijde tvůj bratr, někde se tu motej. Můžeš se doslechnout něco, co tě bude zajímat."

Čekali a stísněně mlčeli. Když později zařinčel zvonek u dveří a Lorene vyskočila, Corridon se natáhl a chytil ji za zápěstí.

"Zůstaň tady," poručil. "Otevřu já."

Přešel ke dveřím, nasadil řetízek a na pár centimetrů otevřel. V chodbě čekali Diestl s Feydakem. Corridon se ujistil, že jsou sami, potom řetízek uvolnil a dveře otevřel.

"Pojďte dál."

Vešli. Feydak byl bledý a otřesený, na Diestlovi však nebylo znát nic. Hubený obličej měl bez výrazu, oči mu pozorně svítily.

Corridon za nimi zavřel a máchnutím je pozval do obývacího pokoje.

"Pojďte dál, trochu si promluvíme," pravil.

Oba muži vstoupili. Feydak si s Lorene bleskově vyměnil stísněný pohled. Corridon zavřel. Vrátil se do křesla a nalil si nový šálek kávy.

"Užili jste na mne pěknou boudu," adresoval Diestlovi. "Gratuluju."

Diestl přešel ke skomírajícímu krbu. Stál k němu zády, s rukama v kapsách u kalhot. Nasadil lehký úsměv.

"Policie po vás pase," řekl, jako když među ukrájuje. "Je mou povinností sdělit jim, kde se nacházíte. Je vám to jasné?"

Corridon se zakřenil.

"Nebylo by moc chytré vyzvonit jim, že jsem tady," prohlásil vesele. "Přirozeně nemáte nejmenší zájem být do této

záležitosti zatažení. Proto jsem přišel sem. Doufali jste, že jakmile bude po střelbě, poldové mne dopadnou. Proto jste za mnou poslali vašeho tlustého osobního strážce, aby mě nenechal pláchnout. Já ovšem bohužel vzal do zaječích a vy v tom teď lítáte se mnou."

Diestl povytáhl černé obočí.

"Nevím, o čem mluvíte. Tady nemůžete zůstat. Raději byste měl vypadnout."

"Však zavolejte policii," navrhl Corridon. "Do toho! Řekněte jim, že jsem tady, a vůbec si nemalujte, že vy tři vyváznete z celého malému se zdravou kůží."

"Nebýt Lorene," ušklíbl se mírně Diestl, "skoro jistě bych policii zavolaal. Pochopitelně váhám, abych ji nezapletl do nějakých nepřijemností. Bylo by lepší, kdybyste vypadl."

Corridon si zapálil cigaretu.

"Bohužel vás zklamu. Ani se odtud nehnu. Jenomže zkusme nemámit čas. Mám v úmyslu jednat s vámi zcela na rovinu. Ještě hodinu před touto chvílí jsem byl agentem OSS 5, anglického oddělení rozvědky a kontrarozvědky. Možná jste o těchhle chlapcích slyšeli. Mají za úkol stíhat špiony a sabotéry a spadají pod velení jistého plukovníka na ministerstvu obrany. Ten po vás jede. Měl jsem rozkaz spojit se s vámi a zjistit co možná nejvíc informací o vašich aktivitách. Protože jste mne převezli a já jsem tu vaši budou s ukradením dopisů pěkně zvoral, vykopli mne hezky na mráz, na dlažbu. Jinými slovy, nadřízení mě poslali ke všem čertům. A myjí si ruce. Nenudím vás?"

Diestl zavrtěl hlavou.

"Jestli vás to baví, pokračujte. Nemám nejmenší tušení, o čem mluvíte, ale to vám zřejmě vůbec nevádí."

"Ne, nevádí," přisvědčil Corridon vesele. "Plukovníkovi jde především o to, abyste se ani omylem nedozvěděli, že je vám na stopě. Proto mne obětoval. Já se na to dívám ovšem jinak. Jelikož si však můžu vybrat jen mezi peklem, kde mi bude pod kotlem přikládat satanáš, anebo polykat anděličky na dně mořském, nezbývá mi jiná možnost než nabídnout vám své služby."

"Nevím, k čemu by mi byly," pravil Diestl. "Nemám ve zvyku najímat vrahy."

"Obávám se, že nejste dost přesný," namítl Corridon. "Carl Bruger je profesionální vrah."

Na vteřinu Diestl jako by zkameněl, pak se vzpamatoval.

"Nevím, o kom mluvíte."

"Počítám, že o Ivanu Jevském jste taky nikdy neslyšel?"

Diestl nanovo nedokázal zakrýt leknutí.

"Ne, neslyšel," odpověděl, tentokrát už bez úsměvu.

"Ve skutečnosti víme o vaší organizaci víc než dost," pokračoval Corridon a oklepl popel na koberec. "Víme o nefritových prstenech. Plukovník pracoval jako včelička. Má řadu věcí na vás i na vaše spolupracovníky. Mohl bych vám být užitečný. Nechoďme kolem horké kaše. Jestliže z toho koukají slušné prachy, je mi úplně jedno, pro koho makám. Znáám organizační strukturu OSS 5. Znáám agenty. Znáám jejich metody. Mohl bych vám říct, na koho si máte dát pozor. I když leccos víte, mohli se ve skupině, kterou spravujete, objevit právě někteří agenti. Mohl bych vám je vyčmuchat. Krom toho neexistuje nic, co bych neznal z oboru výbušnin, sabotáží a umění, jak elegantně odstranit nežádoucí osoby. Mohl bych vaše nové síly dokonale poučit. Vyžadoval bych samozřejmě peníze a krytí, ale byl bych dokonalý společník. Můžete vsadit krk."

Diestl si Corridona zkoumavě prohlížel. Chladné černé oči ho téměř probodávaly.

"Docházím k jedinému závěru, že vám buď přiskočilo, nebo jste opilý," prohlásil. "Vůbec netuším, co mi tu vykládáte. Trvám na tom, abyste okamžitě odešel."

Corridon se zasmál.

"Pořád opatrný? Možná byste si měl raději položit otázku, jestli se beze mne můžete obejít. Čapli totiž agenta číslo dvanáct a ten mluvil."

Diestl se zachmuřil a svaly na čelistech se mu napjaly.

"Nevěř mu!" řekl Feydak chrltivě, když viděl změnu Diestlova výrazu. "Má něco za lubem."

"Možná, jenomže když říká, že se bez něj nemůžeme obejít, mluví možná pravdu." Diestlovi se v ruce obratem objevila malá automatická pistolka. Namířil na Corridona. "Co víte o Dvanáctce?"

"To už je lepší," pravil Corridon. "Přinejmenším připouštíte, že víte, o kom mluvím. Lámali jste si hlavu, kam zmizel, vidíte? Já vám to tedy povím. Čapla ho OSS 5. Šoupli ho do tiché komůrky v suterénu jednoho opuštěného baráku a tam si ho podali. Nenakládali s ním dvakrát útlocitně. Netrvalo dlouho a zazpíval. Aby měli jistotu, že jim nic nezatajuje, prošli se po něm ještě jednou. Možná už jim neměl co říct, jenomže ty hochy hned tak někdo nepřesvědčí a navíc jsou děsně horliví. Neměl dost síly, aby jejich pozornost vydržel. Výsledky ho vyčerpaly tak, že zemřel."

Feydak hrůzou lapí po dechu.

Corridon se k němu otočil.

"Pochybuju, že ty bys vydržel to, co Dvanáctka," vysmál se zsinalému Feydakovi. "Pochybuju, že kdyby si tě tihle hoši vzali do prádla, že bys vydržel půl hodiny. Jenomže ty bys možná rozvázal jazyk, než by na tebe vůbec sáhli."

"To stačí," řekl Diestl úsečně. "Jak se jmenuje ten plukovník?"

Corridon zavrtěl hlavou.

"Myslíte si, že vyhodím jednu z nejlepších karet, které mám? Udělejte něco pro mne a já vám to mnohonásobně vrátím. Chci práci a úkryt. Na oplátku vám budu užitečný. Není to dobrá dohoda?"

Diestl přelétl pohledem k Feydakovi.

"Vezmeme ho do Baintrees," rozhodl. "My také umíme lidem rozvázat jazyk!"

Kapitola pátá

I.

Kromě malého světýlka, kterým zářila Brugerova cigareta, byla v dodávce tma jako v pytli. Corridon seděl na podlaze opřený o stěnu, a tak jak auto kodrcalo po neznámé silnici, i on se houpal sem a tam.

Ztratil nadobro přehled o čase a vzdálenosti a vůbec netušil, kam ho vezou.

Do bytu k Lorene přijel Jevskij s Brugerem a Corridon jim byl svěřen do péče. Souhlasil, že s nimi pojedje, protože byl ve velmi choulostivé situaci a chápal, že toto riziko musí podstoupit. Alespoň byl o krok dál. Teď už věděl, že jak Diestl, tak Feydak patří k organizaci. Jestli Diestl je či není hlavou, která spolek řídí, musí ještě zjistit. Corridon však pochyboval. Jevskij a Bruger se k Diestlovi chovali dosti přezíravě a jen tak tak dokázali utajit povýšenost profesionála před amatérem. Bylo také zřejmé, že Feydak je v organizaci jen obyčejný pěšák. Před Brugerem a Jevským měl nahnáno a nebylo zřejmě divu. Ti dva vypadali jako pěkný párek vrahounů a Corridonovi z nich také nebylo do skoku. Ještě než oba dva dorazili, zastrčil Feydak Lorene do ložnice. Zdálo se, že z rozprávky, kterou mezi sebou vedli Corridon s Diestlem, byla úplně vedle.

"Do ničeho se nemíchej," varoval ji Feydak. "Drž jazyk za zuby. Nevidíš, že jde do tuhého, kačeno?"

Odešla do ložnice, o Corridona ani okem nezavadila.

Když Bruger a Jevskij odváděli Corridona po schodech na ulici, stála dodávka před domem. Jevskij řídil a Bruger si vlezl dozadu ke Corridonovi. Ani jeden z nich neztratil slovo a při dlouhé cestě Bruger zlověstně, mrazivě mlčel dál.

Víc než po hodině jízdy dodávka zpomalila, prudce se otočila a dál pokračovala na malý plyn. Zastavila tak nečekaně, že Corridon ztratil rovnováhu.

Dvířka se otevřela.

"Vylez," nařídil Bruger tichým hrdelním hlasem.

Když Corridon vyskočil, Jevskij už dodávku obešel a stál tu s připravenou mauserovkou. Krom světél z reflektorů byla kolem dokola tma jako v pytli a Corridon jenom zjistil, že stojí na šterkové příjezdovce obklopené vysokými stromy. Rozpoznal pouze nejasný obrys rozlehlé, roztažené budovy, a když se otočil, aby se na ni lépe podíval, uviděl svítlnu ozařující majestátní vchod.

"Jdeme," zavelel Jevskij a zamířil k širokému kamennému schodišti, vedoucímu do domu.

Corridon ho následoval a Bruger šel poslední.

Vstupní dveře se otevřely a celá trojice vstoupila do prostorné haly s ostěním z dubového dřeva, osvětlené po celé délce stěny hrozny elektrických lampiček.

Chlap v bílém pláštiku, černých kalhotách a černých botách s gumovými podrážkami za nimi zavřel.

"Dali jste si na čas," káravě přivítal Brugera.

"Ale už jsme tady," odsekl mrzutě Bruger. "Tady ho máš. Když nás ho zbavíš, můžeme si dát dvacet."

"Dobrá."

Jevskij a Bruger spolu odešli. Chlapík v bílém pláštiku si Corridona tvrdě změní.

"Pojďte se mnou," řekl úsečně. "Doktor Homer vás chce vidět."

Corridon si chlapíka se zájmem prohlížel. Ten byl vysoký, hubený a tmavovlasý. Měl široké čelo s ustupujícími vlasy, černá očka, ústa jako čárku a tenký, zobanovitý nos. Corridon tento typ moc dobře znal. Právě tento druh lidí za války zaměštnávalo gestapo. Lidi, kteří postrádali jakékoli lidské cítění, stroje, které vždycky na jedničku a bez zaváhání splnily každý rozkaz jako roboti. Ani největší hrůzy se nezalekli. Pokud byli Bruger a Jevskij nebezpeční, pak tento chlap věstil smrt.

"Pojďte za mnou," vyzval Corridona a tiše kráčel halou a širokou chodbou až ke dveřím potaženým zeleným sukmem. Zmáčkl kliku, otevřel dveře, ustoupil a naznačil Corridonovi, aby šel první.

Když ho Corridon míjel, zavanula k němu silná vůně brandy. Vstoupil do pohodlně zařízeného pokojíku, kde jasně plápolal oheň.

Jediná lampa se stínítkem vrhala na rudý perský koberec tvrdé bílé světlo. Před krbem, napůl ukrytý ve veliké lenošce, se zavrtěl, naklonil a zvědavě si Corridona změřil další chlapík.

"Vy jste pan Corridon?"

"Ano," přitakal Corridon.

"Výborně. Můžete jít, Amesi," řekl muž u krbu. "Když vás budu potřebovat, zazvoním."

Muž v bílém pláštiku vyšel z místnosti a zavřel za sebou.

"Pojďte sem k ohni. Musí vám být zima," pravil muž v křesle. "Dovolte, abych se představil, jsem doktor Paul Homer. Jsem opravdu moc rád, že vás vidím."

"Nejsem si tak úplně jistý, že je naše radost vzájemná," odtušil Corridon stroze a přešel ke krbu. Posadil se do lenošky naproti Homerovi a natáhl si dlouhé nohy. Zpytavě si Homera prohlížel. Viděl před sebou kulatého, růžolícího naducaného chlapíka s pronikavými očima a dobře nasazeným širokým úsměvem. V celém obličejí nejvíc vynikaly obří zažloutlé zuby. Připomínaly Corridonovi koňský chrup.

Homer měl na sobě bílý pláštík podobný tomu, v jakém se objevil Ames. Tlusté nohy mu obepínaly černobílé pepita kalhoty. Husté vlasy, bílé jako holubíci peří, měl hladce sčesané za uši podle vzoru Lloyd George.

"Něco takového ani nemůžeme očekávat," zazářil Homer. "Diestl mi o vás vyprávěl a já samozřejmě o vás hodně vím z doslechu. Chcete se tedy dát k nám?"

"Přesně tak," přikývl Corridon. Vytáhl cigaretové pouzdro a nabídl Homerovi.

Homer zavrtěl hlavou.

"Děkuju, nedám si. Zjistil jsem, že když nekouřím, je mi mnohem líp. Přestal jsem kouřit hned po válce. Jsem velice

rád, že jste se rozhodl s námi spolupracovat, pane Corridone," pokračoval. "Právě takové lidi potřebujeme. Máte obdivuhodný záznam a já jsem přesvědčen, že nám obrovsky prospějete."

"Doufám," pravil Corridon, trochu překvapen směrem, jakým se hovor ubíral. "Musím vás však upozornit, že očekávám, že na tom vydělám i já."

Homer vybuchl pisklavým smíchem.

"Vidím, že máte smysl pro humor. To je samozřejmě výborné. Pro danou chvíli máte však zkušební lhůtu a já se obávám, že status amatéra vás příliš neuspokojí. Jakmile však budeme přesvědčeni, že to s námi myslíte poctivě, váš přínos bude náležitě oceněn." Žluté zuby v záři lampy zasvítily. "Je mi jasné, že Diestl vás trochu podezírá. Obávám se, že je velice podezřívavý člověk. Nejsem přesvědčen, že by až do hrdel a statků důvěřoval mně nebo kterémukoli dalšímu z naší organizace." Opět chechtavě vyprskl. "Má ovšem pravdu. Mnohem lepší je dvakrát měřit než jednou řezat."

"Mám se tedy považovat za vězně?" optal se Corridon se zdvořilým zájmem.

"To je možná poněkud silné slovo, řekněme, že na určitou dobu bude vaše svoboda omezená." Homer bezstarostně máchl tlustou rukou. "A když už jsme u toho, dejte na mou radu a nepokoušejte se odsud uniknout. Dali jsme si velice pracně záležet, abychom útěkům kohokoli předešli. Celý pozemek obepíná třímetrový elektrický plot. Ujišťuju vás, že je neprokonatelný a krajně nebezpečný. V noci vypouštíme policejní psy a ti jsou také velmi nebezpeční. Mne osobně by ani ve snu nenapadlo vyjít si někam ven po setmění. Zvlášť nebezpečné zóny na parcele hlídají fotobuňky napojené na poplachový signál. Brána je rovněž dokonale střežena." Opět máchl rukou. "A platí neúprosné pravidlo, že každý, kdo je dopaden při pokusu o útěk, musí být zlikvidován. Možná se vám to zdá trochu drsné, jenomže řadu lidí zde máme pod ochranným dohledem, a kdyby se kdokoli z nich dostal ven, byl by to konec." Žluté zuby se opět zaleskly. "Obávám se, že Ames je trochu brutální, avšak on už dopadl nejednoho z těch, co chtěli utéci, a těm, kteří se snaží dělat potíže, už vstřípil dokonale ukázněného ducha."

"To mi připadá jako koncentrák," řekl Corridon sladce.

"Ujišťuju vás, že vůbec ne. Dokud s námi všichni spolupracují, může tu pro všechny být život neobyčejně příjemný. Stane se ovšem, že občas má někdo jiný názor a vzhledem k všeobecnému souladu musí být přiveden ke kázní."

"Bylo by asi netaktní, kdybych se zeptal, kde se vlastně vaše zařízení nachází a jako co má sloužit?"

Homer si vytáhl bílý kapesník a osušil si nos.

"Myslím, že ano," pravil omluvně. "Později se dozvíte, kde přesně se nacházíme, avšak dokud neprojdete zkušební dobou, bude lepší, když nebudete nic vědět. Chápete jistě, že jakýkoli pokus o útěk je mnohem riskantnější, když nevíte, kde vůbec jste. A co se týče vlastního místa, je registrováno jako vodoléčebná klinika. Policie a další horlivci jsou přesvědčeni, že se tu léčbou opravdu zabýváme, a máme v okrsku dobrou pověst. Jediná zvláštnost je, že máme neustále obsazeno a nemůžeme přijímat nové pacienty." Poťouchle se na Corridona usmál. "Baintrees je po pravdě samozřejmě hlavní štáb našeho hnutí."

"To všechno je ohromně zajímavé," připustil Corridon, "ale já o vašem hnutí skoro nic nevím. A co vím, je poněkud jednostranné. Mohl byste mne zasvětit? Jelikož vám navrhuju, že se k vám připojím, myslím, že bych měl znát i druhou stránku mince. O co vlastně usilujete?"

Homer si pomalu zamnul ruce a klidným, zářivým očima Corridona zkoumal.

"Rozumný požadavek. Mohu s vámi mluvit zcela upřímně, protože informace, které vám poskytnu, se nikdy nedostanou dál. Stručně řečeno, pane Corridone, z Baintrees dosud ještě nikdo neuprchl a nepředpokládáme, že se to někomu podaří. Přestože jste tu zatím na zkoušku, nevidím důvod, proč bych vám neměl o našem hnutí něco říct. Nese název Spojené evropské hnutí a je vlastně skořápkou pro snahu vítězům brát a poraženým dávat. Aby se nám to podařilo, musíme tuto zemi zredukovat na mocnost čtvrtého řádu. Už se začíná propadat do močálu. Stačí trochu popostrčit a dokonale se potopí. Naším úkolem je dílo dokonat."

Corridon na něho jen zíral a měl podezření, že Homer žertuje, ten však vypadal naprosto vážně.

"A co se stane, až se naše vlast položí?" zeptal se Corridon po chvíli.

"Francie už je prakticky odrovnaná. Zničená Anglie a zničená Francie otevřou dveře novému režimu v Evropě. Samozřejmě netvrdím, že k tomu dojde hned zítra. Může to trvat několik let, ale stane se tak."

"Zdá se mi to jako trochu ambiciózní idea," podotkl Corridon úsečně. "Nepřehlédli jste náhodou Ameriku?"

"Ale ne." Homer si stále tůkal kapesníkem na špičku nosu. "Jenomže Ameriku stačí podle mne zaměstnat Rusko, nemyslíte?"

"Mělo mě napadnout, že to vezmete oklikou," poznamenal Corridon. "Jenomže jste mne moc nepřesvědčil. Upřímně řečeno, moc bych si nesliboval. Připouštím, že můžete tomuto státu nadělat spoustu potíží, nebude to však ve skutečnosti stejné, jako když komár kousne slona?"

Homer se na něho váhavě podíval, pak se potměšile usmál.

"Jenomže pomyslete na to uspokojení, které si komár užije. Vidím, že nejste ten pravý člověk pro chápání vizí." Ztlumil hlas. "Mám-li být naprosto upřímný, ani já jim tak moc nevěřím. Ale divil byste se, kolik lidí je jiného názoru. Co mne se týče, nepochybuju, že nepotrvá dlouho a budete se chovat stejně jako já, protože já na tom mohu postavit svou budoucnost a můžu dosáhnout životní úrovně, jakou si člověk s mým původem zaslouží, a na jednotlivé případy neberu ohled. Zainteresované skupiny mne ze svých fondů výborně platí. Mám co dělat a mohu si užívat života. Nepátrám nijak hluboce po smyslu nebo doktrínách nějaké víry."

"Jinými slovy," řekl Corridon, "vaše hnutí funguje jako pátá kolona a za podpory peněz ze zahraničí plní rozkazy, které mají podrýt ozdravení naší země? Zbytek všech žvástů o novém režimu má jenom ukonejšit svědomí různých pazdrátů, kteří pro vás pracují?"

Homer si zastrčil kapesník do kapsy.

"Mezi námi dvěma, pane Corridone, tak nějak to vypadá, žádám vás ale docela vážně, abyste před jinými nebyl tak

otevřený. Leckomu by se vaše názory vůbec nemusely líbit."

"Je to váš podnik?" zeptal se Corridon nezaújatě.

Homer na něho zamrkal.

"Chcete říct, jestli jsem šéf? Chraň bůh! Jsem jenom nastrčená figurka, která má Baintrees dodat věrohodnosti. Nic víc, nic méně. S vedením tohoto místa nemám vůbec nic společného. Když dojde na skutečnou činnost organizace, je ve skutečnosti mým nadřízeným Ames. Vážím si vaší zvědavosti, musím vás však varovat, že se pohybujete na velice tenkém ledě. Kdo vlastně stojí v čele organizace, je obezřetně střežené tajemství. Kdokoli by se pokoušel je odhalit, setkal by se s velmi krutým zacházením." Zvedl silnou paži a podíval se na hodinky. "Za dvacet minut bude pět. Myslím, že bychom si teď mohli trochu schrupnout, co říkáte? Chystal jsem se zrovna uložit, a vtom jsem se dozvěděl, že jste na cestě. Je mi jasné, že Diestl vám bude chtít zítra položit pár otázek. Měl byste si tedy i vy napřed trochu odpočinout. Diestl dokáže člověka občas vytočit. A pak je tu samozřejmě Ames..." Předklonil se a zmáčkl zvonek na zdi vedle sebe. "Ames vás zavede do vašeho pokoje. Dejte si na něj pozor, pane Corridone, je dosti popudlivý."

Ames tiše vstoupil do místnosti.

"Pan Corridon si může jít lehnout," sdělil mu Homer a zase se nervózně zahihňal. "Můžete se o něj postarat?"

Ames trhl hlavou směrem ke dveřím a ustoupil.

"Dobře se vyspěte, pane Corridone," pravil Homer. "Doufám, že první kroky jsme zvládli docela úspěšně. Dopoledne se uvidíme."

Corridon vstal. Byl utahaný a toužil po pohodlné posteli.

"Dobrou noc," řekl přátelsky.

Když už byl téměř u dveří, Homer se znovu ozval: "Ještě okamžik."

Corridon se zastavil a ohlédl. Homer se usmíval.

"Nemyslíte, že bychom ještě dřív, než se zavrtá do postele, měli našemu příteli ukázat Lehmannův?" Žluté kňafáky zasvítily. "Lehmann byl obzvlášť zarputilý, pane Corridone. Vzal si do hlavy, že se mu podaří uprchnout. Ať jsem mu říkal, co jsem říkal, nedal si říct. Měl byste ho vidět, určitě se poučíte."

"Jdeme," vyzval Corridona Ames nevýrazným hlasem a vykročil po chodbě a dál po části schodiště a úzkou chodbičkou osvětlenou žárovkami s drátěnými kryty. Corridon s ním držel krok.

U jedné dveří se Ames zastavil, odsunul zástrčku a dveře otevřel.

"Tohle je Lehmann," vysvětlil. "Stejný osud stihne každého, kdo si vzpomene, že by chtěl vzít draka. Trvalo mu čtyřicet sedm hodin, než umřel."

Corridon se podíval do místnosti. Pod stropem se uvázaný provazem za prsty houpal mrtvý člověk.

Corridon si uvědomil, jak mu zkameněly rysy. Věděl, že Ames ho s jízlivým úsměškem sleduje.

Corridon mrazivým hlasem prohlásil: "Vidím, že poctivě zachovávejte zvyky."

II.

Pokojík byl světlý a slunečný - roztomilý, pomyslel si Corridon, když otevřel oči, protáhl se a svalnaté paže si složil za hlavu. Podíval se na hodinky. Bylo za deset minut půl jedenácté. Spal tedy nerušeně celých pět hodin a cítil se vlastně skvěle.

Otevřeným oknem pronikalo dovnitř sluneční světlo a malovalo na světle hnědém koberci jasná prasátka. Bílé stěny, bílá postel i nábytek dodávaly místnosti nemocniční atmosféru. Typická místnost, kterou najdete na každé prosperující soukromé klinice.

Když si Corridon z cigártašky na nočním stolku vytáhl cigaretu, pokusil se zhodnotit situaci, v níž se ocitl. Je vězeň. Ovládají ho nebezpečné síly. Ta mrtvola v temné komoře v suterénu nebyla nahraná. Ten člověk zemřel příšerně nemilosrdnou smrtí, protože se pokoušel uprchnout. Přesně takový osud by mohl stihnout i mne, ušklíbl se Corridon.

Všichni ti lidé tu byli nebezpeční. Obzvlášť Ames. Homer je tlustý ňouma, podlý, mazaný, ale jen ňouma. Diestl je nebezpečný, jenomže nejspíš bez vlivu - fanatik. Feydak není ani nebezpečný, ani důležitý. Jediný, z koho by Corridon vlastně měl mít strach, je Ames.

Corridonovi bylo jasné, že prvním nejdůležitějším krokem, který musí učinit, je zjistit, kde se Baintrees nachází. Potom bude muset najít způsob, jak se spojit s Ritchiem. Určitě to bude nějakou chvíli trvat a nepochybně to bude hra s ohněm. Stačí jediné chybné rozhodnutí a bude viset od stropu podobně jako Lehmann. Pomyslel si, jak poťouchle Homer zařídil, aby Corridon toho ubohého chudáka spatřil. Pohled na něj by vyrazil dech i těm nejotřelejším.

Vůbec nepochyboval, že když mu Homer líčil, jak je Baintrees střeženo, mluvil naprostou pravdu. Elektřinou nabitý plot, hlídací psi, neviditelné paprsky a strážce, a když šlápnete vedle, smrt. Je pro něj životně důležité, aby mu uvěřili - dokud nezíská důvěru, nikam se nedostane.

Pár minut jenom ležel, nepřítomně hleděl do stropu a přemýšlel. Jak zjistí, kde tenhle barák stojí? Cedulka na telefonním aparátu by ho mohla přivést na stopu, ale co když firemní označení seškrábali? Kdyby se dostal k elektroměru, mohl by objevit i název městského rozvodného okruhu. Od toho si sliboval nejvíc. Tuhle maličkost mohl někdo přehlédnout.

Vzápětí se otevřely dveře a vstoupil Ames s ranečkem šatů v podpaží. Hodil ranec na postel.

"V době, kdy tu budete, budete nosit tyhle hadry," oznámil. "Váš oblek si pověste do skříně. Všichni nováčci tady do doby, než ukáží, že jim můžeme důvěřovat, nosí tohle kvádru. Za chvíli dostanete snídani. O půl dvanácté půjdete k výsledku."

Corridon přikývl.

"Ptám se jen ze zvědavosti," pravil, "ale mohl byste mi říct, jak se hodláte zbavit Lehmannův, kterého jste mi tak promyšleně včera ukázal?"

Ames se usmál.

"Vidím, že jste zabral. Zbavíme se ho velice snadno. Máme tu velice výkonné spalovací pece."

Vypochodoval z pokoje stejně tiše, jako přišel, a zavřel dveře. Corridon se zamračně posadil, aby si vyzkoušel, co si má vzít na sebe. Oblek sestával z bílé cvilinkové soupravy a páru bílých bot s gumovými podrážkami. Na zádech kabátku bylo žluté kolo. Když si Corridon podržel oblečení proti světlu, viděl, jak kolečko matně světélkuje, a bylo mu jasné, že v noci bude svítit jako maják. Velice snadný terč pro jenom trochu schopného střelce s puškou, pomyslel si chmurně. V takovém oblečení se o půlnoci člověk daleko nedostane.

Když se holil, otevřely se dveře a s podnosem v rukou vstoupil Jevskij. Položil tác na noční stolek. Ještě než odešel, vycenil na Corridona zuby jak šelma.

Corridon si všiml, že se ho nikdo nepokouší zamykat, což bylo vlastně zvláštní. Otevřel dveře a podíval se na obě strany chodby.

Byla dlouhá a elektrické lampy ze silného skla na stropě ji osvětlovaly jako ve dne.

Corridon hodil rameny, vrátil se do pokoje, doholil se a oblékl si soupravu. Potom si nalil šálek výborné kávy, snědl vejce se slaninou, které našel pod stříbrným poklopem, vypil ještě jeden hrnek a v lenošce před oknem si zapálil, že si zakouří.

Přesně o půl dvanácté vešel Bruger. Ukázal palcem ke dveřím.

"Jdeme," zašklebil se.

Corridon vstal.

"Co váš krk?" zeptal se potůuchle. "Odsud se mi jeví jako dobře opečené jelito."

Brugerovy hluboko zasazené oči zajiskřily, avšak v kamenném obličejí se mu nepohnul ani sval.

"Pojďte za mnou," odsekl a vešel do chodby a po schodech do Homerovy pracovny. Corridon pochodoval za ním.

Homer seděl u psacího stolu ve výklenku před oknem. Diestl stál zády ke krbu. Ames se opíral o zeď vedle dveří. Jevskij se gumovým obuškem popleskával do nohy a stál uprostřed.

"Pojďte dál, pane Corridone," vycenil Homer žlutý chrup. "Posadte se. Brugere, podej panu Corridonovi židli, postav ji před můj stůl. Ano, takhle to bude dokonale vyhovovat."

Corridon se posadil. Tvářil se, že o nic nejde, avšak byl si vědom, že rovnou za zády mu stojí Jevskij, a měl na paměti i gumový obušek.

"Tak, pane Corridone," řekl Homer, "když dovolíte, nebudeme ztrácet čas. Máte pro nás pár informací. Jak jsem vyrozuměl z toho, co mi Diestl řekl, tvrdil jste, že některé kroky našeho hnutí vešly ve známost a někdo se snaží naše operace překazít."

"Jasně," potvrdil Corridon. "Zvláštní oddělení ministerstva obrany, známé jako OSS 5, se vaší činnosti plně věnuje. Vědí, že jste zinscenovali vraždu ministra pro evropské záležitosti. Vědí taky, že stojíte za různými velkými stávkami, které v nedávné době zbrzdily náš exportní trend. Podařilo se jim dopadnout jednoho z vašich agentů, Dvanáctku, a chlapík promluvil."

"No prosím," odušil Homer, vytáhl si kapesník a sežmoulaný jej držel v ruce. Těkal očima. "Kdo velí OSS 5?"

"Plukovník Howard Ritchie," odpověděl bez váhání Corridon. "Za války jsme spolu pracovali. Je to prvotřídní odborník a nesmírně nebezpečný chlap."

Homer si s Diestlem vyměnil pohled.

"Kolik toho ví?" zeptal se úsečně Diestl.

"Tím nemohu sloužit, můžete však vzít jed, že o vaší organizaci hodně tuší. Ví o nefritových prstenech. Agent číslo dvanáct mu vysypal všechno, co věděl. Vy musíte vědět líp než já, co to obnášelo. Můžete vzít jed, že všechno, co věděla Dvanáctka, ví teď i Ritchie. Jede po Brugerovi a Jevském. Ví, kdo jsou. Varoval mne před nimi."

Homer si kapesníkem osušil nos. Zřejmě zakrýval rozpaky.

"Víte o tomhle místě?"

Corridon zavrtěl hlavou.

"Ne, ví však, že někde musíte mít hlavní štáb, a pídí se po něm. Je velice důkladný. Dřív nebo později na to kápne, zvlášť když budete dál zaměstnávat takové průhledné typy, jako jsou Bruger a Jevskij."

Homer a Diestl se na sebe znovu podívali a potom Homer očima našel Amese a řekl: "Pan Corridon se vydatně snaží spolupracovat, možná že u našeho dalšího hovoru tihle dva nemusejí být." Omluvně ukázal na Brugera a Jevského, kteří Corridona propíchovali očima.

Ames přikývl.

"Vypadněte, vy dva," nařídil.

Když Bruger a Jevskij zmizeli, Homer navázal: "A teď, pane Corridone, jak jste se do téhle situace dostal vy?"

Corridon vysvětlil, jaký měl vztah k Milly Lawesové, jak Milly našla nefritový prsten, jak byla zavražděna, jak ho Rawlins odvedl k Ritchiemu a co se na schůzce odehrálo. Dával si velký pozor, aby nic nezatajil, a uvědomoval si, že Diestl tu a tam dává Homerovi znamení, jako by ho chtěl ujistit, že Corridon mluví pravdu.

"Měli byste počítat s tím," pokračoval Corridon, "že máte velmi silného soupeře. OSS 5 jsou elitní jednotka. Nikdy se nevzdávají. Jestliže chcete nějakou chvíli vydržet, musíte postupovat velmi opatrně, a tady bych taky moc dlouho nezůstával."

"A co byste radil?" zeptal se ustaraně Homer.

"Pro začátek bych stáhl prsteny. Udržovat tajnou společnost není jen nebezpečné, je to hotová klukovina. Zkuste se vydat po stopě špiónů sami. Ujistěte se, že každému členovi organizace můžete věřit. Nedržte si tak průhledné typy, jako jsou Jevskij a Bruger. Ritchie má celý tlustospis všech válečných zločinců. Když budete pověřovat úkoly lidí, jako jsou tihle dva, jenom na sebe upozorníte. Ritchie je všechny zná."

Rozhostilo se dlouhé tíživé ticho a potom Homer s pohledem upřeným na Diestla pravil: "Má pravdu. Měl jsem

výhrady proti těmhle dvěma hned od začátku. Budeme se jich muset zbavit."

"Můžou klidně zůstat," prohlásil mrazivě Ames. "Nemusíme je pověřovat úkoly venku, ale nechci je ztratit. Jsou prospěšní."

"Ano," přitakal Diestl. "Nechtě je tu." Nemilosrdnými černými očima si Corridona měnil. "Jaké další návrhy máte?" Corridon pokrčil rameny.

"Protože nemám tušení, jak organizace funguje a jak udržujete s členy spojení, můžu jen těžko myslet za vás. Rád bych se na všechny členy podíval a můžu vám říct, koho poznám. Počítám, že Ritchie už vám sem někoho ze svých lidí nejspíš nasadil. Nesmíte přehlédnout fakt, že jemu ani tak nejde o malé ryby. Nedá pokoj, dokud nebude mít jistotu, že dostal vůdce."

"Návrhujete snad, abychom Ritchieho odrovnali?" otázal se Diestl, jako když máslo ukrájí.

"Jasně," přisvědčil Corridon bez váhání. "On je hlava i motor OSS 5. Když ho odrovnáte, budete mít chvíli pokoj. Ale dlouho ne. Vždycky se najde někdo, kdo ho nahradí."

"Jenomže ne tak chytrý."

"To je možné."

"Podle vás by tedy byl moudrý krok zbavit se Ritchieho?"

Corridon se potouchle ušklíbl.

"Byl, kdyby se vám povedl. Jenomže Ritchie není tak snadný terč, víte?"

"Není však vyloučeno, že by nějaký útok nepřežil."

Corridon pokrčil rameny.

"Tohle dokážete zvážit stejně dobře jako já."

Nastala krátká pauza, pak se Diestl zeptal: "Vzal byste si tuhle práci na starost?"

"Záleží na tom," pravil Corridon, "kolik by vynesla."

Diestl se zamračil: "Nerozumím."

"Podívejte. Objevil jsem se tu kvůli prachům," opáčil Corridon. "Nejsem jeden z vašich potrhých poskoků, kteří vyznávají změnu režimu. Odstraním Ritchieho za tisíc liber, které mi poukážete do banky, polovičku hned a polovinu, až bude úkol splněný."

"Z toho, co jste nám tu vypověděl," řekl ledově Diestl, "jsem usoudil, že jste byli s Ritchiem přátelé."

"To jsem neřekl, povídal jsem, že jsme spolu pracovali."

"A vy jste ochoten ho kvůli nám oddělat?"

"Samozřejmě, podle mých podmínek."

"Nejsou vaše pohnutky trochu zrádné?"

"Jasně jsou," usmál se Corridon. "A co?"

"Jak byste všechno zařídil, pokud bychom na vaše podmínky přistoupili?"

"Nemám tušení. Byla by to složitá fuška, bylo by třeba důkladně ji promyslet a naplánovat. Můžu vás však ujistit, že provést se dá a já bych ji zvládl."

"Zkusíme vaši nabídku uvážít," pravil Diestl. "Možná ji nebudeme potřebovat. Ritchieho smrt by mohla přinést velmi vážnou odezvu. Kdybyste se ho pokusil zabít a neuspěl jste, mohly by nás postihnout těžké svízele. Pokud se rozhodneme toto riziko podstoupit, budete první, komu práci nabídneme. Když uspějete, nevidím nejmenšího důvodu, proč byste se nemohl stát plným členem naší organizace a být patřičně odměněn. Když se vám pokus nezdaří, velice pochybuju, že bychom o vás měli jakýkoli další zájem. Počítáte i s touto možností?"

Corridon nadzvedl široká ramena.

"Jelikož jsem nikdy nechybil, když jsem musel někoho sejmut, ta druhá možnost mne neděsí. Jsme tedy domluveni, že pokud práci provedu, dostanu tisícovku a stanu se členem, ano?"

"Ano."

"Výborně," pochválil si Corridon. "Vážně se mi zdá, že jsem zakotvil ve správném táboře."

III.

Jídelna byla dlouhý, úzký sál s vysokým stropem, odkud bylo vidět do terasovité zahrady. Stěny byly obloženy dubem a vyzdobeny spoustou moderních francouzských obrazů. Řada dlouhých stolů byla prostřena naleštěným stříbrem a vyparáděna drahými skleníkovými květinami.

Corridon si sedl doprostřed mezi Feydaka, kterého měl po pravici, a Amese po levici. V bílé kombinéze si připadal trochu podezřele, a když se usazoval, byl si vědom, že ho mnoho očí zvědavě sleduje.

U stolů seděla neobyčejně různorodá sbírka mužů a žen. Někteří byli středního věku, někteří mladí. Nikdo z nich nevypadal na to, co skutečně byli - záškodníci, špióni a vrahové. Když Corridon bleskově odhadl děvčata, viděl, že je to jenom úděsný spolek v hábitech všech tvarů a velikostí, visely na holkách jako pytle, většina měla na hlavě leda vrabčí hnízdo. Typická skupina nemytých poběhlic, napadlo ho, vhodná právě na to, aby někde vyvolala rozruch.

Všiml si, že u stolu dál od oken sedí šest mužů v stejných kombinézách, jakou měl na sobě sám. Většinou byli zralého věku; všichni se tvářili úplně lhostejně a seděli mlčky, ani jeden z nich si nikoho nevšímal.

"Měl bych zřejmě sedět ve skupině tamhletěch pánů," upozornil Corridon Feydaka. "Mám pocit, že mezi vás se nehodím."

"Ale kde," stísňeně se usmál Feydak, "vy jste tu na zkušenou, oni jsou však vězni."

"Moc rád slyším, že je tu jistý rozdíl," podotkl Corridon uštěpačně. "Jak dlouho podle vás budu chodit v tomhle mundúru? To kolo, co mám na zádech, vyvolává neblahé asociace."

"Nemusíte se strachovat," kysele se usmál Ames. "Dokud se nepokusíte vzít draka, nic se vám nestane."

"To je povzbudivá zpráva," pravil Corridon. "Nemám v úmyslu vzít do zaječích."

"Dnes odpoledne se pustíte do práce," sdělil mu Feydak. "Máme pro vás zvláštní úkol. Věřím, že v rozbuškách a podobných věcech se vyznáte."

Corridon si naložil na talíř opečené brambory. Oběd vypadal skvěle.

"Právě tolik jako každý druhý. O co jde?"

"Chtěli bychom v jedné elektrárně vyřadit z provozu dva generátory. Dva technici, kteří jsou v podniku zaměstnáni, s námi spolupracují. Chtěli bychom jim ukázat, jak mohou generátory vyřadit. Máme všechny potřebné fotografie a náčrty. Zvládnete to?"

"Samozřejmě," přitakal Corridon. "Co za to?"

"Nic," štěkl Ames. "Buď rozkaz splníte, nebo strávíte týden v cele. Jak libo."

Corridon se zazubil.

"Pak je jasné, že musím splnit, co se mi nařídí."

Když už později skvělý oběd téměř dojídali, obrátil se Corridon na Feydaka: "Od momentu, co jsem sem dorazil, se přihodilo tolik věcí, že jsem neměl příležitost pozeptat se na vaši okouzující sestřičku. Jak se jí vede?"

Feydak zbledl.

"Dobře."

"Potkám se s ní tady?"

Feydakovi se obličej stáhl do ošklivé masky.

"Ovšemže ne," vyštěkl. "O téhle organizaci nemá tušení, ani zbla o ní neví!"

Ames poklepal Corridona po rameni.

"Podobné hovory tu nevedeme," řekl tiše a Corridon si uvědomoval, že zároveň propichuje Feydaka očima. Zkoumavým, nemilosrdným pohledem.

"Znáte jeho sestru?" nadhodil Corridon přívětivě. "Nádherná holka." Přelétl pohledem ženy v místnosti. "Obávám se, že tady by si člověk moc nevybral, že ne? Mne tyhlety povětrné šmudly trochu nudí, vás ne?"

Ames zamrkal studenými očima.

"Žádná sláva," připustil.

"Však tu nejsou pro nás," vzpamatoval se už Feydak. "Ten účel, pro který jsou tady, plní skvěle."

"Umím si představit, že ano," usmál se potůchle Corridon. "K jinému použití taky nejsou, že ne?"

Nebyl si jistý, měl však dojem, že Ames s ním plně souhlasí.

"Nebyl jste to právě vy, kdo se postaral, aby skončila Milly Lawesová?" otočil se k němu Corridon.

"No a co?" vycenil zuby Ames. "Byla jen o něco lepší než tenhle dobytek, a navíc byla zlodějka."

"Ano, bohužel byla. Dobře jsem ji znal. Naneštěstí takhle děvčata takhle končívají. Najděte mi ale na sedm dní v týdnu nějakou holku, která to dělá z čirého nadšení."

Ames si ho dlouhým pohledem zpytavě změřil, avšak neodpověděl.

"Jednou si my dva," pokračoval Corridon, "vyrazíme do města na flám. Zná pár velice roztomilých kočiček živých jako rtuť." A začal popisovat, jak zábavné ty dívky jsou.

Když bezostyšně popisoval talenty všech dívek, neušlo mu, jak Ames zbystřil, zatímco Feydak ho sledoval s neskryvaným odporem.

Zničehonic Ames odstrčil židli, vstal a Corridonovy prostopášné litanie uťal.

"Nežli se na podobný mejdan vydáme, musíme se oba daleko víc poznat," zasyčily mu podezíravě oči.

Corridon se zakřenil.

"Máme čas. Uvidíte, že čekání se vyplatí."

Odpoledne se Corridon věnoval dvěma technikům z elektrárny. Předvedl jim, jak se dají zničit generátory, a ukázal jim, jak pracovat s roznětkou, zápalnými šňůrami a podobně. Zajímalo ho, co jsou vlastně zač - dva nespokojení mladíci, na kterých pořád jen někdo páchá krivdu, a proto se rozhodli ukázat společnosti záda a hledět si jen vlastního prospěchu. Vyprávěli mu, že se ke Spojenému evropskému hnutí přidali, jelikož jim současný řád už leze krkem a chtějí jej změnit. Corridon jim naoko přitakával a jenom žasl, jak mohli oba skočit na lep Homerovým žvástům o novém režimu.

Když hodina skončila a Corridon zůstal v laboratoři sám, vkradl se do prostorné, vzdušné místnosti Feydaka.

"Bylo s nimi dobré pořízení?" zeptal se.

Corridon zvedl ramena.

"Ujdou. Pokud máte na mysli, jestli tu práci svedou, říkám ano, ale jestli nevyletí zároveň s generátory do povětří, to už sloužit nemohu."

"Hlavně že splní úkol," poznamenal Feydak a kousl se do spodního rtu, než spustil dál: "Udělal byste mi velkou laskavost, kdybyste se před Amesem už nezmiňoval o Lorene. Ames je zarputilý chlap a po ženských doslova posedlý."

Corridon povytáhl obočí.

"Nemůžete mi vyčítat, že jsem se o ní zmínil. Domníval jsem se, že je jednou z nejhorlivějších členek spolku."

"Samozřejmě, že není!" zbledl Feydak. "Tohle už před nikým nevyslovujte!"

"Nehrajme divadlo. Lorene přece o hnutí ví."

"Moc málo. Bohužel mi tu a tam nějaké slůvko uklouzlo, ale nechci, aby do našich aktivit zabředla."

"A proč ne? Sledují přece skvělý cíl?"

"Práce je příliš nebezpečná. Mám Lorene moc rád," prohlásil Feydak a začal pěstí. "Budu vám ohromně vděčný, když si všechno necháte pro sebe."

"Díste ale přece ví, že..."

"Neví!"

"To mi nehraje. Diestl jí využil jako návnady, když mě chtěl chytit do pasti. Nezapomněl jste, že ne?"

Feydak popadl Corridona za paži.

"Poslouchajte mne, prosím. To byla chyba. Nikdy jsem neměl něco podobného dopustit. Byl to Diestlův nápad. Když jste se objevil v klubu, zrovna tam byl. Věděl, že jste pracoval pro Ritchieho. Viděl vás, když jste šli s detektivem do bytu Milly Lawesové. Navedl Lorene, aby se na vás přilepila. Přísahám, že vůbec netušila, co se peče. Kdyby Ames jen stínem tušil, že Lorene o hnutí něco ví, přivlekl by ji sem a strčil pod ochranný dohled. Víte, co to znamená."

"Jen klid," řekl chláholivě Corridon. "Lorene se mi moc líbí a nechtěl bych, aby se jí něco stalo. Jenomže jsme s tím už přišli trochu pozdě. Ames není trouba. Když jsem se o Lorene zmínil, hodil po vás zvědavým pohledem. Všiml jste si?"

Feydak vystrchal kapesník a osušil si ruce i obličej.

"Jestli sem Lorene přivleče..."

"Nemějte strach," pravil Corridon optimisticky. "Pokud se mne na Lorene začne vyptávat, vynasnažím se mu všechna podezření vyhnat z hlavy."

"Dávejte si pozor na jazyk. Ames je velmi nebezpečný. Za války byl ve Frankfurtu velitelem gestapa. Nikdo si před ním nemůže být jistý. Vykládám vám to jen proto, že vím, jak vám Lorene padla do oka. Vlastně se vám tak plně vydávám na milost a nemilost."

Corridon se zasmál.

"Buďte v klidu."

"Byl byste nerad, kdyby se Lorene něco stalo?" Feydak si Corridona pátravě měřil.

"Samozřejmě."

"Mohu vám tedy důvěřovat?"

"Jistě."

Feydak zaváhal, ale pak se přece jen na Corridona trochu usmál.

"Musím jít. Tohle není zrovna bezpečná hovorna. Mohu se spolehnout, že nic nevyzradíte?"

"Jako člen členovi slibuji," prohlásil Corridon znenadání pevně, "že ani nemuknu."

"Děkuju."

Když Feydak odešel, zůstal Corridon ještě hodnou chvíli v laboratoři a přemýšlel. Zvládnout úspěšně další kroky se mu podaří, jedině když získá Amesovu důvěru. Do jisté míry mu bylo Feydaka, koneckonců se všim všudy slabocha, který se nedokázal sám nikomu postavit, a mladého ťulpase, věru líto. Corridon dlouho neváhal. Tiše vyšel z místnosti a chodbou zamířil rovnou k Homerově kanceláři.

Homer právě vycházel a poctil Corridona zářivým úsměvem.

"Ach, pan Corridon. Strávil jste úspěšné odpoledne?"

"Nadmíru," odpověděl Corridon. "Mohl byste mi říct, kde bych našel přítele Amese?"

Homerovi zamrzl úsměv.

"Opravdu ho potřebujete?"

"Ano, potřebuju."

"Ames není moc společenský typ," podotkl Homer stísněně. "Jestli vám můžu radit, neobtěžujte ho. Nemůžu vám pomoci já?"

"Pochybuju. Ames mi nařídil, abych ho po lekci, kterou dám žákům, navštívil, ale vlastně možná bude stačit, když podám hlášení vám."

"Ne, ne," vypálil Homer překotně. "Jestli vás žádal, abyste za ním zašel, to je jiná. Najdete ho o patro výš. Má dveře přímo proti schodišti."

Corridon došel k závěru, že jak Feydakovi, tak Homerovi Ames nahání strach. Když tuhle kartu vynese v pravou chvíli, může mu být k užítku.

"Děkuju," řekl a vykročil po chodbě ke schodům. Jasně cítil, že ho Homer sleduje. Když vyšlapal schodiště, ohlédl se. Homer ho ještě stále bez hnutí sledoval. Počkal si, až Corridon zaklepal Amesovi na dveře.

"Dál."

Corridon zmáčkl kliku, strčil do dveří a vstoupil do malé místnosti, pěkně zařízené jako kancelář. Pod oknem stála postel.

Ames u stolu cosi sepisoval. Ostře zvedl oči.

"Nuže?"

Corridon vešel do pokoje a zavřel za sebou. Znovu si uvědomil, jak z Amese táhne vůně brandy.

"Feydak mne právě žádal, abych se před vámi nezmiňoval o jeho sestře," oznámil. "Tvrdí, že jste posedlý po ženských, a kdybyste věděl, že Feydak vyslepičil něco o organizaci, přivlekl byste ji sem a dal ji pod dohled. Povádal taky, že jste velice nebezpečný a že jste za války šéfoval ve Frankfurtu gestapu. Tahle informace by vás klidně mohla přivést na šibenici, ale to asi víte líp než já."

Ames popojel s židlí a složil ruce do klína. Nehnul ani brvou.

"Proč mi to říkáte?"

Corridon povytáhl obočí.

"Měl jsem dojem, že k mým úkolům tu patří taky odhalit nespolehlivé členy. Feydak nevypadá moc důvěryhodně. Nebo ano?"

"Nastartoval jste hezky rychle," ušklíbl se trochu jízlivě Ames.

"Podle toho, jak se tváříte," poznamenal Corridon tiše, "soudím, že jsem vás moc nepotěšil. Lituju. Možná jsem se zmýlil a měl jsem všechno raději oznámit příteli Homerovi, třebaže podle mne Homer není dost silný v kramflecích. Moc

se mu nelíbilo, že jsem se za vámi hned vypravil. Mohl byste mi poradit? Komu mám podat hlášení?"

"O co vám jde?" předklonil se Ames a nasupil se. "Chcete vyvolávat maléry?"

"Samozřejmě. Copak se právě tohle ode mne nečeká? Nebo máte strach dozvědět se, že organizace neklape tak, jak si myslíte? Můžeme všechno obrátit vzhůru nohama, příteli."

"Trocha mazaných lží dokáže vyvolat pěknou šlamastiku," podotkl Ames. "Možná by vám vyhovovalo, abych začal kdekoho podezírat. Zkoušeli to na mne už jiní."

"Možná, ale vážně by mi vyhovovalo, kdybychom dokázali oddělit zrní od plev. Přišel jsem k vám s nadějí, že vytřískám trochu peněz. Divil byste se, jak velkou roli pro mne peníze hrají. Když všechno trochu prosejeme, bude to znamenat, že na nás zbude víc a nebudeme se muset s tolika lidmi dělit. Vezměte si kupříkladu Diestla. Ví, že Lorene věděla, o co jde, ale zřejmě má pro ni slabost. Diestla bychom se mohli zbavit. Třeba usoudíte, že by byl dobrý nápad, kdybyste mi tenhle úkol svěřil."

Ames ho zpytoval.

"Zbavit se Diestla nebude tak snadné. Vůdce mu plně věří," podotkl jakoby napůl pro sebe.

"Máme spoustu času," pravil Corridon povzbudivě. "Když nespustíte Diestla z očí, možná vám poskytne dost možností, jak ho nachytat. A co uděláte s Feydakem?"

"Promluví si s ním," odpověděl Ames s úsměvem. "Pokud mluvíte pravdu, pak by se sem měla jeho sestra přestěhovat. Večer si s ním promluví." "

Corridon přikývl.

"Možná bude třeba trochu ho přitlačit."

"Jsem připravený," řekl Ames lehkomyšlně.

Když Corridon vykročil ke dveřím, Ames dodal: "Zítra si můžete vzít normální šaty. Práskači by měli být odměněni."

Corridon se potouchle usmál.

"To by měli."

Vyšel z místnosti a zavřel za sebou. Na konci chodby stál Feydak a sledoval ho bledý jak stěna, zkormoucený.

Corridon ho přešel prázdným pohledem a zamířil po schodech ke své ložnici.

Kapitola šestá

I.

Když se bláznivě rozezvučel zvonek, byl Corridon v pokoji sotva pár minut. Chvilku seděl bez hnutí, poslouchal, potom vyskočil, otevřel dveře a vyhlédl do chodby. Po nikom ani vidu, avšak někde pod schodištěm zvonek stále řinčel jako divý.

Otevřely se dveře u protějšího pokoje a do chodby vyšla dívka. Byla vysoká a pevně stavěná, černé vlasy měla na čele sestřižené do přísné ofiny. Vysoké lícní kosti a krátký silný nos napovídaly, že je Asiatka. Nečitelný obličej jako by měla vytesaný ze žuly. Corridon si nevzpomínal, že by ji byl viděl v jídelně, a přemítal, kdo asi je.

Měla na sobě černý svetř a černé kalhoty. Na dlouhých štíhlých nohou měla sandály s volnou patou.

"Co se děje?" zajímal se. "Hoří?"

Zelené, pozorné oči po něm sjely od hlavy k patě.

"Nějaký vězeň pláchl," řekla a úzké rty se jí zvlínily v úsměvu. "Zvoní na poplach."

"Ach tak. V tom případě se obejdou beze mne. Díky za informaci." Vracel se do pokoje.

"Vy jste Corridon?" zeptala se. "Slyšela jsem o vás." Poklepala si na hrud'. "Já jsem Kara Jagodová. Jsme sousedi."

"No prosím," odušil Corridon lhostejně. "Někdy se možná uvidíme."

Když přivíral dveře, trhl sebou. V nižším patře štěkl výstřel z pistole.

Corridon se čtyřmi skoky vrhl k zábradlí a číhl dolů. Hromádka, kterou na podestě spatřil, byla Slade Feydak. Pravý spánek měl prostřelený a voskový obličej mu zalévala krev. V ruce dosud svíral těžký kolt.

Objeví se Ames s Brugerem. Když Ames zvedl hlavu, spatřil Corridona.

"Pojďte sem dolů!" vyšťekl.

Corridon se protáhl kolem Kary, která se přišla podívat s ním, a rychle seběhl po schodech.

"Takže vy jste ho nechal, aby vám proklouzl mezi prsty," podotkl Corridon, v duchu tajně otřesený, že vidí Feydaka mrtvého.

"Někteří volí raději tuhle cestu, než aby si počkali, až si je podám já," prohlásil Ames zsinálý vztekem. S chutí mrtvého Feydaka nakopl.

"To nepomůže," usadil ho Corridon stroze. "A co je s Lorene?"

"Pokoušel se ji varovat," řekl Ames. "Načapal jsem ho. Bruger ji přiveze." Otočil se k Brugerovi. "Vezmi si s sebou Jevského a okamžitě ji přitáhněte."

"Moment," zarazil ho Corridon, když už se Bruger chystal vykročit. "Nemyslíte si, že k ní tenhle chlap může jenom vpadnout do bytu a jednoduše ji sebrat, že ne? Zeptejte se ho. Vysvětlí vám situaci. To děvče bydlí v posledním patře. Nebude takový blázen, aby někomu otevřela dřív, než zjistí, kdo za ní jde. Na dveřích je řetěz. Stačí, aby na Brugera mrkla, a začne burcovat policii. Pokud chcete, aby se vám objevila bez rozruchu, bylo by lepší, kdybych ji přivedl já."

Ames na něj chvíli zíral, potom sjel pohledem na Brugera.

"Bude trochu svízel dostat ji sem," připustil Bruger. "Už mne zná."

"Dobře," pravil Ames. "Vyřídíte to tedy vy," nařídil Corridonovi. "Ty půjdeš s ním," obrátil se k Brugerovi. "A kdyby zkoušel nějaké levárny, zastřelíš ho."

Tlustý, ruměný Brugerův obličej se rozzářil jak měsíček.
"S radostí."

"Nikdo po nikom střílet nebude," prohlásil Corridon. "Ale беру to jenom za jedné podmínky - že budu velet."
"V pořádku," připustil Ames a kladl Brugerovi na srdce: "Ty budeš dělat všechno, co ti nařídí, do chvíle, než budeš přesvědčený, že tě chce podrazit. Jasně?"

Bruger souhlasně zamručel.

"Vezměte si dodávku," pokračoval Ames. "On pojedje vzadu s tebou. Jevskij bude řídit."

Bruger opět zamručel. Vydal se dolů po schodech.

"Takhle ovšem nikam nemůžu," namítl Corridon a ukázal na bílou kombinézu. "Předpokládám, že se mohu převléknout."

"Ano," řekl Ames, "a ne abyste šlápl vedle, Corridone. Já tuhle ženskou chci."

Corridon vyběhl po schodišti rovnou do pokoje, kde bydlel. Kara ještě stále trčela na chodbě.

"Na zbrusu nového člena a člověka, který nemá dosud plnou důvěru, si vedete skvěle," poznamenala a rovné bílé zuby jí zasvítily. "To vy jste Feydaka shodil?"

Corridon ji probodl pohledem.

"Shodil se sám," odsekl a přibouchl ji dveře před nosem.

Trvalo mu sotva pár minut, než si svou kuchařskou kombinézu svlékl a vklouzl do šatů, které měl na sobě, než se objevil v Baintrees. Litoval, že nemá zbraň. Bruger a Jevskij budou mít převahu. Hlavou mu táhlo, zda bude Lorene doma. Bylo za deset minut půl sedmé. Dřív jak v půl osmé se k jejímu bytu nedostanou. Třeba bude někde venku.

Když vyšel z ložnice, Kara ještě pořád stála ve dveřích.

"Musíme se jednou do něčeho pustit spolu," pravila. "Určitě to bude zábava."

"Pro vás nebo pro mne?" prohodil Corridon téměř v běhu.

"Pro nás oba, kamaráde."

Seběhl po schodech. Nadržená Ruska, na pohled žádná sláva, ho nezajímala. Jenom další poskok, řekl si.

Když Corridon seběhl do nižšího patra, Feydakovo tělo už tam nebylo. Dva chlapi s vyhrnutými rukávy drhli skvrny na koberci. Kousek dál stál zamračený Ames.

"Dodávka už čeká," řekl stroze. "Nezkoušejte žádný podraz."

"Když bude doma, přivedu ji," ujistil ho Corridon a seběhl do haly, kde už čekali Bruger a Jevskij.

Bruger si s Corridonem vlezl do druhé půlky dodávky a Jevskij si sedl za volant.

Když se Corridon uvelebil ve tmě na podlaze proti Brugerovi, spustil: "Dobrá, provedeme to následovně. Ty a Jevskij počkáte v autě. Já půjdu do bytu. Možná nebude doma, ale když ji zastihnu, řeknu jí, že bratra postihla nehoda a že jsem pro ni přijel, abych ji za ním zavezl. Zná mne a věn mi. Neměly by být potíže. Důležité je, abyste vy dva byli z dohledu. Nesmí vás spatřit dřív, než bude zdrávo. Až vyjdeme, strčím ji do dodávky a Jevskij musí okamžitě vyrazit. Bude-li to nezbytné, klepnu ji do hlavy. Kdyby se ve chvíli, kdy vyjdeme ven, objevil někdo na ulici, půjdu s ní až na konec a Jevskij musí jet pomalu za námi. Jakmile se vzduch vyčistí, šoupnu ji do dodávky. Je ti to jasné?"

Bruger zamručel.

Pak už nepadlo ani slovo. Teprve když se dostali na Bayswater Road, upozornil je Jevskij přes přepážku, kde jsou.

"Zastav na rohu křižovatky," nařídil Corridon. "My s Brugerem půjdeme k baráku. Jakmile uvidíš, že jsem tam vlezl, tři minuty počkej - pro jistotu si se mnou srovnej hodinky - a potom popojeď. Bruger se musí vrátit do auta a oba musíte zmizet z dohledu."

"Je to v pořádku, Carle?" zeptal se Jevskij podezíravě.

Bruger zamručel.

"Myslím, že jo. Je to jeho číslo. Šéf povídal, že máme dělat, co nám nakuká."

Corridon si zhluboka oddechl. Bude-li mít jistotu, že Bruger zůstane v autě, má půlku starostí z krku.

Dodávka zastavila a Bruger otevřel dvířka. Oba se s Corridonem vysoukali na temnou vlhkou silnici. Lilo jako z konve.

"Je ti jasné, jak se máš chovat?" ověřoval si Corridon.

"Jo," odsekl Bruger. "Ať to máme za sebou. Než promoknu na kůži."

Spěšně vykročili po opuštěné ulici k domu číslo 29. Hlavní vchod byl otevřený a v hale se svítilo.

"Počkej tady na Jevského," řekl Corridon. "A jakmile s dodávkou přijede, vlez si k němu a zmizte z dohledu, ano?"

"Jak víte, že bude doma?" zeptal se Bruger podezíravě.

"Nevím to. Když nebude, okamžitě se vrátím."

"Dávám vám deset minut. Pak jdu nahoru," prohlásil Bruger a zajel rukou do kapsy u převlečníku. "Žádné podrazy. Slyšel jste, co říkal šéf."

Corridon se ušklíbl.

"Klid. Bereš svou práci moc vážně."

Vešel do haly a vyběhl po schodech. Jakmile byl za ohybem, kde na něj Bruger neviděl, zastavil se a na rub obálky naškrábal Ritchieho soukromou adresu. S obálkou v ruce vyběhl až nahoru. Bral schody po třech.

Ve čtvrtém patře se zastavil u zeleně natřených dveří a zmáčkl zvonek.

Čekal a očima sledoval hodinky. Do chvíle, než Bruger vyrazí nahoru, mu zbývalo sedm a půl minuty. Je Lorene někde venku? Jestli ano, pak v tom lítá, protože Bruger bude trvat na tom, aby počkali, než se vrátí, a Corridon ji nestihne varovat.

Dveře se otevřely a Lorene stála před ním.

"Martine, co ty tady!"

Jen napůl si uvědomil, že má na sobě tmavý kostým, a když ho uviděla, drobný bledý obličej se jí radostně rozzářil. Popadl ji za ramena a pevně stiskl.

"Nemluv, jen poslouchej!" požádal ji naléhavě. "Hrozí ti nebezpečí! Organizace, pro kterou pracuje tvůj bratr, usoudila, že víš víc, než je zdrávo. Poslali mne sem s párem pazdrátů, abych tě unesl. Hodlám je převézt." Lehce s ní zatřásl. "Soustřed se. Je to naléhavé a jde o krk. Jedinou možnost, jak se zachránit, máš, když půjdeš za plukovníkem Ritchiem a vykopíš mu všechno, co o organizaci víš. Tumáš, vem si to!" Pustil ji a vrazil ji do ruky obálku. "Tady máš Ritchieho adresu. Neboj se. Můžeš mu věřit. Vydej se za ním, nebo tě lapnou a to bude tvůj konec. Chápeš?"

S hrůzou na něho hleděla.

"Ale Martine! Co se stalo Sladeovi? Co tohle všechno znamená?"

"Nemám čas, čekají dole! Běž za Ritchiem! A teď poslouchej. Chci, abys co nejsilněji bouchla dveřmi, až budeš zavírat. Hned potom vytoč číslo 999 a oznam policii, že se ti do kvartýru chtěli vloupat tři chlapi. Začni řvát. Je to tvá jediná šance. Dělej, dej se do toho! Nesmíme ztratit ani vteřinu."

Začala ječet.

Na zlomek vteřiny měl dojem, že ho nepochopila, ale když viděl, že má pohled upřený ke schodům, otočil se.

Pod schody vedoucími k podestě je sledoval Bruger. Mířil pistolí na Corridona a cenil zuby a odolými pysky vrčel.

"Takhle tedy, ty kryso." Zbraň přidušeně štěkla.

II.

V okamžiku, kdy Corridon Brugera spatřil, levou rukou odstrčil Lorene do haly a současně uskočil, odrazil se od zdi a vyrazil proti Brugerovi.

Pravým zápěstím mu projela palčivá bolest a ve chvíli, kdy Bruger vypálil znovu, plnou vahou na něj padl. Střela šla mimo a vykoušla jen kus omítky ze stropu.

Corridon popadl Brugera pod krkem, oba upadli a váleli se hlava nehlava po celém schodišti až na spodní podestu.

Corridon nepovolil. Zabořil prsty Brugerovi do tlustého krku, jak nejhluběji mohl, a tlačil vši silou, plně si vědom, že Bruger musí zemřít - protože kdyby Bruger přežil a promluvil, celý Corridonův plán vezme za své.

Bruger několik vteřin bojoval, mlátil kolem sebe a hryzal, jen aby se Corridonovi vytrhl. Měl sílu jako lev, a když se jako pomínutý svíjel na podlaze, mlátil Corridona do hlavy. Bagančaty se odrážel od stěny. Jenomže Corridonovi se kdovíjak přece jenom podařilo nepustit a Brugerovi se začínalo v hlavě zatmívat. Corridon přitlačil, ucítil, jak se prsty dostal až na kost, a zmáčkl. Bruger zachrčel a zůstal bezvládně ležet.

Corridon se zhluboka nadechl a vyškřábal se na nohy. Sebral Brugerovu mauserovku a schoval ji do boční kapsy. Potom zvedl oči a viděl, jak nahore na schodišti se na něj úplně bledá a vyděšená dívá Lorene.

"Běž za Ritchiem," nařizoval zadýchaně. "Slyšíš? Běž za Ritchiem!"

Potom se otočil a vzal schodiště jedním rázem, protože věděl, že co nevidět se může objevit Jevskij a kdokoli z domu, kdo slyšel výstřely i zápas, dozajista už volá policii. Bylo nezbytné, aby vypadl, dřív než se policajti objeví. Kdyby ho chytili, nemohl by se už do Baintrees vrátit, a on byl rozhodnutý vrátit se tam.

V přízemí se ocitl právě ve chvíli, kdy se s pistolí v ruce objevil v hale Jevskij.

"Zpátky do auta!" vyhrkl Corridon. "Bleskem! Volá policii!"

"Kde je Carl?" vyštěkl Jevskij a namířil na Corridona.

"Zastřelila ho. Je mrtvý. Musíme vypadnout!"

Jevskij popadl Corridona za rameno a zatřásl s ním.

"Mrtvý? Určitě?" Hubený nevýrazný obličej mu zbělal jako vosk.

"Ano. Hoď sebou - chceš, aby nás zhaftli?"

Corridon vyrazil kolem Jevského a seběhl k dodávce. Prudkost, s jakou se řítí, vyprovokovala Jevského, aby sebou hodil. Naskočili do auta a Jevskij vyrazil.

"Mrtvý! Nemůžu tomu uvěřit," hrdal Jevskij, když bezhlavě vybíral zatáčku na Bayswater Road.

"Prostřelila mu hlavu. Blázen ztracený! Byla to jeho chyba a sám si smrt vykoledoval. Když jsem se objevil, byla ochotná se mnou jít. Jenomže Bruger měl v ruce pistolí. Střelila po něm. Musela mít pistolí v kapse u županu. Pokusil jsem se jí zbraň vytrhnout, ale pak vystřelila i na mne. Zasáhla mne do ruky. Pak zabouchla dveře do bytu a slyšel jsem, jak vříská a volá policii."

Jevskij tlumeně zaklel.

"Ten trouba se mohl držet zpátky. Proč jsi ho vůbec pustil nahoru?" chtěl vědět Corridon.

"Myslel jsem, že počká v hale," řekl Jevskij trpce.

"Jenomže já jsem mu nařizoval něco jiného. Poručil jsem, aby počkal v dodávce."

"Jděte se vycpat s vašimi rozkazy!" zavrčel Jevskij.

"Uvidíme, co na to Ames," pravil Corridon chmurně. "A měl bys raději zpomalit. Policajti po nás pojedou. Jakmile zaznamenají, že se tahle dodávka žene jako k ohni, může je to zajímat."

Jevskij zavrčel a ubral plyn. Pokračovali umírněnou rychlostí padesát kilometrů v hodině.

Když projeli Hammersmith Broadway, Jevskij ze sebe stísněně vysoukal: "Jestli je Bruger po smrti, je po smrti. Není to má vina. Nikdy mě neposlechl."

Corridon se ve tmě ušklíbl.

"Zapomeň na to. Ty jsi rozkaz splnil. Postarám se, abys nic neodnesl."

Vyklonil se z okna dodávky a podíval se dozadu, avšak nikdo za nimi nejel. Střelba proběhla tak bleskově, že si sotva někdo dodávky všiml. Hlavou mu táhlo, jestli se Lorene vypraví za Ritchiem. Byla smůla, že jí nestihl říci nic o Baintrees.

Když projeli bránou ve White City, Jevskij zastavil.

"Přesedněte si raději dozadu," řekl téměř omluvně. "Šéf povídal, že tam je vaše místo."

Corridon se s ním nehádal. Byl zvědavý, kde se vlastně Baintrees nalézá, avšak nehodlal nic riskovat tím, že neuposlechne rozkazů. Vystoupil. Jevskij ho doprovodil až dozadu a zamkl ho.

Dodávka znovu vyrazila a Corridon si poznamenal čas. Když si zaznamenal průměrnou rychlost a všechny zatáčky, kterými dodávka projede, možná tím Ritchiemu prospěje.

Utáhl si pevně kapesník na zápěstí, kde ho zranila Brugerova kulka, a potom se soustředil na směr jízdy. Asi dvacet minut kodrcala dodávka rychlostí osmdesát kilometrů v hodině pořád rovně, potom se auto prudce stočilo a Corridon odhadoval, že zvládá nějakou objížďku. Za chvíli se vrátili a pokračovali přímým směrem dál. Corridon neustále sledoval čas i zatáčky, a když nakonec dodávka zpomalila a zastavila, měl přesný záznam, podle něhož by se Ritchie mohl řídit - za předpokladu, že se mu dostane do ruky.

Když mu Jevskij otevřel dveře, Corridon se celý ztuhlý vysoukal z auta a v patách za Jevským vyšlapal schody až k hale.

Rovnou cestou zamířili do Amesovy kanceláře.

Ames na ně čekal, přecházel z kouta do kouta, hubený, přísný obličej napjatý.

"Kde ji máte?" vybafl, když Corridon vstoupil.

"Jste na štíru s kázní," odrazil ho Corridon stroze. "Bruger neuposlechl rozkaz. Nemám ji."

Ames zůstal jako solný sloup. Černé oči mu metaly blesky.

"Co se stalo?"

"Povídal jsem Brugerovi, aby se zašel do dodávky. Šel jsem k jejímu bytu a zazvonil. Otevřela mi. Vypadala nervózně, ale potěšilo ji, že mě vidí. Řekl jsem jí, že bratra potkala nehoda a že jsem pro ni přijel. Měla na sobě župan s velkými kapsami. Prohlásila, že se převlékne. Když jsem za ní šel do bytu, začala zničehonic ječet. Ohlédl jsem se. Na schodech číhal Bruger. Zaslechl jsem výstřel. Nebyl jsem ve střehu. Střelila Brugera do hlavy, potom vypálila po mně." Odhrnul si rukáv, aby ukázal zkrvavený kapesník kolem zápěstí. "Než jsem po ní stačil sáhnout, zabouchla dveře a hlasitě žádala o pomoc policii. Ujistil jsem se, že Bruger je mrtvý, pak jsem seskákal po schodech a přidal se k Jevskému. Vypadli jsme dřív, než se nám někdo stihl pověsit na paty."

Ames se vzteky třásl. Otočil se k Jevskému: "Je to pravda?"

"Ano," odpověděl Jevskij. "Zůstal jsem v dodávce. Bruger prohlásil, že jde do haly. Povídal jsem mu, aby zůstal se mnou, jenomže mě neposlechl. Čekal jsem. Padly dva výstřely. Když jsem vběhl do haly, sbíhal po schodech Corridon. Krvácel. Nebylo času nazbyt. Okamžitě jsme vyrazili."

Oči jak blesky probodly znovu Corridona.

"Váš první úkol je tedy průšvih," prohlásil Ames a zaťal pěsti.

"Dopadl špatně jen proto, že vaše lidi nikdo nenaučil poslouchat rozkazy," odsekl Corridon. "Kdybych tam byl šel sám, stála by teď před vámi."

Ames poslal kývnutím Jevského za dveře. Když Jevskij zmizel, zeptal se: "Máte nějaké výhrady k Jevskému?"

Corridon zavrtěl hlavou.

"Ne. Choval se dobře. Všechno zmršil Bruger."

Ames si sedl ke stolu.

"Smůla," řekl zničehonic kupodivu vlídně. "Zjistím, jak to s ní je. Hlíдали jsme její byt ještě předtím, než jste se u nás objevil. Musíme ji dostat."

"Chcete písemné hlášení?" zeptal se Corridon.

"Ne. V naší organizaci je velice nebezpečné něco zkazit. Čím méně se o tom bude vědět, tím lépe. Pochopte, já vám nepřikládám vinu. Za všechno může Bruger. Však si to zjistím. Ale vy už máte jistě hlad. Jděte na večeři."

Když se Corridon obrátil ke dveřím, Ames dodal: "S ničím si nedělejte starosti. Jenom se o ničem nešířte. Kdyby se vás ptal Homer, sdělte mu, že už jste mne o všem informoval. Brugerovo porušení kázně nemusíme nikde plakátovat."

Corridon přikývl. Vyšel a opatrně za sebou zavřel. Bruger byl Amesův člověk. Bruger neuposlechl rozkaz.

Odpovědnost padá na Amese a Ames nemá chuť nést odpovědnost. Jak to vypadá, myslel si Corridon, když scházel do jídelny, má teď Amese trochu v hrsti. Ne moc, ale nemusí vždycky pršet, stačí, když kape.

Zas je o kousek dál.

III.

Corridon zjistil, že jídelna je prakticky opuštěná. U okna seděla nad kávou jen čtveřice mužů. Kouřili a povíдали si. V rohu si nějaká tlustá ošeka a postarší chlapík cosi šeptali a popelem se snažili změnit ubrus na stole v kus šedého hadru.

Corridon ledabyle zamířil ke stolu u zdi, odkud měl výhled na celou jídelnu, a posadil se.

Měl večeři napůl snědenou, když spatřil, že do místnosti vstoupila Kara Jagodová. Zůstala stát ve dveřích a Corridon si ji prohlížel. Co ho na ní zdálky upoutalo především, byla její síla. Vypadala jako cirkusová untrmanka. Hranatá hlava jí seděla na krátkém, neobyčejně silném krku jako krychle. Celá postava pod umolousaným černým svetrem vypadala jako pevný soudek. Jaktěživo neviděl u ženy takové poprsí. Měla velké, široké a silné ruce s dlouhými prsty. Usoudil, že spoustu chlapů musí přitahovat, jeho typ však nebyla ani omylem.

Přešla jídelnu a u jeho stolu se zastavila.

"Zdravíčko," řekla a vytáhla si protější židli. "Nebude vám vadit, když si přisednu?"

Corridon si vidličkou ukrojil kousek koláče a teprve potom odpověděl: "Prosím. Právě končím."

Usmála se. Měla rovné, silné bílé zuby.

"Já jsem večeřela už před hodinou," pravila. "Myslela jsem si, že se najíme spolu."

"To je moc hezké," odušil Corridon bez špetky nadšení.

"Slyšela jsem o vás, když jsem žila v Rusku," podotkla a pronikavě ho sledovala. "Říkali vám Rudý ďábel."

"Přesně tak," připustil Corridon, odstrčil talíř a přitáhl si k sobě kávu. Zapálil si.

"Ptala jsem se Amese, jestli bych s vámi nemohla pracovat," pokračovala. "Povídal, že by to šlo. Máte radost?"

Corridon si ji chvíli prohlížel.

"Měl bych mít? Jste tak dobrá?"

V očích se jí objevil výraz, který ho zčásti popudil a zčásti přivedl do rozpaků. Na Corridonův vkus to byla příliš nezakrytá výzva.

"Ale ano," řekla. "Umím spoustu věcí. Mám velkou sílu." Zacvičila dlouhými svalnatými prsty. "Výborně střílím.

Auťák umím řídit líp, než koho si tu vyberete. Šplhám se jak lasička. Mám nervy ze železa. Dokážu přinutit i ty nejzarputilejší lidi, aby promluvili. Vyznám se ve výbušninách, jsem chemička." Nahrbila široká ramena a po očku na něj opřela nesmlouvavé zelené oči. "Taky se moc dobře vyznám v milování."

"To zní skvěle," poznamenal Corridon s očividným nezájmem. "Ames mi určitě navrhne, že by byl rád, abychom spolupracovali. Upřímně řečeno, když se do něčeho pustím, nejsem zrovna nadšený, aby vedle mne byla žena. Podle mne na ně není to právě spolehnutí."

Zaklonila se a vybuchla smíchy.

"Zjistíte, že je na mne daleko větší spolehnutí než na chlapy. Zeptejte se Amese. Ten si dá pozor, než někoho pochválí. Doneslo se mi, že ta Feydaková vám proklouzla mezi prsty. Bruger byl ňouma. Jsem ráda, že je po smrti. Ames na něj až moc spoléhal. Teď ovšem přišla moje chvíle. Já Brugera nahradím."

"To vám přeju," prohodil Corridon a odstrčil židli. "Jdu k sobě. Omluvte mne prosím."

Vstala.

"Jdu taky k sobě. Můžeme jít spolu."

Corridon ustoupil a dal jí přednost. Když mířila ke dveřím a mírně se houpala v bocích, pozorně si ji prohlížel.

Mlčky vyšli po schodech a přede dveřmi do své ložnice se Kara zastavila a otočila se k němu.

"Nechcete jít dál? Něco bych vám mohla ukázat."

Corridon zavrtěl hlavou.

"Odpusťte, teď ne. Chystám se do postele."

"Třeba zítra večer?"

"Možná. Na shledanou." Otočil se, otevřel si dveře a vstoupil k sobě do ložnice. Když se otočil, aby za sebou zavřel, zjistil, že Kara se ještě pořád opírá o zárubeň.

"Proč ne dnes?" zeptala se. "Mohli bychom být dobrými přáteli. Věřím na upřímnost. Tady vládne řízu hodin obrovská nuda. Copak bychom se nemohli pobavit, když už tak vhodně bydlíme blízko sebe?"

"Je mi líto," řekl Corridon. "Já potřebuju u podobných záležitostí alespoň malou předeheru. Možná jsem trochu staromódní."

"To je zajímavé." Pohled jí zpřísněl. "Když šlo o Lorene Feydakovou, nezdálo se mi, že byste si dával tak na čas. Jenomže vám možná připadala svůdnější než já?"

Corridonovi valem docházela trpělivost, zároveň si však uvědomoval, že tato žena může být nebezpečná. Nechtěl si z ní, dokud nebude zbyť, hned udělat nepřítele.

"Přesto lituju," pravil jemně. "Dobrou noc."

Nespouštěla z něho oči.

"Chápu. Možná právě proto Bruger zemřel. Zajímavé. Dobrou noc, příteli."

Otočila se a zamířila do svého pokoje. Corridon zůstal bez hnutí stát, počkal, až uslyší klapnout dveře, a pak se zamačkal. Uvědomil si, jak má zpocené ruce i čelo.

Když se později chystal do postele, otevřely se dveře a vstoupil Ames.

"Tady jste," řekl. "Hledal jsem vás dole." Zavřel za sebou. Tvářil se jako mílius. "Po té holce ani stopy. Propadla se."

"Lorene?"

"Ano, Lorene." Ames přešel k posteli a posadil se na ni. "Dostal jsem hlášení. Pár minut poté, co jste vypadli, přijeli policajti. Pak sanitka. Ta odvezla Brugera. Pak se objevil Rawlins a Lorene s ním odešla. Nebylo možné je sledovat. Poptali jsme se na všech policejních stanicích, ale na žádném okrsku ji nemají."

"Nikam na okrsek by ji nebrali. Tu odvezli rovnou k Ritchiemu. Jestli něco ví, Ritchie to z ní dostane."

"Kde tedy je?" předklonil se žádostivě Ames.

"Pusťte z hlavy, že tam byste se k ní mohl dostat," zklamal ho Corridon. "Možná ji šoupli do Toweru, Ritchie tam obhospodařuje pár kumbálků. Ví, že zrovna vaše Dvanáctka tam skončila taky."

Ames se zachmuřil.

"To je zlé, moc zlé." Zabodl oči do Corridona. "Pro nás oba. Jestli to praskne, lítáme v tom až po uši. Vůdce chyby neomlouvá."

"Nechápu, proč by se to mělo týkat mne," prohlásil bezstarostně Corridon. "Neměl jsem možnost jednat podle svého. Bruger moje rozkazy neposlechl. Když dojde na lámání chleba, jsem ze všeho venku."

Ames si přešel jazykem úzké rty.

"Možná, ale já ne."

"To je sice pravda, ale nečekáte snad, že mě to bude trápit?"

"Mohli bychom si navzájem píchnout," nadhodil Ames s křečovitým úsměvem.

Právě na tuto příležitost Corridon čekal. Neváhal.

"Jistě. Jste jediný člen organizace, který mi až do nynějška padl do oka. Rád se dám s vámi dohromady. Co mám udělat, abych tu -řekněme chybu - přikryl?"

"Kromě Jevského nemá nikdo tuchu, že jste se vypravili k Lorene do bytu. Můžu zařídit, aby Jevskij držel jazyk za zuby."

"O výpravě ví Kara."

Amesovi ztmavly oči jako ocel.

"Jste si jistý?"

"Naprosto. Svěřila se mi. Ví, že Lorene zmizela. Jevskij je možná upovídanější, než byste čekal."

"Na Karu můžu vsadit," připustil Ames po chvilce přemýšlení. "Promluví si s ní. A teď poslouchejte - Bruger šel za Lorene do bytu sám. Rozumíte? Vzepřel se rozkazu a zastřelil ho. Postarám se, aby Kara i Jevskij tohle znění potvrdili. Vás vynechám, to zvládnou snadno."

Corridon si zapálil a sirku odhodil do krbu.

"Na mne se můžete spolehnout, ale na Karu si dejte pozor. Já osobně bych za ni ruku do ohně nedal."

Ames se zazubil, až mu pravidelné bílé zuby zasvítily.

"Čirou náhodou na ni mám něco v rukávu. Poslechně jak hodinky."

Corridon nabídl Amesovi cigaretu a ten si ji po menším zaváhání vzal.

"Počítáte se mnou na něco dalšího?" nadhodil Corridon jako na okraj. "Myslím, že už jsem se zmínil, že nerad pracuju zadarmo."

"Vydržte chvíli. Dlouho lenořit nebudete. Úkoly neovlivňuju. O těch rozhoduje vůdce. Můžete však vzít jed, že je podle nás nezbytné odrovnat Ritchieho."

Corridon přikývl.

"Ještě pořád si myslíte, že byste to zvládl?" ujišťoval se Ames.

"Záleží, co mi to vynese."

"S tím počítáme. Pokud úkol úspěšně provedete, osobně dohlédnu, aby se vám práce vyplatila."

"Povede se," prohlásil Corridon. "Budu potřebovat týden na přípravu a tři dobré lidi."

"Je vám jasné, že jste ještě pořád ve zkušební lhůtě a nesmíte tedy nosit zbraň? Plán nechám na vás, ale střilet budou dva naši elitní střelci. Souhlasíte?"

"V pořádku," přitakal Corridon a v boční kapse ho hned zatlačila pistole, kterou sebral Brugerovi. "Stanovili jste už přesné datum?"

Ames zavrtěl hlavou.

"Zatím ne, ale dlouho to trvat nebude. Termín vám oznámím s týdenním předstihem. Co se týče těch, co vám budou pomáhat, Chicho a MacAdams jsou naši nejlepší střelci a vůz bude řídit Kara."

"Zrovna o ni dvakrát nestojím. Nenašel by se někdo jiný?"

"Vyloučeno. Kdyby nastaly potíže, budete rád, že ji máte. Za volantem se jí nikdo nevyrovná. Co vám na ní vadí?"

"Na můj vkus je trochu moc roztokaná."

Ames se posměšně uchechtl.

"To je špatně?"

"Nemám tyhle typy rád. A Rusky už mě vůbec nevábí."

"Tady si nemůžete tolik vybírat, Corridone. Kara je hotová sopka. Měl byste si ji vyzkoušet."

Corridon zavrtěl hlavou.

"Myslím spíš na ty dvě holky, co jsem vám o nich povídal. Upřímně řečeno, už mne ten zdejší život v celibátu trochu unavuje. Co kdybychom si tenhle týden jednou večer vyrazili a poctili je návštěvou? Určitě byste nebyl zklaman."

"Kde bydlí?" pozeptal se Ames naoko lhostejně, avšak Corridonovi neušlo, jak mu blesklo v očích.

"V Curzon Street. Mohl bych návštěvu dojednat po telefonu. Mám?"

"Nesmíte opustit budovu," připomněl Ames, aby se neřeklo. "Jenomže když s vámi půjdu já, asi nebude tak zle. Myslím, že si zasloužíte odměnu."

"Věřím, že všechno se dá zařídit, tak aby zůstalo všechno pěkně pod pokličkou," uchechtl se Corridon. "Což zítra večer?"

"V sobotu," rozhodl Ames a kývl k telefonu. "Domluvte rande na sobotu."

IV.

Následující čtyři dny se Corridonovi nekonečně táhly. Nadále trénoval dva techniky, až bylo jasné, že musí generátory vyhodit do povětří poslepu. Vzal si na povel rovněž smíšenou skupinu žáků, kterou učil zacházet s neviditelným inkoustem, a zasvěcoval je do tajů šifrování a dešifrování textů. Práce ho děsně otravovala, avšak vytrval, a když se čas od času objevil na kontrolu Homer, žasl, co všechno má Corridon v malíku.

Po večerech se snažil vyhnout Kaře, a proto skoro do časného rána hrával s Homerem a dalšími třemi muži poker.

Jak však dny utíkaly, uvědomoval si, že už ho tolik nepodezřívají, a došlo mu, že ho pomalu ale jistě ostatní členové organizace berou. Krom toho, že nesměl opustit území, mohl se po rozlehlé budově pohybovat dle libosti a dělat si, co chce.

V sobotu asi v sedm hodin večer za ním přišel do pokoje Ames. Měl na sobě tmavý smoking a satanášský obličej hladce vyholený. Oči mu vášnivě svítily, a když se na něj Corridon podíval, bylo mu líto Hildy, dívky, která se měla o Amese postarat. Druhá, Babs, nebyla tak hezká, byla však mnohem inteligentnější. Corridon obě dívky kdysi znal. Vydělávaly si na nejisté živobytí tím, že na nejružnějších výtvarných školách vystupovaly jako modelky, a životní úroveň si zvyšovaly v utajeném kutloušku v Curzon Street.

"Připraven?" zeptal se Ames trochu nedočkavě.

"Ano." Corridon si před zrcadlem upravil vázanku, uhladil si kapesníček v náprsní kapse a připojil se k Amesovi.

"Vzadu máme zaparkovaný vůz. Já půjdu první. Kdyby si někdo všiml, že odcházíte, řekněte jen, že pro mne plníte

zvláštní úkol."

Corridon přikývl.

Počkal, až Ames odejde, a po chvíli za ním vyšel do chodby.

Ve dveřích svého pokoje se objevila Kara. Pot'ouchle se ušklíbla.

"Vyrážíte ven?" zeptala se.

Corridon zavrtěl hlavou.

"Kde jste probíhala na takový nápad přišla? Jdu si sednout na střešku a chystám se krmit holuby."

Úplně klidně vykročil a trochu nejistě se usmál, když slyšel, jak klaply dveře. Tahle ženská je horší než morová rána, pomyslel si.

Ames seděl za volantem černého humberu, přistaveného před zadním vchodem. Corridon si k němu přisedl a okamžitě ho praštila do nosu silná vůně brandy. Z Amese táhlo jako ze sudu.

"Viděl vás někdo?"

"Jenom naše roztomilá Ruska," prohodil Corridon nezaujatě.

"Chtěla vědět, kam se vypravuju. Poradil jsem jí, ať si hledí svého."

"Padl jste jí do oka," podotkl Ames, když vybíral klikatou zatáčku. Odfrkl si. "Možná by bylo lepší trochu ji potěšit."

"Ani za nic," ohradil se Corridon okamžitě. "Je trochu moc velká silačka, než abych se s ní chtěl objímat. Pořád jí tolik věříte?"

"Ano," přitakal Ames, a když se ve světle reflektorů objevili dva strážníci, zpomalil. Vyměnil si s nimi pár slov, chlapi mu otevřeli hlavní bránu a pustili ho ven.

Corridon doufal, že okolní krajinu pozná, avšak nic mu neřikalo. Byla tma a Ames jel pouze s parkovacími světly. Dokud se nevyšplhali do prudkého kopce a nevyjeli na konec Western Avenue u High Wycombe, nedokázal přechýst jediný ukazatel a ani najít jiný záchytný bod. Podle doby, kterou jim cesta zabrala, Corridon usoudil, že Baintrees musí ležet těsně u hranice Bucks-Herts. Víc určit nedokázal.

Jakmile se dostali na hlavní tepnu, rozjel se Ames jako šílený. Corridonovi se ulevilo, když se protáhli bránou do White City a museli snížit rychlost. Na Western Avenue nejel Ames méně než devadesátkou a v některých úsecích přidával plyn až přes stotřícitku - trochu moc vysoká rychlost, když musí člověk čelit světlům protijedoucích aut.

Když mu teď Ames skočil na udičku, bylo na Corridonovi, aby se rozhodl, co podnikne dál. Nabízelo se praštit Amese do hlavy a předat ho Ritchiemu, ať si s ním poradí plukovník. Jenomže Corridon si nebyl jistý, jestli se Ames pro takovou situaci nepojistil. Corridon má za povinnost zjistit, kdo je vůdce, a vlastně si ani není jistý, jestli ho Ames zná. Pokud ne, pak by Corridon zahodil poslední možnost, jak na to sám přijít. V současné době už se v organizaci docela slušně zabydlel. Ames mu začíná věřit. Bude-li s Amesem spolupracovat, dřív nebo později musí na vůdce narazit. Rozhodl se tedy, že komedii dotáhne do konce. Může tím jen získat, a zároveň se mu naskytne příležitost, jak si s Ritchiem telefonicky promluvit.

Ames celou dobu mlčel, avšak když projížděli Piccadilly, zničehonic se ozval: "Je na ty dvě holky spolehnutí?"

"Není důvod jim nevěřit," tvrdil Corridon. "Jsou to dvě hezké křehotinky, které mají v hlavě jen piliny."

"Člověk není nikdy dost opatrný," připomněl Ames, když zatáčel do Haif Moon Street. "Zapomněl jsem se zeptat - kolik to bude špendýrovat?"

"Nic. Myslel jsem, že tohle jsem řekl jasně," prohlásil Corridon a tajně se ušklíbl. "Jsou to moje kámošky." Dál vysvětloval Amesovi, na co se může těšit, až zastavili před vysokou budovou naproti zadní části Shepherd Markét. Ames se zatvářil nedůvěřivě, oči mu lačně zaskvily.

Otevřela jim Babs, tmavovlasá, štíhlá živá dívčina ve světle modrém župánu. Uvítila Corridona tím, že mu rovnou skočila kolem krku s tak radostným jekotem, že mohl být slyšet až na druhý konec ulice.

Corridon jí rozhodně ruce stáhl.

"Uklidni se," řekl rozmarň. "Vždyť mě uskrtiš. Jak se máš? Tohle je můj kamarád. Říkej mu Geny. Kde je Hildy?"

"Tady jsem," ohlásila se Hildy a vyšla před dveře. Byla baculatá, zrzavá a na první pohled jako rtuť. Šlehla koketným pohledem po Amesovi. "Ahoj, krasavce. Pojď dál, buď tu jako doma."

Ames vstoupil do obývacího pokoje téměř tak, jako se kočka krade do cizího domu. Rozhlédl se a upokojil, že jsou v bytě jen oni čtyři. Zotvíral všechny dveře, podíval se do obou ložnic, číhl do koupelny a prověřil dokonce i kuchyni.

Na základě Corridonova znamení si ani jedna z dívek Amese nevšímala, a zatímco všude šmejdil, připravovaly pití. Ames se nakonec uklidněný vrátil do obývacího pokoje a sedl si.

"Líbí se vám tu?" zajímala se Babs, když se Hildy přisypala s velkou sklenicí brandy. Hildy si sedla k Amesovi na pohovku a sklenici mu podala.

Ames prohlásil, že mají moc hezký byt. Vzápětí se začal Hildy věnovat. Corridon houpal Babs na kolenou a popíjel whisky.

"Máte tu jen jeden telefon?" zeptal se Ames zničehonic a ukázal na přístroj.

Corridon Babs varovně štípl.

"Ano," zatvářila se překvapeně. "Chcete si zavolat?"

"Ne," řekl Ames. "Jenom jsem se ptal."

Hildy dbala na to, aby měl pořád plnou skleničku, a po chvíli nejpříjemnější tlachání začal Ames jevit známky neklidu.

"Nevyklidíme těm dvěma pole?" pošeptala mu Hildy do ucha. "Mám dojem, že chtějí být sami."

Ames přikývl. Corridonovi, který ho koutkem oka sledoval, došlo, že ho znervózňuje telefon.

Corridon vstal.

"Uklidíme se vedle," oznámil. "Babs mi chce ukázat nový obrázek, který si dala vytetovat. Sejdeme se později, ano?"

"Do kterého pokoje jdete?" chtěl vědět Ames. Rovněž byl na nohou.

"Ukaž mu ho, Babs," uchechtl se Corridon. "Klepe se strachy, že zdrhnu."

"Proč?" divila se Hildy. "Martin je roztomilý chlapík, proč by zdrhal?"

Babs otevřela dveře. Ames přešel pokoj a podíval se do sousední ložnice. Telefonní aparát, který stál ve spodní přihrádce nočního stolku, z místa, kde stál, nemohl vidět.

"Pojď," popohnal Corridon Babs. "Jdeme na věc."

Oba se uklidili do ložnice, zavřeli dveře a nechali Amese a Hildy osudu.

"Zamkni," ztlumil Corridon hlas. "A neječ."

Babs se vyjevila.

"Kdo je ten tvůj kámoš, Martine? Vůbec se mi nelíbí."

"Mně taky ne. Nestarej se, kdo je. Pojď a sedni si sem. Musím s tebou mluvit." Sedl si na postel, která byla dost daleko od dveří.

Babs se vydala za ním a sedla si k němu.

"Podívej, děvče," začal Corridon, "já si od tebe potřebuju jenom zavolat. Dostal jsem se do nesnází a tohle rande je jediný způsob, jak si můžu zavolat, aniž by o tom ten cvok vedle věděl."

"To jsou mi věci!" poznamenala otráveně Babs. "Neříkej mi, že já ostrouhám kolečka."

Corridon se zakřenil.

"Dostaneš dvacet babek - půl ty a půl Hildy. Výdaje za telefon. Máš kus papíru? Naškrábnu ti, co potřebuješ."

Babs na něj vytřeštila oči.

"Dvacet liber? Čestně?"

"Dělej, děvče, jenom zdržuješ," popohnal ji Corridon stroze.

Vyštrachala cár poznámkového papíru, a když na něj Corridon naškrábal pár řádek, podal jí jej. Četla si, co napsal, a zůstala s otevřenými ústy.

"Ministerstvo obrany? Děláš si srandu?"

"Nedělám. Odneseš tenhle papír slepici, která se jmenuje slečna Flemingová, a ta ti do posledního brďolu vysází těch dvacet liber. Bude se trochu šklebit, ale toho si nevšímej. Teď pracuješ pro vládu."

Babs na něj stále nevěřícně hleděla.

"Co je zač ten chlap - špion?"

"Něco podobného. Koukej, teď si ovšem musím promluvit s šéfem. Zkus si zacpat uši. Čím méně budeš vědět, tím bezpečnější budeš mít záda." Podal si telefon a vytočil číslo plukovníka Ritchieho. "Tohle je velká chvíle, Babs. Dvacet liber ti nespadne do klína pro nic za nic."

Na lince se ozval Ritchie.

"Tady Corridon, chci podat hlášení," spustil Corridon. "Mám spoustu údajů a většina z nich by měla být zaznamenána. Chcete, aby si je slečna Flemingová zapsala?"

"Rád tě slyším," řekl Ritchie hřejivě. "Už jsem si o tebe dělal starosti. Jak se všechno vyvíjí?"

Corridon si vyměnil pohled s Babs a usmál se.

"Slušně, plukovníku, právě teď si skvěle užívám. Bude vás to stát dvacet liber."

"To vypadá, že je v tom nějaká křehotinka," pravil Ritchie. "Dobrá, беру, ale za ty peníze musíme něco dostat."

"Mluvil jste s Lorene?"

"Moc toho neví, avšak prozatím jsme ji vyšachovali. Samozřejmě ji hledají, že?"

"Ano. Měl byste raději požádat neteř, aby jí sdělila poslední zprávy. Lorenin bratr se zastřelil. Ames se ho chystal vyslýchat, avšak Feydak se raději rozloučil se životem. Dejte mi raději slečnu Flemingovou. Tlačí mne čas."

"Hned tě přepnu," řekl Ritchie. "Musel jsi zabít Brugera? Rawlins se kvůli tomu chytal stropu."

"Ten se pořád chytá stropu," odpověděl Corridon. "Muselo to být. Kdyby byl vyvázl, já bych byl odepsaný. Žádná škoda."

"Možná ne. Dobrá, já už si s tím nějak poradím. Vezmi si slečnu Flemingovou."

Vzápětí zaznělo klapnutí a slečna Flemingová pohotově, úsečně oznámila, že je připravena.

Corridon jí začal diktovat hlášení. Mluvil rychle a stručně, vylíčil všechno, co zažil od chvíle, kdy odešel z bytu Marian Howardové a octl se v Baintrees. Dopodrobna vylíčil celý svůj návrat od Lorene do Baintrees, sdělil popis Homera i Amese i dvou techniků, kteří měli zničit generátory v elektrárně. Když skončil, požádal slečnu Flemingovou, aby ho opět přepojila na Ritchieho.

Celou dobu, co diktoval, viděl, jak Babs vzrušením až zatajuje dech. Hltala doslova každé jeho slovo a oči měla navrch hlavy.

"Říkal jsem ti, že se budou dít velké věci, ne?"

Do řeči mu skočil Ritchieho hlas: "Ty nejsi sám?"

"To se ví, že ne," přiznal Corridon. "Jsem v ložnici s okouzující malou brunetkou a ta se u vás zítra objeví, aby si vyzvedla dvacet liber. Vysázejte jí peníze hezky na dřevo, plukovníku, jinak si s vámi už nikdy nepromluví."

Ritchie se zachechtal.

"Umiš vážně spojit příjemné s užitečným. Máš pro mne ještě něco? Hlášení je skvělé."

"Mají v plánu vás odrovnat," prohodil Corridon vesele. "Operaci budu velet já. Může k ní dojít kdykoli, takže mějte oči na stopkách. Jakmile bude termín definitivně určen, pokusím se vás varovat, ale když to nestihnou, vynasnažím se, abych vám nezkrivil vlasek na hlavě. Ať už to dopadne jakkoli, musí vejít ve známost, že jste po smrti. Je životně důležité, aby se zdálo, že se operace zdařila. Když ji dotáhnu do konce, přijmou mne jako plnohodnotného člena."

"Dobře," vzal na vědomí Ritchie. "Máš představu, jak se to odehraje?"

"Možná večer, až půjdete na procházku. Budou tam dva střelci, jedna řidička a já. Ti dva pistolníci se vyznají, takže si

dejte bacha a od nynějška neudělejte krok bez bouchačky."

"Dobře. Co dál?"

"Jak se vede vaší půvabné neteři?"

"Daří se jí dobře a nic by se jí nemělo stát. Ptala se po tobě."

"Vážně? Dávejte na ni tedy pozor. Loučím se, plukovníku. Ozvu se. Jestli se vám to podaří, zkuste lokalizovat Baintrees. Nemělo by to být složité. Ale nepokoušejte se nikoho nasadit dovnitř. Je to příliš nebezpečné. Platí?"

"Zkusím místo vypátrat. Dávej na sebe pozor. Zatím si vedeš skvěle."

"Na shledanou," potěšeně řekl Corridon. Ritchie chválou obvykle nehýří. Corridon zavěsil.

"Myslíš vážně, že všechno tohle není blábol?" chtěla vědět Babs. "Ten chlap vedle je opravdu špion?"

"Nic jsi neslyšela," usadil ji Corridon. "Koukni, děvenko, tohle je dynamit. Stačí, abys cekla, a všechno i se mnou vyletí do povětří. Tihle lidé jsou nebezpeční. Nezastaví se před ničím. Kdyby ten chlap vedle jenom omylem něco vytušil, vezla by ses a Hildy taky. Koukej držet jazyk za zuby, jasně?"

Corridonův přísný pohled ji vystrašil.

"Ani nemuknu."

"To bude lepší i pro Hildy. Teď jste ve vládních službách. Říkal jsem ti, že jde o moc, a taky jde. Tahle cháska nám pěkně pije krev. Snaží se nahlodat naše úsilí, abychom se po válce vzpamatovali, a když je necháme, může se jim to podařit. Je mi líto, že jsem tě do toho zatáhl, neměl jsem však na vybranou. Teď už v tom jedeš a musíš přijmout i odpovědnost. Jinak tobě a Hildy i mně zakroutí krkem. A to nepřeháním." Vstal. "Pojď, netvař se tak vyjeveně -dokud budeš držet jazyk za zuby, nic se nestane. Pojď, napijeme se."

Přeřazoval pokoj, odemkl dveře a podíval se do obýváku. Tam ani noha.

Ames měl očividně dosud práce až nad hlavu.

Kapitola sedmá

I.

Když po dvou dnech Corridon mířil do učebny, potkal Homera.

"Hledal jsem vás," vycenil Homer žluté kňafáky. "Za deset minut se chystá u mne v kanceláři schůzka. Byl bych rád, kdybyste se jí zúčastnil."

"Jistě," přikývl Corridon. "Zadám třídu práci a hned jsem tam."

Homer nepřestal doobrosdečně zářit.

"Jsme s vaší prací velice spokojeni, pane Corridone. Ames vás neustále vychvaluje a nemusím vám říkat, že právě jeho je velice těžké potěšit."

Corridon si dal pozor, aby se neuchechtl. Ames má všechny důvody, aby byl s Corridonem spokojený. Hildy byla doslova bomba. Ames už si plánoval, jak hnízdečko v Curzon Street s Corridonem příští sobotu znovu navštíví. Corridon v duchu uvažoval, jak dlouho bude trvat, než se Ritchie proti výdajům postaví. Dvacet liber týdně byla vysoká cena za potěšení, že si poslechne Corridonův hlas. Zatím nic nového k ohlášení neměl. Doufal, že schůzka u Homera mu poskytne informace, které výdaje ospravedlní - jinak si bude muset najít jinou cestu, jak se s Ritchiem spojit.

Zadal třídu úkol rozluštit složitý kód a potom se vypravil za Ho-merem. Cestou potkal Karu. Připojila se k němu.

"Konečně tedy budeme spolupracovat," řekla a úkosem po něm hodila pohledem.

"Vážně?"

"Alespoň jsem to slyšela. Moc jsem se na takový zážitek těšila. Poslední dobou vás sotva vidím."

Corridon se zdržel komentáře. U Homerovy kanceláře zaklepal na dveře, otevřel je a ustoupil, aby Kara mohla vejít první.

Homer seděl u psacího stolu. Diestl stál u krbu. Ames s rukama v kapsách brouzдал po místnosti. U stěny naproti dveřím stáli dva muži, které Corridon dosud neviděl.

"Pojďte dál," pozval je Homer. "A zavřete." Kaře nabídl místo vedle dvojice neznámých a Corridonovi naznačil, aby si sedl na židli u jeho stolu. "Posaďte se, pane Corridone. Máme pro vás úkol."

Corridon se posadil. Zvědavě si změřil dvojici neznámých mužů. Jeden z nich byl pomenší pořizek s úzkým nevýrazným obličejem a černou kšticí vlasů tuhých a rovných jako štětiny na smetáku. Hluboko posazené oči Corridona provrtávaly přes brýle v kovových obroučkách. Chlapík se špatně oholil, leckde mu zůstaly chumáčky vousů a flanelový obléskaný oblek na něm visel jako pytel.

Druhý byl mladší - kdoví, jestli mu bylo víc než osmáct. Byl zrovna tak ošuntělý a zanedbaný, na levé oko díky zplhlému pramenu černých vlasů nemohl vidět. Byl vysoký, hubený, hadrník. Kulatý mastný obličej, úskočná očka a tenké zlovlné rty ho řadily mezi typické povaleče, které kdykoli najdete ve veselých podloubích West Endu.

Ani jeden žádná sláva, pomyslel si Corridon a v duchu se ptal, proč se v Homerově kanceláři vlastně octli. Brzy se poučil.

Homer pravil: "Usoudili jsme, že Ritchie musí zmizet. Jste stále připraven ten úkol převzít?"

Corridon přikývl.

"Jistě."

"Potom se to stane ode dneška za deset dní. Dvacátého května, za podmínek, na nichž jsme se dohodli. Vyhovuje?"

Corridon opět přikývl.

"A způsob?" zeptal se Diestl. "Pokud vím, kladl jste si jistě podmínky."

"Ano," přitakal Corridon. "Způsob je dosti jednoduchý. Složitější a mnohem nebezpečnější bude uvést jej v život."

"Tato trojice vám bude nápomocná," sdělil mu Homer a máchl rukou směrem ke Kaře a dvojici mužů. "Tohle je Charles Mac Adams," pokračoval a ukázal na chlapíka s brýlemi v kovových obroučkách. "A tohle je Chicho." Máchl směrem k mladíkovi. "Oba jsou prvotřídní střelci z pistole. Lepší dvojici byste nenašel a Kara bude samozřejmě řídit vůz."

Corridon se lehce uklonil oběma mužům, kteří na něj čučeli jako bulíci. MacAdams kývl hlavou, ale Chicho se vůbec neobtěžoval dát na vědomí, že je představen.

"Než na spolupráci s touto trojicí přistoupím," řekl Corridon vlídně, "musím si prověřit, že jsou skutečně tak dobří, jak říkáte. Tahle fuška je příliš důležitá a nebezpečná, než abychom si s ní mohli zahrávat. Pokud obстоjí při mých zkouškách, беру je, ale jestli propadnou, budu chtít někoho jiného. Je to jasné?"

"Jistě," přisvědčil Ames. "Odpovědnost je plně na vás. Můžete si vybrat podle libosti, i když podle našeho soudu tahle trojka je nejlepší, jakou máme."

Corridon přikývl.

"Odpoledne si je vyzkouším."

"Rád bych slyšel váš plán," ozval se Diestl. "Jak hodláte úkol provést?"

"Dokud tyhle tři nevyzkouším, není nutné, aby o plánu něco věděli," podotkl Corridon. Přejel všechny tři pohledem. "Buďte tak laskavi a počkejte na mne v hale."

MacAdams okamžitě zamířil ke dveřím, ale Kara a Chicho otáleli a zkoumavě sledovali Homera, jestli s Corridonovým rozkazem souhlasí.

"Vypadněte!" štěkl Ames, když viděl, jak se jim nechce. "Neslyšeli jste, co řekl?"

"Moment!" zasáhl Corridon a vstal. "Chci, abychom v tomto ohledu měli naprosto jasno. Všichni tři budou podléhat mému velení. Nevezmu tu práci, dokud nepochopí, že co řeknu, platí. Všichni musí moje rozkazy na slovo poslouchat, a kdo jen cekne, bude potrestán."

"Ano, s tím souhlasím," potvrdil Diestl. Přejel pohledem celou trojici. "Jasně? Corridonovo slovo platí."

Kara se usmála. Zbylí dva si Corridona tupě měřili.

"Dobrá," řekl Corridon. "Teď na mne laskavě počkejte v hale."

Když zmizeli, znovu se posadil.

"A nyní k plánu," začal. "Ritchie bydlí na Stratford Road, pár minut od stanice podzemní dráhy Knightsbridge. V ulici je pouze dvanáct domů, šest a šest na každé straně. Na severním konci se napojuje na Kensington Road, na jižním ústí do Brompton Road. Vlastní ulice je tichá a dost opuštěná. Ritchie bydlí v předposledním domě před křižovatkou s Brompton Road." Corridon se předklonil a vzal si z Homerova psacího stolu arch papíru. "Nakreslím vám plán." Bleskovými tahy načrtl hrubý nárys. Diestl i Ames přistoupili ke stolu a s Homerem všichni tři sledovali, jak Corridonovi běhá tužka po papíře. "Ritchie vychází z domu na procházku do Parku každý den v deset večer," pokračoval Corridon, když dokončil skicu. "Dělá to už léta."

"Dozajista poněkud nebezpečný zvyk," prohodil Homer a povytáhl husté obočí.

"Ve skutečnosti vůbec ne. Kde bydlí, vědí jen ti, kterým plně důvěřuje - těch je poskrovnu - a navíc se o sebe umí dokonale postarat."

"Tím myslíte co?" zeptal se Diestl.

"Patří k nejlepším střelcům v této zemi a to už něco znamená. Má odvalu jako lev a nebezpečí dokáže vytušit jako šakal. Tasí pistoli a zabije vás dřív, než mrknete, a to nepřeháním. Proto tvrdím, že tento úkol je vysoce nebezpečný. Šance, že se vrátíme živí, je mizivá, pokud nebude všechno klapat jako hodinky. Ani tehdy nemůžu zaručit, že nepřijdeme k úhoně."

"A kdybychom využili momentu překvapení..." nakousl Diestl.

Corridon se zasmál.

"Takové slovo Ritchie nezná. Naši jedinou nadějí je, že jeden z vašich střelců začne pálit a druhý ho zabije. Tohle samozřejmě nemusíme vyprávět MacAdamsovi nebo Chichovi, avšak podle mne můžete klidně vsadit krk, že jeden z nich se živý nevrátí."

"V poklidu, když padne Ritchie," ušklíbl se krutě Ames. "Kašlu na to, ať se třeba nevrátí ani jeden."

"Dobrá, neříkejte ale, že jsem vás nevaroval," upozornil ho Corridon. "Možná se nevrátíme nikdo krom Kary, která bude ve voze, ale Ritchie bude bradou vzhůru, to vám slibuju. A teď se koukněte na plán. Tady bydlí Ritchie. Tady, několik metrů od vchodu do domu, je na druhé straně ulice sloupek s poštovní schránkou. Jako stanoviště pro Chicha navrhuju úkryt za poštovní schránkou. Na téže straně, co stojí Ritchieho dům, je telefonní budka. Tam budu stát já a předstírat, že telefonuju. Z budky dokážu dobře sledovat jak ulici, tak dům. Ani MacAdams, ani Chicho Ritchieho neznají. Nesmí dojít k omylu. Jakmile se Ritchie objeví, dám jim znamení. MacAdams bude stát tady u toho stromu. Bude na něj vidět. Má smůlu, avšak je logické, že Ritchie ho uvidí a posedne ho podezření, co tam dělá. Soustředí se na MacAdamse. Doufám, že Chicha si nevšimne. MacAdams vypálí první - pokud bude mít šanci. Je téměř jisté, že Ritchie vystřelí. Zatímco se upne na MacAdamse, vypálí po něm Chicho. Druhou možnost mít nebude. Jestli Chicho chybí, jsme v loji. Proto se chci ujistit, že jsou oba dokonalí střelci."

"Jsou," prohlásil Ames, "rozhodně se však utvrdíte sám."

"A jak zmizíte?" zajímal se Homer.

Corridon poklepal na mapku.

"Kara zaparkuje s autem na rohu Brompton Road a bude čekat se zhasnutými světly. Jakmile padnou výstřely, poběžíme do vozu a Kara vyrazí po Brompton Road a pak na Exhibition Road směrem k Parku. Chci, aby u Marble Arch Gate čekal další vůz. Vystoupíme z Kařina vozu, rozdělíme se a dostaneme se k druhému autu. Pokud by nás někdo

pronásledoval, naskočím do vozu já a zbylí tři - nebo ti, kteří zbydou - se rozprchnou: Kara pojedje metrem do Shepherd's Bush, Chicho do Hammersmith Broadway a MacAdams do Park Royal. Cestou je všechny seberu." Podíval se na Amese. "Mohl byste řídit druhý vůz?"

"Jistě," přitakal Ames. Byl očividně potěšen, že se s ním v plánu počítá.

"Nebylo by lepší, kdyby MacAdams zůstal ve voze u Kary a střílel odtamtud?" zeptal se Diestl. "Byl by alespoň trochu krytý."

Corridon se smutně usmál.

"Obávám se, že vám nezbude, nežli se smířit s myšlenkou, že MacAdamse ztratíte. Jakmile by Ritchie spatnil, že mu před domem někdo parkuje, začal by pálit ještě dřív, než by MacAdams bouchačku vůbec pozvedl. Auto by navíc krylo Ritchieho před palbou Chicha."

"Má pravdu," zasáhl netrpělivě Ames. "Je to dobrý plán. Já s ním souhlasím."

"Já taky," přidal se Homer.

Diestl přikývl.

"Ano, nemám výhrady. Budete za deset dnů připraven?"

"Za týden. Ode dneška začneme zkoušet. Navrhnu, abychom si tu postavili maketu scény. Pochopil jsem dobře, že si ke spolupráci mohou vybrat lidi podle vlastní vůle?"

"Jednejte podle svého nejlepšího vědomí a svědomí," pravil Homer a zamnul si ruce.

"Ti tři se musejí s terénem živě obeznámit," řekl Corridon. "Můžu je po jednom poslat, aby si prohlédli jak ulici, tak dům?"

"Samozřejmě," prohlásil Diestl.

"Chápu, že budete na rozpacích, jestli mne na obhlídku terénu máte taky pustit?" usmál se Corridon poťouchle.

Homer omluvně zamával rukama.

"Jakmile bude tento úkol úspěšně splněn, můžete si dle libosti vyrazit, kam budete chtít, pane Corridone. Připusťte ale, že dokud nebude Ritchie zlikvidován, nemůžeme vás samotného jen tak někam pustit."

"To je v pořádku. Známu tu ulici jak své boty. Nikam nemusím." Zašmátral v kapse a vytáhl pouzdro na cigarety.

"Jediné, co mě teď zajímá, je můj honorář. Řekli jsme, že to bude tisícovka. Pět set na dřevo a pět set po splnění úkolu."

"Tisíc, až bude úkol splněn," vyhrkl Diestl. "Lituju, Corridone, vaše pověst mi však brání. Slyšel jsem dost o vašich splátkách na dřevo."

"Počkejte," zarazil ho Homer. "Mám pocit, že bychom mohli kapku ustoupit. Pan Corridon už odvedl moře užitečné práce. Je prakticky členem naší organizace. Má-li nám důvěřovat, myslím, že bychom měli důvěřovat my jemu."

"Souhlasím," potvrdil Ames a zchytrale se na Corridona usmál.

Diestl váhal.

"Musím zdůraznit," řekl Corridon a zvedl se, "že nic neriskujete. Dokud nebude úkol splněn, bude mne na každém kroku někdo hlídat. Nechápu, čeho byste se měli bát."

"Dobrá," pokrčil Diestl rameny. "Vyplatíte ho tedy."

"Pozitíí budu mít pro vás hotovost připravenou. Stačí?" zeptal se Homer.

"Ano. Mohl bych si zajít do banky, pokud mne někdo doprovodí?" otázal se Corridon a podíval se na Amese.

"Půjdu s vámi," okamžitě se nabídl Ames.

Když spolu vycházeli z kanceláře, Ames pokračoval: "Cestou do banky si hned smluvíme rande s děvčaty. Podle mne člověk nesmí promarnit příležitost."

"Jsem naprosto stejného názoru," souhlasil Corridon a v duchu se usmál.

II.

Ke Corridonovi do pokoje vstoupil MacAdams a položil na stůl model.

"Myslím, že odpovídá. Zkuste se na něj podívat..."

Corridon si model prohlédl. Přesně tak si jej představoval.

Od chvíle, kdy seděli v Homerově kanceláři, utekly tři dny. Corridon zašel do banky a uložil si pět set liber, které od Homera dostal v hotovosti. Rovnou v bance požádal, aby sto liber zaslali právníkovi na úhradu péče o Susii Lawesovou. Ames, který slyšel, jak dává k převodu příkaz, na něj zvědavě pohlédl.

"Věřte nevěřte, je moje kmotřenka," vysvětlil Corridon. "Dlužil jsem Milly nějaké peníze, takže jen splácím. Chci mít čisté svědomí."

Amese sice napadlo, že Corridon je potrhlý, ale neřekl nic. Měl už plnou hlavu Hildy, a sotva Corridon v bance skončil, skočili do vozu a Ames vyrazil do Curzon Street.

Corridon neměl problém spojit se s Ritchiem. Telefonem mu sdělil podrobnosti plánu, den a hodinu, a jenom plukovníka varoval, že když nebude dost obezřetný, mohla by celá akce skončit masakrem. Ritchie si však zřejmě věřil.

"Ty se postarej o Chicha," zdůrazňoval. "Já si vezmu na paškál MacAdamse."

"Hleďte, aby se poblíž motaly policejní vozy," upozorňoval Corridon. "Karu nepodceňujte. Řídí fantasticky. Nerad bych, aby nám pláchla."

Ritchie prohlásil, že koncovku zajistí, a uklidňoval Corridona, ať si nedělá starosti.

Celou trojici protáhl Corridon důkladným testem. Ames měl pravdu, když tvrdil, že jak MacAdams, tak Chicho jsou skvělí střelci, přestože však Corridon Homera s Amesem utvrdil, že jsou stejně rychlí jako Ritchie, neměli na něj. Jediný, kdo mu doopravdy dělal těžkou hlavu, byla Kara. Když nic jiného, střílela ještě lépe než MacAdams a Chicho a s robustním buickem mávala, až Corridonovi vstávaly vlasy na hlavě. Dokázala až neuvěřitelně odhadovat vzdálenost. Když jezdila po Baintrees s Corridonem vedle sebe, dokázala šlápnout na plyn, vyrazit po úzké cestě stotřicítkou, zatočit a projet branou, kde měla na obou stranách jen půl metru vůle. Zcela bezstarostně protahovala obrovské auto

neuvěřitelnou rychlostí těmi nejtenčími vlásenkami, a když jednou ráno svezla Corridona za Amesova dohledu na zadním sedadle po Western Avenue, brala zatáčky osmdesátkou. Corridon měl dojem, že Ames je šílený řidič, ale tahle holka byla hotový pirát. Stísněně uvažoval, jestli ji policie dokáže zastavit. Ritchieho sice varoval, avšak stejně neměl klid.

Model Stratford Road chtěl proto, aby si všichni mohli prostudovat terén a všichni znali přesně svou úlohu. MacAdams se nabídl, že maketu vytvoří, a za dva dny ji měl.

Corridonovi se maketa moc líbila a také to přiznal. MacAdams jen zamručel, ale hubený obličej mu radostně zsvítil.

MacAdams se z celé trojice Corridonovi líbil nejvíce, i když věděl, že je nebezpečný fanatik. Chicho mu šel na nervy. Hlavu měl vymetenou a byl posedlý zběsilou vášní zabíjet. Na nic jiného zřejmě nemyslel, a když zrovna necvičil na plácku za domem, trénoval aspoň, jak co nejrychleji vytrhnout zbraň od pasu.

Jakmile Corridon dostal maketu, začal zkoušet naostro. Jevskij jim zastupoval Ritchieho. Jevskij byl stejně dobrý střelec jako MacAdams a Chicho, a přesto spíš častěji než zřídka chytil zásah on. Jakmile se proslechlo, co na zahradě probíhá, nahnul se na zkoušky vždy celý zástup diváků.

Corridon vybral úsek příjezdovky, který připomínal tvar Stratford Road. Postavil na něm jak fingovanou telefonní budku, tak sloupek s poštovní schránkou. Brána představovala Ritchieho dům.

Dával si scénu dokolečka přehrávat a z telefonní budky pozorně sledoval, jak se Chicho za poštovní schránkou krčí. Tento moment byl životně důležitý, protože Corridon musí Chicha odrovnat dřív, než kluk stihne vypálit na Ritchieho.

Na zkoušky se chodili dívat i Homer s Amesem a jen žasli, jak je Corridon důkladný.

Tomu však stále nedala spát Kara. Zdálo se, že pasivní úloha - jen sedět ve voze - jí nestačí, spíš ji dráždí, a když Corridon nabádal Chicha, aby se trochu posunul, že bude mít lepší výhled - doopravdy mu šlo o to, aby měl Chicha na mušce lépe sám - Kara vystoupila z auta a přišla k němu.

Zamračeně se otočil.

"Nařídil jsem vám snad, abyste opustila vůz?"

Lichometně se usmála.

"Mám návrh."

Ames, který stál poblíž, byl okamžitě u nich.

"Jaký?" vyjel netrpělivě Corridon.

"Chtěla bych Chicha krýt," vysvětlila Kara. "Mac vypálí první. Po něm Chicho, a já bych mohla střílet z vozu. Není to dobrý nápad?"

"Ne," odsekl Corridon. "Vaším úkolem je řídit auto. Chicha nemusí nikdo krýt. Zůstanete ve voze a budete držet motor v obrátkách. Váš úkol je sedět za volantem, tak se ho držte."

Vteřinu zaváhala, střelila pohledem po Amesovi, avšak žádné podpory se nedočkala. Vztekla hodila rameny.

"Dobrá, ale budete možná litovat."

"Moje věc. Ráčíte se vrátit do vozu?"

Odpochoďovala, jako by měla v zádech pravítko.

"Nebylo by moudřejší taky ji zapojit?" nadhodil Ames, když byla z doslechu. "Když je Ritchie tak nebezpečný, jak tvrdíte, jsou tři bouchačky vždycky lepší než dvě."

"Ona má za úkol soustředit se na řízení," oponoval Corridon v hrůze, že by Ritchie musel čelit třem protivníkům.

"Možná nám nezbude než se vypařit hezky rychle, a když se bude rozptylovat, nedokáže se pořádně soustředit na to, co má."

"Je to váš úkol," usoudil Ames. "Rozhodněte se sám."

Večer se Kara objevila v Corridonově pokoji. Corridon se s knihou v ruce povaloval v křesle a lekl se, když ji uviděl ve dveřích.

"Co chcete?" zeptal se stroze. "Neslyšel jsem nikoho klepat."

Tiše zavřela a popošla dál.

"Bylo mi smutno," upínala se k němu pohledem zastřeným řasami. "Myslela jsem, že zajdu a trochu si popovídáme."

Corridon vyčkával.

Vytáhla kožené pouzdro na cigarety, zapálila si a cigaretu držela v silných prstech.

"Budete ronit slzy, až Ritchie umře?"

Corridon si položil knihu do klína a prst držel na větě, kterou právě četl.

"Ne. Proč se ptáte?"

"Ritchie je elitní střelec, vidíte?"

"Umí střílet."

"Za války byl v Rusku," utrousila jakoby nic. "Setkala jsem se s ním. V téhle zemi nemá soupeře."

Poslední větou ho tak zaskočila, že sebou Corridon jen zázrakem netrhl.

"Bývalo, ale přibyly mu roky," nadhodil obezřetně.

"Přesto nemáte zájem, abych Chichovi píchla?"

"To spolu nesouvisí," odbyl ji Corridon a plně si uvědomil, jak jde do tuhého. "Vaším úkolem je řídit."

"Já vím." Vyfoukla ke stropu obláček kouře. "Vy nebudete ozbrojen, že ne?"

"O co vám jde?" zeptal se bez obalu Corridon. "Kam míříte?"

"Pochybuju, že Mac nebo Chicho přežijí," usmála se. "Je mi to jedno. Na ně kašlu, ale vůbec bych se nedivila, kdyby Ritchie nezkapal."

Corridon si ji chvíli zkoumavě prohlížel, potom vstal, přešel pokoj, otevřel dveře a vyšel. Zamířil zoztra po dlouhé chodbě až k pokoji, kde bydlel Ames, a vstoupil dovnitř.

Ames byl natažený na posteli, kouřil a listoval v obrazové publikaci.

Zvedl pohled a zazubil se.

"Pojďte se mrknout..." nakouzl pozvání, ale Corridonovo gesto ho hezky rychle zvedlo. "O co jde?"

"Pojďte ke mně," požádal ho Corridon. "Mám tam Karu. Moc rád bych, abyste si poslechl, co mi vykládá."

Ames se zachmuřil.

"Co mele?"

"Vsak vám to poví."

Corridon se vrátil do ložnice s Amesem v patách. Když vstupovali, byla Kara právě na odchodu. Oči jí svítily jako lačnému vlkovi, a když spatřila Amese, zaťala zuby.

"Řekněte Amesovi, co jste mi právě vykládala," vyzval ji Corridon.

Ames si ji mrazivě měřil a Kara otálela.

"Nic. On s tím nemá nic společného," vypravila ze sebe nakonec.

"Zopakujte mu to!" houkl Corridon.

Probodla ho nenávistným pohledem a vykročila ke dveřím, ale Corridon ji popadl za ruku a otočil jak káču. Vytrhla se mu, až se zapotácel, a zamířila opět ven.

"Moment!" nařídil Ames a povel zazněl, jako když cvakne past.

Kara se zastavila.

"O nic nejde..." spustila váhavě.

"Podle mne ano," vystartoval Corridon. "Tvrdí, že podle ní MacAdams ani Chicho nepřežijí, ale Ritchie vyvázne."

Ames upřel pohled na Karu.

"Proč to říkáš?"

Znovu zaváhala a Corridon si domyslel, že se bleskově snaží vydolovat nápad, který by jí ze situace pomohl.

"To byl jen fór. Nemyslela jsem ho vážně."

Ames se rozpráhl a pěstí vrazil Kaře takovou do úst, že Kara odklopýtala dozadu, ztratila rovnováhu a žuchla na zadek.

"Podobné fóry si odpusť," zavrčel. "A teď vypadni!"

Pomalu se zvedla, rukou si zakrývala ústa, z nosu jí crčela krev. Na Amese či Corridona se nepodívala.

Když zmizela a zavřela za sebou, Ames poznamenal: "Začíná jí moc narůstat hřebínek. Teď dá pokoj."

Když si Corridon připomněl žhavou nenávist, jakou jí svítily zelené oči, do smíchu mu nebylo.

"Možná jste jí nemusel domlouvat zrovna pěstí."

Ames se uchechtl.

"Ženské a psi těhle řeči rozumějí. Už s ní nebudete mít potíže."

Corridon doufal, že se Ames nemýlí.

Teprve pozdě večer, kdy si byl jist, že ho nikdo nevyruší, Corridon se rozhodl vytáhnout ze spodní přihrádky skříně pistoli, kterou sebral Brugerovi. Chtěl zbraň prohlédnout a vyčistit. K plánu ji nezbytně potřeboval.

Schoval ji pod bílou kombinézu, kterou našlapal do spodního šuplíku, ale když teď celou přihrádku vystrchal, pistole nikde.

Dosedl na paty a zůstal, jako když ho do země vrazí. Kara tu zůstala chvíli sama. Došlo mu, že zbraň ukradla, jenomže bez pistole Ritchieho nedokáže zaštitit. Notně dlouho seděl na patách, civěl do prázdného šuplíku a uvažoval, co dál. Pak pomalu vstal. Nezbude než sehnat novou zbraň. Jedno šlápnutí vedle a je s ním konec, ale bez pistole Ritchieho nezachrání.

III.

Hodiny v hale odbily druhou. Corridon už tři hodiny vyseďoval u otevřeného okna a čučel do zahrady. Měsíc nesvítíl, byla hustá tma a po noční obloze se jen líně válely mraky. Corridon už si na tmu zvykl. Za celou dobu, co seděl u okna, si všiml, že každou půlhodinu mu pod oknem prošli dva chlapi s třemi psy.

Došel k závěru, že musí riskovat a zkusit z Baintrees uprchnout. Necelých sto metrů od hlavní brány stojí telefonní budka. Všiml si jí, když si s Amesem vyráželi do Curzon Street. Kdyby se k ní dostal a podařilo se mu zařídit, aby mu zbraň obstaral Ritchie, bylo by všechno v suchu.

Usoudil, že je čas vyrazit. Opustil stanoviště u okna a podložil kliku u dveří opěradlem židle, aby se nedaly otevřít. V tuto noční dobu nebylo pravděpodobné, že se k němu někdo bude sápat, ale jistota je jistota.

Dost ho děsili psi. Ze strážných strach neměl. Měl dost zkušeností, jak setřást lidi, se psy to bylo horší. Jediná zbraň, kterou v pokoji našel, byl krátký ocelový pohrabáč, ale i ten se nakonec hodí, usoudil. Levou ruku si ovázel ručníkem, pevně utáhl a doufal, že když bude napaden, psi látku neprokousnou.

Vrátil se k oknu. Zanedlouho znovu uviděl strážné, jak si se psy na vodítku právě pod ním dávají pauzu. Jeden pokušoval cigaretu a tlumeně hovořil. Nezdálo se, že by byli jak na jehlách. Jakmile se vytratili z dohledu, přehodil Corridon nohu přes parapet a chytil se okapové roury. Pomalu, beze spěchu sjel dolů. Lehce doskočil na květinový záhon, přešlápl na šterkovou pěšinu a zametl stopy, které po něm zůstaly v hlíně. Chvilí natahoval uši, ale když nic neslyšel, vykročil z pěšiny na trávník. Potichu a hbitě přeběhl po trávě až mezi husté rododendrony. Tam se zastavil a ohlédl zpět k budově. Byla tma. Rododendronové keře lemovaly příjezdovku až k bráně. Rozhodl se, že využije jejich štítu a na otevřenou cestu se nevydá. Potrvá mu to o chvíli déle, zato bude mít větší jistotu.

Kradl se jako stín a co chvíli se zastavil a poslouchal.

Občas se mu mezi křovím nabídl pohled na silničku a jednu chvíli ztuhl. Uprostřed příjezdovky stál Jevskij. Vysoký, hubený - Corridon ho hned poznal. Jevskij se ani nehnul, natahoval uši.

Corridon čekal, tajil dech, v pravé ruce pevněji sevřel pohrabáč.

Jevskij vykročil proti němu. Corridon zůstal na místě. Věděl, že za hustým keřem ho Jevskij nemůže vidět, ale stačí, aby se pohnul lísteček, a Jevskij si ho všimne.

Jevskij se zastavil tři čtyři metry od Corridona. Poslouchal.

"Kdo je tam?" vyštěkl najednou a Corridonovi se zjezily všechny vlasy na krku. "Vím, že tam jsi," vrčel dál zlověstně Jevskij. "Vylez nebo střelím."

Corridon zůstal dál jako socha. Jevskij si dal chvíli na čas, pak se vrátil na příjezdovku.

"Co se děje?" ozvalo se a k Jevskému se připojil další stín.

"Myslel jsem, že v houští něco slyším. Neviděl jsem nikoho. Máš baterku? Mně došla."

Druhý chlapík ho uklidňoval: "Nejspíš jsi slyšel králíka. Je jich tu děsná fůra. Pojď, čaj už je hotový."

Jevskij váhal, pak se otočil. Oba muži zmizeli ve tmě.

Corridon si zhluboka vydechl a kapesníkem si utřel obličej. Několik minut počkal, pak se vydal dál, postupoval teď mnohem pomaleji a dával si pozor, aby se kradl jako tichošlápek.

Zanedlouho před sebou uviděl elektřinou nabitý plot, o němž mu vyprávěl Homer. Z patřičného odstupu si jej prohlédl. Plot byl víc než tři metry vysoký a podle síly vedení se dalo soudit, že je pod vysokým napětím. Corridon zkoušel najít nějaký strom, na nějž by mohl vylézt a přehoupnout se na druhou stranu. Plížil se chvíli podél plotu, až narazil na vysokou borovici. Ta bude dobrá. Obyčejný člověk by se na ni nevyšplhal, ale Corridon dokázal vylézt i po domovní zdi. Chvíli trvalo, než se po štíhlém rozhoupaném kmenu vyšplhal. Jakmile byl nad plotem, zaklesl se rukama i nohama a klátil korunou sem a tam. Strom se brzy jaksepatří rozhoupal a Corridon číhal na příležitost. Když se koruna vyklonila ven, odrazil se a jako v judu dopadl napřed na paty, skulil se na záda a kotoulem pád zastavil. Hned se zvedl a rozběhl se k dvou a půlmetrové zdi kolem parcely. Raz dva ji přelezl a seskočil do škarpy u silnice na druhé straně.

Ještě než se vyškrábal na silnici, v obou směrech si ji zkontroloval. Nikoho neviděl, obezřetně tedy vylezl a zamířil k telefonní budce. Ušel sotva pár kroků a ze tmy se dívčím hlasem ozvalo: "Jaro v Paříži." Jako když ho do země vrazí.

"Kdo je?" vyhrkl vztekla.

"Ahoj, Martine. Říkala jsem si, že to budete možná vy." A vedle Corridona stála Marian Howardová.

"Ať visím!" vyjevil se Corridon. "Kde jste se tu vzala?"

"Bydlím v chatě kousek odsud. Od momentu, co jsme objevili, kde vlastně jste, tu hlídáme. Jste celý?"

"Dokonale," usmál se Corridon. Byla tma, ale najednou měl chuť podívat se Marian do obličeje. "Zrovna jsem se chystal brknout Ritchiemu."

"Pojďte ke mně do chaty. Tam můžeme mluvit."

Srovnal s ní krok a svižně rázovali po cestě.

"Musím se brzy vrátit. Děsně riskuju, ale musel jsem ven, ukradli mi pistoli. Potřebuju jinou. Najde se nějaká?"

"Jistě. Obstarám vám ji." Otevřela dřevěná vrátka a vedla ho po dlážděné pěšince k chatě s doškovou střechou.

"Jak jste proboha k tomuhle bydlení přišla?" zasal Corridon, když otevřela vstupní dveře a vstoupili do útulně zařízené světnice. Zaradoval se, když viděl, jak v krbu sálá oheň a na stolečku u lenošky trůní láhev whisky, skleničky i sifon se sodovkou.

"Strýčkova zásluha," řekla Marian, zavřela a zajistila dveře závorou. Pak rozsvítila a Corridon na ní spočinul pohledem. Zdálo se mu, že je ještě půvabnější než posledně, a zaznamenal, že se na něj hřejivě usmívá a dívá se na něj rozzářenýma očima. "Znáte ho. Jakmile jsme měli jistotu, že víme přesně, kde jste, slídl a slídl, až objevil tenhle domek. Nevím, jak se mu odsud podařilo vystřadit majitele, ale vystřadil ho. Přespala jsem tu už dvě noci. Občas se tu objeví i Rawlins. Zrovna zítra bude mít službu on."

"Váš strýc myslí na všechno," liboval si Corridon a sedl si k ohni. "Smím si cvrknout kapku whisky, nebo je pro Rawlinse?"

"Poslužte si." Pozvedla koflík, který se ohříval na trojnožce u krbu, a sama si nalila šálek kávy. "Všechno se daň?"

"Zatím ano, ale dál nemusí všechno jít tak hladce. Za tři dny balon vyletí. Byl bych rád, kdyby Ritchie místo sebe poslal náhradníka. Můžou ho zranit."

"Stejně dobře mohou zranit toho, kdo ho zastoupí," pravila Marian s vážným pohledem. "Víte, jak tyhle věci bere. Navíc tvrdí, že když ho budete krýt, nic se mu nestane."

Corridon pokrčil rameny.

"Je dojemné, jak mi věří. Dobrá, když mi obstaráte pistoli, bude všechno v pohodě. Trochu mne zamrazilo, když jsem zjistil, že je ta moje v tahu. Bez bouchačky bych byl bezmocný. Ti dva střílejí skvěle."

Marian trochu pobledla, když vyslovila domněnku: "Počítám ale, že vás před odchodem prohledají. Kdyby u vás zbraň našli..."

"Máte pravdu," uznal Corridon. "Na to jsem zapomněl a mohlo by se to snadno stát." Chvíli uvažoval. "Nechtě mi bouchačku v telefonní budce. To bude nejbezpečnější. Přijedeme za deset minut deset. Přišroubujte pod poličku záchytku a pět minut před tím, než dorazíme, tam pistoli připíchněte. Zařídíte to?"

"Samozřejmě, vyřídím to strýčkovi."

"Teď už raději půjdu. Nic nového k hlášení nemám. Ve čtvrtek v deset. Upozorněte Ritchieho, že policie se musí soustředit na Karu. Řídí jako pánbůh, a kdyby vyklouzla, lítám v tom až po uši. Poradit si s MacAdamsem a Chichem nebude tak složité, ale Kara je trochu tvrdší oříšek. Nesmí jim uklouznout!"

"Vyřídím."

"Jsem moc rád, že jsem vás zase viděl," prohlásil Corridon a vstal, "ale Ritchie dělá pěknou pitomost, když vás sem pouští. Nechápe, jak jsou ti lidé nebezpeční?"

Usmála se.

"Přemluvila jsem ho. Občas dokážu mít stejně tvrdou hlavu jako on. Chtěla jsem přispět." Položila mu ruku na paži.

"A kdybyste se dostal do úzkých, blikněte z okna baterkou. Buď já, nebo Rawlins tu hlídáme každou noc a oba známe morseovku. Vy taky, ne?"

"To si pište. Teď budu muset ovšem vynajít způsob, jak se dostat zpátky přes ten zatracený plot."

"Žádný problém. O ten jsme se postarali. Jakmile jsme si ho všimli, zařídili jsme, že pro případ, kdybyste se chtěl dostat ven, se vždycky na noc vypne proud."

"Páni, a to jsem se musel drápat přes borovici. Zase Ritchieho nápad?"

Přikývla.

"Vážně myslí na všechno," pochválil Corridon, upřel na dívku pohled a přemítal, zda by ji neměl políbit. Vážné, nádherné oči ho odradily. Spokojil se s tím, že ji pohladil po rameni, potom s veselým úsměvem otevřel dveře a svižně vyrazil po cestičce k vrátům.

IV.

Když Corridon prolezl mezi dráty v plotě, vyrazil proti němu jako střela dlouhý temný stín. Corridon stihl pouze zvednout paži omotanou ručníkem a německý ovčák se na něj vrhl. Pes ho při skoku porazil, Corridon teď ležel na zádech a pes nad ním hrůzostrašně stál.

Bestie vrčela, vyrazila Corridonovi po krku, avšak Corridon ovázanou paží útok odrazil, kopl psa do hrudi a setřásal ho. Nežli se stačil sebrat alespoň na kolena, pes se na něj vrhl znovu a tesáky se mu málem zahryzl do ramene. Corridon uhýbal, divoce kopal a snažil se změnit v nesnadno dosažitelný terč. Pokoušel se zaujmout takovou pozici, aby mohl psa praštit pohrabáčem, ale zvíře tak hbitě uskakovalo, že Corridon stačil jen zabránit, aby se nezakouslo.

Chvilí šlo pěkně do tuhého. Corridon čekal, že se mu ovčákovy tesáky každou vteřinu zahryznou do svalu, ale kopal a odrážel psa ovázanou paží, až ho úplně zbláznil.

Zničehonic psisko uskočilo a přikrčilo se. Corridon doslova supěl, ale podařilo se mu vstát. Vzápětí se pes plavným prudkým skokem vznesl. Corridon se sehnul, a když mu protažené tělo psa prolétalo nad skrčenými rameny, praštil psa pohrabáčem. Pes zakňučel a padl na bok. Corridon vyskočil a vzal ho po hlavě.

Obrátil se a pádil k budově. V hlavě mu vířila pouze myšlenka, že se musí co nejrychleji dostat do pokoje a být tam dřív, než po něm vyjede nějaká další smečka. Celou dobu, kdy utíkal kolem aleje rododendronů, se snažil co možná nejvíce krýt a zastavil se teprve u velkého pažitů, poslední překážky, kterou musel před domem překonat.

Probodl očima tmu a poslouchal, avšak nic k němu nedolehlo. S napjatými nervy pevněji sevřel pohrabáč, vyběhl do otevřeného prostoru a utíkal po trávníku. Asi v půli cesty spatřil na levé straně zářit červený ohýnek cigarety a padl na všechny čtyři. Byla příliš velká tma, než aby doopravdy viděl strážného, který hlídal před vchodem do domu, avšak Corridon si mohl spočítat, kde je, podle oharku. Jeden z jeho psů začal zničehonic výt a strážný ho okřikl. Pes se rozštěkal.

"Kuš!" slyšel Corridon, jak strážný psa okřikuje. "Sednout!"

Ovčák znovu zaštěkal a Corridon slyšel, jak strážný psa, který se mu cukal na vodítku, několikrát šlehl. Pes bolestně zavyl.

Ze tmy se ozval další hlas: "Co tam má?"

"Nejspíš nějakého králíka," odpověděl strážný našťavaně. "Přestaň, ty bestie!"

"Radši ho pusť," doporučoval společník. "Mohl se sem někdo dostat."

"Nekecej. Sem se nikdo nedostane. Jakmile ho pustím, už ho nepřivolám." Znovu se ozvaly rány, které dopadaly zvířeti na hřbet, a pes znovu zavyl. "Dej už pokoj, kruci!"

Oba strážní se vydali na pochůzku a Corridon si zhluboka oddychl. Jakmile žhavý oharek od cigarety zmizel z dohledu, Corridon vyskočil a vyřít se přes trávník.

Kdesi za sebou slyšel opět štěkání a usoudil, že pes, kterého předtím praštil, se vzpamatoval. V tu chvíli už měl však Corridon na dosah okapovou rouru vedoucí k jeho oknu. Opatrně překročil květinový záhon, chytil se roury a začal se vytahovat nahoru.

Rozštěkali se další psi. Corridon slyšel, jak po šterkové příjezdovce dusají kroky. Zbrocený potom se snažil nenápadně šplhat dál, lezl tiše jako kočka.

"Něco se děje," zahulákal jeden ze strážných. "Pusť toho psa, Jacku!"

Corridon natáhl ruku a chytil se parapetu. Vsoukal se do pokoje ve chvíli, kdy se celým domem rozdrnčel zvonec.

Strhával ze sebe šaty. Venku se ozýval zmatený křik a celý pozemek zničehonic ozářily dva silné reflektory. Corridon na sebe bleskově natáhl pyžamo, oblek pověsil do předsíně, pak skočil ke dveřím, odtáhl židli, která zasekávala kliku, a otevřel.

Z protějšího vchodu se na něj dívala Kara. Jedovatě se ušklíbla.

"Stihl jste to jen s fousem, co?" prohodila.

Rty měla oteklé a zkrvavené a oči jí sršely.

"Něco se vám zdálo?" utrousil Corridon ledabyle. "Radši se vraťte do postele, než si vykoledujete monokl."

Zbledla a vycenila zuby. Připomínala prskající kočku.

"V pohodě, pane Corridone," ucedila. "Já si počkám. Nebude však trvat dlouho a já si s vámi účet vyrovnám."

Obrátila se a praskla za sebou dveřmi.

Corridon se ušklíbl. Když se vracel do pokoje, objevil se na konci chodby Ames.

"Co tu děláte?" vyhrkl a rázoval k němu. "Byl jste venku?"

"Venku?" řekl nechápavě Corridon. "Co bych dělal venku?"

"Někdo byl v zahradě." Ames propíchl Corridona tvrdým pohledem. "Jeden z čoklů je zraněný."

"Můžu nějak pomoci?"

Ames zavrtěl hlavou.

"Ne, strážní se o všechno postarají. Vraťte se do postele. Jakkmile zazní poplachový zvonec, nikdo nesmí z pokoje."
Když Corridon zamířil do ložnice, Ames se zeptal: "Co chtěla Kara?"
"Taky si myslela, že jsem byl venku," ušklíbl se Corridon. "Zajímalo by mě, kde k tomu nápadu přišla."
Ames ho podezíravě zpytoval, ale Corridon mu s úsměvem zavřel dveře před nosem.

Kapitola osmá

I.

A je to, táhlo Corridonovi hlavou, když sestupoval po schodech do haly. Teď už není kam couvnout.

Přestože MacAdamse i Chicha proháněl pořád dokola, až zvládl celou rutinu jako roboti, věděl, že nikde není psáno, že některý z nich nemůže spáchat něco nečekaného, co by mohl Ritchie zaplatit životem. Když už byla nyní akce na spadnutí, Corridon by si byl přál, aby se do úkolu nehrnul. Přestože měl Ritchie trochu diktátorské manýry, Corridon ho měl rád. Nepochyboval, že Ritchie se postará o MacAdamse, nebyl si však už tolik jist, že on sám dokáže vyřídit Chicha.

Homer, Ames, Kara, MacAdams i Chicho už na něj v hale čekali.

"Všechno připraveno?" zeptal se Ames, když k nim Corridon dorazil.

"Ano," přitakal Corridon s nehnutým obličejem. "Zbývá jediná věc. Pokud bychom se dostali do potíží, budeme to možná muset vzít objížďkou kolem Marble Arch Gate. Vy tam budete v půl jedenácté. Chci, abyste půl hodiny počkal. Když nikdo z nás do té doby nepřijde, objedete Park a vrátíte se o půl dvanácté. Počkáte do půlnoci. Pokud se ani tou dobou nikdo z nás neobjeví, budete vědět, že už se neukážeme. Jasně?"

Ames přikývl.

"Tím jsem snad pojistil úplně všechno," řekl Corridon. "Pokud jste vy tři připraveni, já jsem."

Uvědomoval si, jak ho Kara pozoruje, ale nepodíval se na ni. Obrátil se k Chichovi.

"Ty si sedneš ke Kaře. Já s MacAdamsem budeme sedět vzadu."

Když Kara s Chichem nastupovali do auta, Corridon chlácholil Homera: "Bud'te v klidu, jsou dokonale vycvičeni. Nenapadá mne nic, co by se mohlo zvrtnout."

Homer vycenil zažloutlé kňafáky.

"Vycepoval jste je dobře. Hodně štěstí a ve zdraví se vraťte." Napráhl tlustou vlhkou ruku. Když mu ji Corridon stiskl, Homer pokračoval: "Ještě maličkost, než odjedete. Ozvaly se dohady, že máte zbraň. Máme pocit, že ji nepotřebujete. Dal byste mi ji, prosím?"

Corridon se zakřenil a v duchu žehnal Marian, že podobnou situaci předpokládala.

"Ale já žádnou nemám," prohlásil a zvedl ruce. "Prosím, můžete se přesvědčit."

S poněkud omluvným výrazem popošel Ames blíž a znalecky přejel Corridonovi po šatech. Pak ustoupil a zavrtěl hlavou.

"Povídal jsem vám, že se spletla," zavrčel na Homera.

"Opět naše milá Kara?" zasmál se Corridon. "Nevadí, aspoň se děvče snaží."

"Až se vrátí, musím si ji vzít trochu na paškál," zahučel výhružně Ames. "Je na čase srovnat ji do latě." Popleskal Corridona po rameni. "Jeďte už. V půl jedenácté jsem u Marble Arch Gate. Šťastný lov."

Corridon nasedl do vozu vedle MacAdamse.

"Odpusťte, že jste museli čekat," řekl. "Někdo podlehl mylnému dojmů, že jsem ozbrojený."

Kara se na něj nepodívala, ale zamračila se. Přidala plyn a vystřelila s vozem po příjezdovce.

Corridon nabídl MacAdamsovi cigaretu. Když si MacAdams zapaloval, Corridon si všiml, jak se hochovi klepe ruka. Bylo mu ho vlastně líto. Bylo pravděpodobné, že Ritchiemu nezbude, nežli ho zabít. Corridon věděl, že před Ritchieho skvělou muškou nemá MacAdams šanci.

"Brzy bude po všem," pravil. "Ritchiemu poteče do bot mnohem víc než tobě."

MacAdams se začervenal.

"Pevně doufám," odpověděl a sípavě se nadechl. "Podle Kary na něj nikdo nemá."

"Kara moc mluví," opáčil Corridon. "Střílel skvěle před nějakými deseti lety, ale teď už stárne."

"Já ho sejmu," kasal se Chicho. "Žádný strach, Macu, provrtám ho jak řešeto. Ani nestačí vytáhnout bouchačku."

Corridon se radoval, že zrovna on bude mít Chicha na mušce. S potěšením mu žihadlo píchne.

"Nezapomínejte, že dokud nedám znamení, nikdo nevystřelí," nařídil stroze. "Nechci, aby někomu z vás vjela krev do hlavy a zastřelili jste někoho nesprávného. Jakkmile zvednu sluchátko, budete vědět, že máte před sebou Ritchieho."

"Omílate to pořád, jako bychom podle vás byli hluší," zavrčel Chicho.

"Hluší ne," ušklíbl se Corridon, "jenom zabezdění."

"Vždycky nám velet nebudete," prohlásil Chicho zuřivě. "Už se těším, jak si vás někdy vezmu na kousek řeči."

"Zavři hubu!" přerušila ho Kara. "Nevíš snad, že je Amesův miláček? Chceš se dostat do maléru?"

Chicho zamručel, avšak ztichl. Zbytek cesty až k White City už nikdo nepromluvil. Kara jela opatrně. Měli dostatek času. K Shepherd's Bush dojeli o půl desáté.

"Zastavíme v Parku a naposledy si všechno ověříme," rozhodl Corridon. "Potom vyrazíme rovnou na Stratford Road."

Po deseti minutách pomalé jízdy se ocitli u Knightsbridge Gate a Corridon nařídil, aby Kara zastavila. Zhasla motor několik metrů před semaforem. Celou cestu s Corridonem neprohodila slovo a nepodívala se na něj. Teď si zapálila cigaretu, čučela předním sklem před sebe a tvářila se jako kakabus.

"Dej mi pistoli," nařídil Corridon Chichovi.

"Na co?" chtěl vědět Chicho a otočil se na sedadle.

"Bouchačku!" štekkl Corridon.

Chicho vytáhl pistoli z podpažního pouzdra, trochu zaváhal, pak ji Corridonovi podal. Byla to pětačtyřicítka a Corridon prověřil zásobník, uklidnil se, že zbraň je nabitá, a podal ji zpátky Chichovi. Stejně prověřil MacAdamsovu zbraň.

"V pořádku," pravil. "Víte, co máte dělat. Jakmile plukovník padne, Chicho se k němu rozběhne a střelí ho do hlavy. Já s Mačem poběžíme k vozu. Ty, Chicho, co nejrychleji vyrazíš za námi a zmizíme. Nějaké dotazy?"

"Prokristovy rány, nechtě už těch keců," zavrčel Chicho.

"Předpokládám, že kdyby nás přepadla policie," ozval se MacAdams, "cestu si prostřílíme?"

"Jenom v nejvyšší nouzi," odpověděl Corridon. "Zastřelit poldu znamená koledovat si o malér. Budete-li donuceni střílet, snažte se poldu jenom zranit. Pošlete ho na onen svět a je to i váš pohřeb."

"Mě žádný polda nezastaví," vytahoval se Chicho.

"Dobrá, Karo," řekl Corridon. "Teď na Stratford Road."

Beze slova nastartovala a rozjela se na Knightsbridge Road. Chvilí po tři čtvrtě na deset zastavila na rohu Stratford Road.

"Jdu první," oznámil Corridon. "Jakmile budu v budce, vylezeš ty, Mácu. Za tebou Chicho. Vy necháte běžet motor, Karo."

Nikdo ani necekkl. Corridon vystoupil.

"Zlomte vaz," řekl a zamířil k telefonní budce. Otevřel dveře, vstoupil dovnitř a otočen k vozu zády zašátral pod políčkou, nad níž visel aparát. Našel zbraň, vytáhl ji ze záchytky, která ji držela, a číhl se na ni. Byla to osmatřicítka, revolver Smith & Wesson. Šikovná zbraň, krásně seděla v ruce. Prověřil, jestli je nabitá, odjistil ji a spustil do kapsy. Potom se pootočil, aby se mrkl na ulici. MacAdams už byl venku z vozu a blížil se k němu. Když míjel budku, Corridon viděl, jak je bledý a tváří se napjatě. Krácel dál, minul Ritchieho dům a o pár metrů dál se u stromu zastavil.

Asi po minutě vyrazil Chicho. Plížil se jako kočka, kulatý obličej napjatý a tvrdá očka rozsvícená jak žárovky. Zaujal patřičné postavení za poštovní schránkou.

Corridon doufal, že dokud se střelba neodbude, z okolních domů nevypadne živá duše. Nebylo pravděpodobné, že by se právě v tuto denní dobu někdo kolem motal, ale kdyby se přece jen vynořil, Corridonův pracně sestrojený plán by se zhroutil jak domeček z karet.

Podíval se na hodinky. Schylovalo se k začátku operace. Minutová ručička se šplhala na desátou. Corridon se podíval za sebe. Rozpoznal tmavý obrys buicku, stojícího slabých sto metrů dál, a v duchu se ptal, co asi dělá Kara. Pevně doufal, že poslouchá rozkazy a sedí za volantem. Uvažoval rovněž, kde jsou asi rozestavena policejní vozidla. Na ně čeká nejtvrďší oříšek, pomyslel si. Zastavit Karu nebude hračka. Dost pochyboval, že policisté vůbec vědí, do čeho jdou.

Podíval se přes ulici k poštovní schránce, kde se teď krčil Chicho. Corridon měl dobře ve výhledu jak jeho úzká záda, tak hlavu. Vjel rukou do kapsy a vylovil zbraň. V příští minutě se objeví Ritchie. Corridon pootevřel dveře u budky. Zkontroloval si MacAdamse, který trochu zvedl ruku a dal najevo, že ho vidí a je připraven. Corridon na něj zamával.

Čekali. Minuty se vleklely a Corridonovi se divoce rozbušilo srdce. Říkal si v duchu, jak se asi Ritchie cítí, a trochu kyselo se ujistil, že ten je podle něho naprosto chladný a v klidu. Corridon jaktěživo nezažil, že by se plukovník třásl, a že se v době, kdy spolu pracovali, ocitli hezky často v úzkých.

Z Kensington Road zabočilo do ulice, kde čekali, taxi. Taxík projel Stratford Road, minul MacAdamse, a když se dostal na úroveň poštovní schránky, za níž se krčil Chicho, zpomalil. Jakmile Chicho uviděl reflektory, hbitě se narovnal. Corridon v duchu taxi proklínal. Napjatě střelil pohledem k domu, kde bydlel Ritchie, ale po Ritchiem ani památky. Usoudil, že Ritchie taxík rovněž viděl a čeká, až auto odjede. Teprve pak se ukáže.

Taxík zastavil několik metrů od Chicha a vystoupila z něho dívka. Zaplatila řidiči a přešla po chodníku k sousednímu domu. Corridon zůstal jak solný sloup, když sledoval její chůzi. Podíval se ještě jednou. Děvče bylo Marian Howardová. Když vyběhla po schůdcích k domu a otevřela vchod, Corridon slyšel, jak cvakla klika u brány. Bleskově se otočil k domu, kde bydlel Ritchie. Bylo mu jasné, že taxík míří k zaparkovanému buicku. Pak si uvědomil, že jde jen o součást Ritchieho obranného plánu. Taxík měl zabránit, aby Kara ujela. Na podlaze jsou možná namačkání policajti, ale Corridon neměl ani čas v duchu pochvalně poklepat Ritchieho po zádech. Ritchie právě vycházel. Měl na sobě lehký převlečník a měkký klobouk, ruce zabořené do kapes.

Chicho se opět přikrčil za poštovní schránku a Corridon viděl, že vytáhl zbraň. Nevěřil, že Chicho počká, až mu dá signál. Ritchie upíral pohled směrem k MacAdamsovi, který čekal, až Corridon zvedne sluchátko.

Chicho pozvedl pistoli a mířil na Ritchieho. Corridon zvedl osmatřicítka a vypálil na Chicha. Chichova pistole spustila, ale on padl dopředu na tvář. Překulil se, zbraň mu vypadla, snažil se k ní doplazit, ale pak zůstal bez hnutí ležet.

Třesky dva výstřely. MacAdams a Ritchie po sobě vypálili zároveň. Ritchie o zlomek vteřiny dřív. Corridon viděl, jak MacAdams upustil zbraň a chytil se za rameno.

Ritchie k němu doběhl právě ve chvíli, kdy MacAdams padl na kolena. Ritchie ho vzal pažbou do hlavy a MacAdams se roztáhl jak široký, tak dlouhý.

Vše bylo otázkou několika vteřin. Když Ritchie běžel k MacAdamsovi, Chicho se zmátořil a hrábl po pistoli. Corridon po něm vystřelil znovu, tentokrát mířil na hlavu. Chicho sebou trhl, křečovitě sebou hodil a zůstal ležet bez hnutí.

Když Corridon vzápětí otevřel telefonní budku, práskl další výstřel. Střela ho lízla do tváře a vyhodila ho z rovnováhy, až se zapotácel a vyrazil sklo. Když padl na všechny čtyři, třeskla další rána.

Když se podíval oknem, viděl, že vedle buicku stojí na silnici Kara s pistolí v ruce. Trochu pohnula pistolí a vypálila

přímo na Ritchieho, který se skláněl nad MacAdamsem. Corridon s hrůzou viděl, jak se Ritchie zapotácel, upustil pistoli a zhroutil se na zem.

Hluboko skloněný Corridon vyrazil z budky. Když zvedl zbraň, že na Karu vypálí, předešla ho a ustřelila mu klobouk z hlavy. Pak se rozletěla dvířka u taxíku a ke Kaře se vrhli dva muži.

"Dávejte bacha, vy troubové!" zaječel Corridon. "Zablokujte jí cestu!"

Bylo však příliš pozdě. Kara stihla od boku oba muže střelit a skočila zpátky do buicku. Řidič taxíku se pokusil zatarasit jí cestu, ale Kara už měla plyn na podlaze a řidič ji na sto honů minul.

Corridon zvedl revolver a vypálil. Zadní okénko u buicku se roztříštilo, ale než stihl vystřelit znovu, auto zabočilo za roh a zmizelo z dohledu.

Když se mrkl za sebe, viděl, že po schodech od domu, kam vešla, sbíhá Marian a v patách za ní dva tajní. Rozběhla se k Ritchiemu a Corridonovi spadl kámen ze srdce. Ritchie už byl zase na nohou a jenom si držel rameno.

Když se k nim Corridon rozběhl, přitřilo se s vřeštící sirénou policejní auto a těsně u něho zastavilo.

"Naskočte si," zavelel Rawlins, když otevřel dveře. "Chytíme ji."

Corridon skočil do auta a vůz vybral zatáčku, až gumy zmučeně zapíštěly.

"Dožente ji, sakra!" ječel zuřivě. "Varoval jsem Ritchieho, aby si na ni dal majzla, a vy ji necháte pláchnout!"

"Jen klid," uklidňoval ho Rawlins a v brunátném obličejí mu jako vždy svítil úsměv. "Daleko se nedostane. Všecky ulice jsou zašperované."

"Nic si nenamlouvejte," odsekl Corridon a držel si rukou poraněnou tvář. Mezi prsty mu crčela krev. "Tu zastavíte asi tak snadno jako rychlík."

Policejní vůz zahnul na Kensington Road. Na rohu stál policajt. Máchl doprava a řidič hlídkového vozu vyrazil naznačeným směrem.

"Nasadili jsme lidi po celé trase," řekl Rawlins. "Stovky poldů, za které zaplatí daňoví poplatníci řůru peněz. Jen klid, kamaráde. Za minutu ji máme."

"Doufám, že se nemýlíte," procedil Corridon. Vysušil si tvář kapesníkem. "Připravila mě o krásu, mrcha jedna!"

"Každý krajíc má dvě kůrky, chlapče," prohodil Rawlins. "Stačilo o chlup víc a putoval jste k předkům."

"Nemohl by ten váš řidič trochu přidat?" naléhal Corridon.

Nebyla to spravedlivá poznámka, protože vůz se po Knightsbridge Road řítí nejméně stodesátkou. Na rohu Sloane Street dostali baterkou znamení, řidič dupl na brzdu a zahnul za roh.

"Všechno funguje," liboval si Rawlins. "Říkal jsem vám, abyste byl v klidu. Nezdrhne."

"Uvěřím vám, až bude za mřížemi," zavrčel Corridon. "Dřív ne."

"Tamhle je, pane!" vyhrkl znenadání řidič a rozsvítil naplno světla.

II.

Dva šípky dálkových světel zachytily zadní část buicku řítícího se po Sloane Street.

"Moc neblázní," radil Rawlins řidiči. "Nebo se do ní nabouráme."

"Při tom, jak řídí, těžko," utrousil Corridon jedovatě a vystrčil hlavu z okénka, aby měl lepší výhled. Viděl, jak dva policejní vozy stojí napříč ulice a blokují ji. Ani v nejmenším se nezdálo, že by buick zpomalil. Kara rovněž zapnula reflektory. Corridon viděl, jak čtyři policisté krouží baterkami a vyzývají ji, aby zastavila. Stáli u vozů přesvědčení, že zastaví, a Corridon na ně chtěl zařvat, aby vypadli, avšak věděl, že by ho neslyšeli. Pak bylo pozdě.

Buick se k nim řítí stejně nemilosrdně jako rozběsněný bůh zkázy. Když je málem převálcoval, uhnul, vrátil se na chodník a projel mezerou tenkou jako vlasek.

"Nevaroval jsem vás, že si umí s volantem poradit?" ulevil si otráveně Corridon a opět se zabořil do sedadla.

Řidič přidal, až pneumatiky zakvičely.

"Jed! Jed!" hulákal Rawlins teď už rozčileně. "Dožen ji!"

"Vsadím se, že teď už se na ni přilepíte," řekl Corridon, když policejní řidič vyjel na chodník a jen o chlup minul vůz, který tarasil cestu. Jakmile měl před sebou volno, přidal, jenomže po buicku jako by se zem slehla.

"Namouduši máte pravdu, šoféruje jak víno," připustil Rawlins a vyklepl si ze zmačkaného balíčku cigaretu. "Daleko se ale nedostane. Zašperoval jsem celý okrsek jak při prvomájovém průvodu."

"Jestli je blokáda tak pevná jako vaše poslední barikáda, projede jí jako nůž máslem," prohodil Corridon a ukradl Rawlinsovi z balíčku cigaretu. Když si zapaloval, další policisté jim z chodníku signalizovali, kam buick zmizel.

"Vrací se do Parku," prohlásil Rawlins, když zabočilo na King's Road. "Prosím, ať se motá a kličkuje jak libo, ven se nedostane."

"Kéž bych měl vaši umanutou víru," povzdechl si Corridon. "Skoro bych se vsadil, že nám vezme draka."

"Obětuju na to šilas, kamaráde," chytíl se bujaře Rawlins. "Jestli ale pojede pořád jako teď, dřív se zabije."

"A pár lidí vezme s sebou," dodal Corridon stísněně. "Kam se na ni kdo hrabe." Pak pokračoval: "Doufám, že Ritchie není těžce raněn."

"Chytil to do ramene," informoval ho Rawlins. "Podle toho, jak mluvil, je docela v pořádku. Dopřejte mu přece chvíli oddechu." Další signál baterkou na rohu Sydney Street mu řeč přetrhl. "Nepovídal jsem to?" řekl, když policejní vůz prudce zabočil do temné úzké uličky. "Vrací se do parku. Na Fulham Road pro ni máme nachystanou pastičku."

"Doufám, že nebude velká jak vrata do stodoly," poznamenal Corridon.

"Buick před námi, pane," hlásil řidič a znovu zapnul dálková světla.

Buick jel nyní pomaleji, ale sotva ho vyhmátly reflektory policejního vozu, přidal a plnou rychlostí zabočil na Fulham Road.

Policejní vůz vyrazil za ním a obě auta se jak o závod řítí směrem k Brompton Road. Znenadání se ze zatáčky

vepředu vynořil další policejní vůz a mířil přímo na buick.

"Teď ji zaskočíme," naklonil se Rawlins, "za volantem je Hillary. Přisahám, že lepšího chlapa..."

Zbytek přísahy spolkl. Buick se smykem vytočil. Policejní auto, které tento pohyb předpokládalo, rovněž opsalo oblouk. Vozy do sebe ošklivě narazily a policejní vůz jen odletěl, když se do něho buick opřel. Buick vyrazil dál, ale policejní vůz udělal hodiny a narazil do kandelábru.

"Šťouchaneček," ulevil si Corridon posměšně. "Na takový auťák potřebujete spíš tank."

Rawlins se přestal usmívat.

"Mám už tam na ni připravené jenom dva auťáky," přiznal zničehonic nejistě. "Jestli ji nezadrží..."

"Prohrajete šilink."

Rawlins se naklonil k řidiči.

"Teď do toho musíme šlápnout, Jacku. Pokus se dostat na její úroveň a natlač ji k chodníku."

"To bude sranda," ušklíbl se Corridon. "Nemohl byste zastavit, že bych si vystoupil, než se rozmaširujete?"

"Vtipy si odpusťte." Rawlins opustil humor. "Slíbil jsem Ritchiemu, že nezdrhne."

Policejní vůz se řítí ulicí na plný plyn, avšak ať jel jakkoli rychle, stále se za buickem, který mu unikal dobrou stotřicítkou, opožďoval. Obě auta přeburácela Brompton Road a vyrazila na Knightsbridge Road.

"Vypálila vám rybník," prohodil Corridon. "Radši se na ni pověste a modlete se, aby udělala chybu."

Ještě nedopověděl a na hlavní ulici se ze zatáčky zničehonic objevil nákladník plný cihel. Řidič možná pospíchal a nepočítal s možností, že touto noční dobou bude na ulici nějaký firmol, možná na to kašlal. Vyřítel se na hlavní přímo buicku do rány.

"A teď to holčina schytá!" vyhrkl Corridon, když policejní řidič dupl na brzdu.

Buick prudce udělal myšku, pneumatiky zakvičely, auto jelo po dvou kolech. Corridon letmo zahlédl, jak Kara zápasí s volantem. Čumák nákladníku zachytil zadní nárazník buicku a odhodil jej stranou. Corridon si vteřinu myslel, že se buick převrátí, jenomže Kara jej kdovíjak vyrovnala. Jela však příliš velkou rychlostí, než aby mohla dráhu plně ovlivnit. Auto vjelo na chodník. Corridon viděl, jak Kara zuřivě točí volantem, aby vyrovnala smyk, pak auto čelním nárazem nabralo přímo veliký výklad jednoho z velkých obchodních domů, prokousalo si cestu mezi voskovými figurínami ve výkladní skříni, prorazilo dřevěné ostění a vřítelo se přímo do krámu.

V tu chvíli už policejní vůz stál a Rawlins i Corridon skákali ven.

"Nažeň sem každého, koho seženeš," nařídil Rawlins řidiči. "Potřebuju tohle místo obklíčit. Hod' sebou!" Rozběhl se k rozbitému výkladu. Corridon za ním.

"Máte pistoli?" zeptal se Rawlins, když doběhli k černé díře, která ještě před chvílí byla elegantně vyřešákováný výklad.

"Ne. Vy ano?"

"To si pište. Vyrazím první. Tahle ženská je dynamit."

"Nesmysl," nedal se zastrašit Rawlins. "Žádné střelení nechceme..."

Ještě než dořekl, štekla pistole a kulka olízla Rawlinsovi tvář, až mu naběhl modrý pruh.

"Vy možná ne," ušklíbl se Corridon, "ale koupit ji můžete jedna dvě."

Rawlins uskočil a vyrazil do prostorného temného oddělení. Ukryl se za pultem.

Corridon se schoval k němu.

"No tak, milá slečno," hulákal Rawlins do tmy, "takhle se nikam nedostanete, raději se vzdejte. Nechceme vám ublížit."

Corridon se uchechtl.

"Šetřte si dech. Jakmile se jí dostanete na dosah, ublíží ona vám. Má sílu jako kobyla."

"Uvidíme," prohodil Rawlins a začal se plížit podél pultu.

Corridon ho nechal. Věděl, co Kara dokáže, když je zatlačena do kouta, a nehodlal riskovat. S revolverem v ruce probodával očima tmu, kterou pouliční lampy měnily přece jen v šero. Zdálo se mu, že u nabouraného buicku se něco pohnulo. Šmátral po vršku prodejního pultu, až nahmatal skleněnou vázu. Zvedl ji a mrštil po nejasné postavě, která se podle jeho domněnky krčila vedle buicku. Zaslechl sten, vzápětí přistání vázy uvítala sprška střel a jedna z nich neblaze svisla Corridonovi těsně kolem hlavy. Letmo zahlédl, jak se Kara vztyčila a pádí mezi pulty se skleněným vrškem na druhý konec oddělení.

"Tamhle jel!" zařval na Rawlins, přestal se krýt a vyrazil za Károu.

Na konci oddělení se jako na obrtlíku otočila a vypálila po něm, jenomže na to byl připraven. Padl na všechny čtyři a vystřelil dřív, než ho stihla zasáhnout. Bleskově se schovala za roh a pádila další uličkou.

"Bacha, nezabte ji!" řval Rawlins Corridonovi v patách.

Corridon na něj nepočkal, hnál se dál. Viděl, jak Kara vběhla do další rozlehlé haly, očividně plné matných figurín. U vchodu se zastavil a číhal do šera. Figuríny byly vesměs panny, oblečené do dámských obleků, a Corridon si okamžitě uvědomil, jak nebezpečné je pokračovat, když kterákoli z loutek může být Kara. Couvl a počkal, až k němu Rawlins přisupí.

"Je někde tady," šeptal, když měl Rawlins vedle sebe. "Radši tam nepolezeme, v tomhle šeru nás dostane jako panáčkující králíky."

Rawlins se podíval do oddělení konfekce a ušklíbl se.

"Moji chlapi už dozajista zaujali postavení. Neuteče. Rozsvítím."

"Co bych za to dal, kdybyste se tak strašně nevytahoval," řekl Corridon. "Pořád mi tu melete, že nezdrhne, ale ještě ji nemáte."

"Ale taky ještě nezdrhla," bránil se Rawlins. "Počkejte tu a dejte na ni bacha. Rozsvítím."

Zmizel, na tak robustního chlapa až kupodivu svižně. Corridon pátral očima v prostoru před sebou. Nic se nepohnulo a neslyšel ani hlásku. Byl dost příšerný zážitek dívat se do rozlehlé kalné haly zabydlené matnými postavami a nevědět, která z nich je Kara. Věděl, že jakmile se rozsvítí světlo, Kara se pokusí cestu ven si prostřílet. Bude zuřivá a stejně nebezpečná jako chycená saň. Kdyby se mu podařilo dopadnout ji dřív, než se rozsvítí světla, spasil by možná spoustu životů.

Zkoumal místnost. Napravo byla ulička. Ztrácela se ve tmě. Nalevo bylo pódium se spoustou figurín. Před sebou měl volný prostor a hned za ním stupínek s dalšími figurínami. Může být kdekoli, uvědomoval si.

Rozhodl se, že vsadí na jednu kartu, a krok za krokem se tiše začal plížit do haly.

Jakmile byl uvnitř, zastavil se a srdce mu bilo jako na poplach. Odněkud z dalších prostor obchodu k němu doléhaly tlumené hlasy a tu a tam slyšel vzdálené volání. Usoudil, že policie pátrá po hlavních vypínačích.

Čas letěl. Opatrně postoupil o dva kroky dál a znovu se zastavil. Poslouchal. Zničehonic za sebou zaslechl šramot, ale nežli se stihl obrátit, ledové prsty ho popadly za krk a do páteře se mu opřelo tvrdé koleno. Klopýtl a upustil zbraň. Těžká váha ho strhla k zemi a ocelové prsty se mu zaryly do hrdla.

III.

Corridon se vyškrábal na kolena, ale Kara mu visela na zádech, zatínala mu prsty do svalů a dusila ho. Natáhl se a snažil se ji popadnout za hlavu, ale ucukla mu, prskala jako rozzuřená kočka a jen tlačila. Věděl, že co nevidět ho opustí vědomí a pak jí bude na milost a nemilost. Z posledních sil se vzepřel. Kara přece jen jeho větší váze podlehla a oba spadli na zem v jednom chumlu. Její sevření na krku povolilo. Vykroutil se, Kara se převálila stranou, a když vstávala, zachytil nohou jednu její nohu. Pevně ji zaklesl, trhl a Kara spadla. Bušila mu pěstí do hlavy jako buchar. Odhodil ji, ale Kara byla na nohou, ještě když on klečel. Špičkou boty ho nabrala do hlavy, až ho skoro omráčila. Zcela bezděčně se k ní přikulil a tím utlumil další kopanec. Popadl ji za nohy a znovu strhl na zem. Znovu ho mlátila do hlavy, avšak tentokrát se mu podařilo pravačkou ji zasáhnout tak, že odletěla.

Zničehonic se rozsvítilo. Oba se snažili vstát. Když se na ni chtěl Corridon vrhnout, vjela Kara rukou do kapsy a vzápětí se spolu, ona se zbraní v ruce, váleli zase na zemi. Snažil se ji chytit za zápěstí, avšak Kara ho úplně zběsile praštila pistolí do hlavy. Pustil ji právě v okamžiku, kdy se dovnitř vrátil Rawlins s konstáblem.

Kara se odkutálela, zvedla pistolí a vypálila na blížícího se konstábla. Ten padl na stranu a porazil Rawlinse, který se skácel na všechny čtyři.

Kara už byla na nohou, a když Rawlins hrdinně vstával, byť přesvědčen, že koupí ránu, viděl jen, jak Kara mizí v uličce vedoucí do dalšího oddělení.

Corridonovi se pořád tmělo před očima a třepal hlavou. Vstal. Rawlins se skláněl nad konstáblem. Corridon nečekal. Potácivě pronásledoval Karu a spatřil ji právě ve chvíli, kdy se dostala ke schodišti. On sám se ocitl u paty schodů, když byla na první podestě. Škrábal se za ní. Asi v polovině další části schodiště se zastavila, vyklonila se přes zábradlí a střílila po něm. Byla však zadýchaná, moc pospíchala a kulka šla mimo. Corridon zvedl vlastní zbraň, ale Kara lezla dál a dřív, než stihl vypálit, uhnula mu z mušky. Nesmí ji pustit.

V patách za Corridonem zaduněly kroky. Rawlins a tři policisté. Na podestu se dostali v okamžiku, kdy byl Corridon v půlce další části schodiště.

Jakmile se Kara dostala do čtvrtého patra, znovu nakoukla přes zábradlí, avšak tentokrát byl Corridon připraven a vystřelil první. Bohužel příliš horlivě, nemířil přesně, Kara mu zmizela a Corridon slyšel, jak běží do pátého patra. Supěl za ní a nabral plnou rychlost. Zahlédl ještě, jak se zhouply litační dveře a Kara mizí v oddělení nábytku.

Za chvíli byl u dveří také a zastavil se. V celém oddělení bylo světlo jako ve dne. Toto byla mnohem nebezpečnější situace, protože Kara měla možnost kdekoli se skrýt. Ve skříních, v prádelnicích, za přepážkami, které mu bránily ve výhledu. Už neutíkala, někam se schovala. Nepokoušel se vstoupit dál, protože si byl vědom, že jakmile ho zahlédne, odrovná ho. Čekal, až k němu dorazí Rawlins a tři policisté.

Netrvalo dlouho a byli nahoře.

"Moc se tu nemotejte," řekl Corridon. "Určitě má vchod na mušce."

Rawlins si vytáhl kapesník a otřel si zpocený obličej. Schody mu dodaly.

"Tohle oddělení nemá žádný zadní východ," oznámil seržant. "Viděl jsem plán budovy."

"Zaplat'pánbu," ušklíbl se Corridon, "jenomže když ona nemůže ven, nemůžeme my dovnitř. Co teď?"

"Vydržte chvíli, než si srovnám dech," vyhekl Rawlins.

"Hrát si mezi tímhle haraburdím na schovávanou nebude moc velká legrace," prohlásil Corridon, přitiskl se ještě jednou k litačkám a opatrně se podíval do sálu. "Možná bychom mohli zase vypnout světlo, nebo se za dveře vůbec nedostáném."

Rawlins přikývl.

"Jackson, dojděte k vypínači. Vyhod'te zase světla, takové tři minutky počkejte a potom je zase rozsvi'te." Ještě stále lapal po dechu.

"Mám trochu obavy, že tam najde nějaký telefon a upozorní Homera," poznamenal Corridon, když jeden z policistů sbíhal po schodech. "V patře na beton nějaký telefon bude."

"Taky mi to napadlo." Rawlins si nepřestával osušovat obličej. "Nechal jsem jednoho chlapa v centrále. Pokud tady není nějaká přímá linka, neprozvoní se."

Poslouchali, jak Jackson zdolává patro po patru.

"Kéž by sebou hodil," řekl Corridon a znovu obezřetně nahlédl do skleněných dveří. "Mimochodem, víte něco nového o plukovníkovi?"

"Je to s ním dobré, pane," uklidnil ho seržant. "Má jenom prostřelený sval. Chlapík v brýlích má roztržštěné rameno, ale ten kluk je po smrti."

Corridon zabručel. Podíval se na hodinky. Bylo za deset minut jedenáct. Na schůzku s Amesem mu zbývá ještě víc než hodina.

Náhle zhaslo světlo.

"Dobře," pravil Rawlins. "Teď si dejte všichni bacha. Uvnitř se rozestupte a kryjte se."

Corridon strčil do dveří a přikrčený vklouzl do tmy. Zamířil rovnou k těžké dubové komodě, které si všiml, ještě dokud světlo svítilo, doběhl k ní a vkleče čekal, až se znovu rozsvítí. Slyšel, jak zaujímají postavení další policisté. Minuty se vlekly. Pak se rozsvítilo.

Corridon opatrně vyhlédl přes prádelník a viděl, jak se ke skříni lepí Rawlins a také propichuje pohledem řady nábytku. Po Kaře ani vidu, nikde náznak podezřelého pohybu.

Čekali a věděli, že jakmile vystrčí nos, Kara začne střílet. Situace jim drásala nervy, avšak Rawlins nehodlal zůstat příliš dlouho v nečinnosti. Vyrazil z úkrytu a bleskově zajel za přepážku, která ho zaštitila.

"Hej, vy tam!" volal. "Raději se vzdejte! Pláchnout se vám nepodaří!"

Corridon se ušklíbl. Rawlins neví, kdo je Kara. Corridon věděl, že ta se nevzdá. S namířenou zbraní se plížil do uličky. Asi v polovině zaznamenal, že se něco pohnulo, a v momentu, kdy Kara vystřelila, skočil za prádelník. Málem ho dostala. Střela ho zasáhla do podpatku.

Z úkrytu postřehl, jak se od almary k almaře podél celé zdi plíží jeden policista. Druhý postupoval stejným směrem po opačné straně. Opatrně utahovali síť.

Pak se ozval výkřik a Corridon se vztyčil. Viděl, jak Kara pádí středem chodbičky. Namířil revolver, ale Rawlins po něm skočil a srazil mu ruku.

"Chci ji živou."

"Zbožné přání," odsekl Corridon, když viděl, jak se Kara vřítla do kanceláře na konci chodby. Práskly dveře. Zlatými písmeny na nich byl vyvedený nápis Kupující a dole Obchodní cestující pouze na ohlášení.

"Začínáte být moc útlocitný," vytrhl se Rawlinsovi Corridon. "Vsaďte hlavu, že je tam telefon!"

Rozběhl se ke dveřím a plnou vahou do nich ramenem vrazil. Na druhé straně se ozval výstřel a kulka provrtala výplň jen pár centimetrů od něho. Uskočil. Ozval se druhý výstřel.

"Bacha!" varoval poněkud zbytečně Rawlins.

Corridon provedl otoč a rozběhl se k oknu. Rozrazil je a vyklonil se ven. K oknu kanceláře, kde byla Kara, vedla úzká římsa, taktak že se na ni dalo šlápnout.

"Bouchejte na dveře, abyste ji zmátli," požádal Rawlinse. "Já vylezu a zkusím po ní skočit tudy."

"Hej! Moment, udělám to sám," vzepřel se Rawlins, ale Corridon už se oknem vyhoupl na římsu. V pravačce třímá revolver, zády se tiskl k budově a pomalinku se přesunoval po úzkém parapetu pořád dál. Uvědomoval si, že je skoro třicet metrů nad zemí. Slyšel, jak policisté mlátí tyčí do dveří. Ještě čtyři obezřetné kroky a byl u okna. Kara stála u psacího stolu, zády k němu, a vytáčela číslo na telefonu. Zbraň měla položenou na stole.

Nedokázal se přinutit, aby ji chladnokrevně zastřelil, avšak moc dobře věděl, že ji musí okamžitě zastavit. Sehnul se, natočil a prorazil okenní tabuli. S řinkotem roztržitého skla vpadl do kanceláře.

Kara pustila telefon a ve chvíli, kdy jí Corridon podrazil nohy, šátrala po zbraní. Přitiskl ji vlastní vahou právě ve chvíli, kdy se do dveří ramenem opřel Rawlins.

Kara se prala jak divoká kočka a sápla se Corridonovi po obličej. Snažil se ji přemoci, ale nedokázal víc než držet ji na podlaze. Rozlétly se dveře a Rawlins se vřítel dovnitř se zbytkem policistů.

Popadli Karu, strhli z ní Corridona a nasadili jí železka. Když ji postavili ke zdi, Corridon jemně zavěsil telefon.

"Ty zrádná svině," ječela na něj Kara a snažila se policistům vytrhnout. "Říkala jsem, že ti nemají věřit!"

"Stačí," řekl stroze Rawlins. "Odvedte ji odsud."

Když ji odváděli, plivla po Corridonovi a oči jí svítily jako dvě sopky, které chrlí nenávist a vztek.

IV.

"Abych šel," prohodil Corridon.

Stál na kraji chodníku. Policejní vůz, který odvázel Karu na služební stanici, mizel v dáli. Rawlins stál vedle něho a bafal soustředěně z cigarety.

"Ritchie je mazaný," pokračoval Corridon. "V tuhle chvíli už mají všechny redakce novin zprávu, že je bradou vzhůru. Doufám, že to novináři pěkně nafouknou. Zprávy musejí znít přesvědčivě."

"Budou," uklidnil ho Rawlins. "A co vy teď?"

"Srazím se s Amesem a spolu se vrátíme do Baintrees. Doufám, že teď už mi přiznají plné členství, a budu-li mít kouska štěstí, zjistím, kdo stojí v čele celého podniku. Jakmile to budeme vědět, bude hračka zatnout jim tipec."

Rawlins si ho zadumaně změřil.

"Vám ale za tuhle fušku zrovna moc nekápne. To ani nejste vy. Myslím, že se pouštíte do práce, jen když vám vynese slušný balík."

Corridon se zatvářil jako nevinátko.

"Jsem vlastenec," mrkl na Rawlinse. "Mimochodem, co můžu vědět, třeba s prázdnou nevyjdu."

"Když už je řeč o penězích, dlužíte mi šilas," nastavil Rawlins pracku.

"Ne abyste ho hned utratil," nabádal Corridon, když mu minci dával. "Dobrá, padám. Postarejte se, aby Howardová nelezla nikam blízko k Baintrees. Je tam horká půda."

Rawlins vyhodil minci do vzduchu a šikovně ji lapil.

"Marian se o sebe dokáže postarat. Celý strýček."

"Zdá se. Přesto zabraňte, aby se moc předváděla. A srdečný pozdrav Ritchiemu."

Corridon vykročil do tmy a houf čumilů, kteří zvědavě civěli na černou díru výlohy a policisté se jen marně snažili je

rozehnat, nechal za zády.

Bylo půl dvanácté. Corridon přerazoval Park a zamířil k Marble Arch Gate. Revolver sice nerad, ale přece jen nechal Rawlinsovi, protože kdyby mu na něj Ames přišel, začalo by se mu zdát o čertech.

U Marble Arch Gate se rozhlédl a hledal Amesův humber. Objevil vůz schovaný ve stínu pár metrů od brány. Ames stál venku, v prstech mu hořela cigareta. Jakmile Corridona spatřil, mávl na něj a nastoupil do vozu. Corridon si vlezl k němu.

Kapitola devátá

I.

Lampa na Homerově psacím stole Corridona oslňovala. Byla naplno natočená na něj a Homer s Diestlem ho ze stínu ostře sledovali, zatímco Ames neklidně přecházel sem a tam na druhé straně místnosti.

"Kara tedy zdrhla," procedil znechuceně Diestl. "Vážně tomu nemůžu uvěřit."

"Já jo," přestal Ames rázovat. "Rusové jsou vždycky nevypočitatelní. A Kara navíc nenávidí Corridona."

"Co to s tím má společného?" ohlédl se zvědavě Homer na Amese.

"Viděla, že Corridonovi teče do bot, a nechala ho osudu. Nechápu jenom, proč se nevrátila."

"Třeba ji čapli poldové," nadhodil Corridon. "Vypařit se v autě není tak snadné. Proto jsem chtěl nechat buick v Parku. Stalo se. Neposlechla rozkaz, ať si vypije, co si nadrobila."

"Jenomže uvěřit, že ji dostali poldové, se mi chce ještě míň," namítl Diestl. "Neměl by už volat Fraser?" optal se Homera.

"Měl by se ozvat každou chvíli." Homer mrkl na hodiny na psacím stole. "Zdůraznil jsem, že chci dostat podrobné hlášení. Možná se nemůže dopídit, jak dopadla Kara."

"Vy dva jste trochu rozčarovani," podotkl Corridon. "Varoval jsem vás, že vyšachování Ritchieho nebude zadarmo."

"Ano." Diestl si zapálil cigaretu. Plamínek zápalky mu osvětlil hubený nesmlouvavý obličej. "Jenomže zatím víme, že Ritchie je po smrti, jen od vás."

"Co je s tebou?" neudržel se Ames a přešel ke stolu. "Když to stačí mně, měl bys být spokojen taky. Byla to fuška jak hrom a šlo o krk. Corridon odvedl dobrou práci."

"Pokud je Ritchie bradou vzhůru, tak všechna čest," řekl Diestl. "Dřív si ale raději počkám, až mi to někdo potvrdí."

Corridon si přešel poraněnou tvář. Čekal, že budou mít pochybnosti, počítal s nimi. Věděl, že na Rawlinse je naprosté spolehnutí. Ten už pověsti o Ritchieho smrti dá do oběhu.

Chvilku seděli mlčky, pak zazvonil telefon a Homer zvedl sluchátko.

"Ano?" Kývl na Diestla. "Je to Fraser," oznámil a dál hovořil do mluvítko. "Pokračujte. Poslouchám."

Poslouchal, z obličeje se mu nedalo nic vyčíst, Diestl s Amesem stáli z každé strany vedle něho a Corridon se uvolněně zavrtal do křesla. Na tomto hlášení moc záleží, myslel si. Přinejmenším se zatím zdá, že na svou stranu dostal Amese. Diestl je podezřívavý, Homer trochu nejistý, avšak Ames přijal Corridonovo líčení naprosto bez váhání, a vzato kolem a kolem, Ames je ze všech tří nejnebezpečnější.

Homer několik minut jen poslouchal. Občas zamručel a naklonil se, aby na kus papíru naškrábl pár poznámek. Nakonec řekl: "Jakmile budete mít nějaké další zprávy, okamžitě mi dejte vědět." A zavěsil.

"Tak co?" zeptal se Diestl nedočkavě. "Je Ritchie po smrti?"

Homer přikývl, oči se mu triumfálně leskly.

"Nemůže být pochyb. Fraser mluvil osobně s Rawlinsem. Zítra bude zpráva v novinách."

Corridon si tiše s úlevou oddechl.

"A Kara?" otázal se Diestl.

"Tu má v rukou policie. Corridon nám pověděl naprostou pravdu. Jakmile padla první rána, odjela. Pronásledovali ji, až se nabourala do krámu v Knightsbridge. Teď je na policejní stanici v Hammersmithu."

"A MacAdams?"

"Ten je tam taky. Chicho je mrtvý."

Diestl se zašklebil.

"Myslíte, že ti dva budou zpívat?"

"Kara ne," prohlásil Ames, "ale MacAdams možná ano. Podle mne bychom se o něj měli postarat."

"Ale jak?" zeptal se Homer. "Co můžeme dělat?"

Ames se uchechtl.

"Bude potřebovat advokáta a advokát obvykle chodí s aktovčičkou. Co bude jednodušší než bomba v kufříku, který při otevření vybuchne? Bombička může být úplně malá."

Diestl přikývl.

"Ano." Pohlédl přes stůl na Corridona. "Uměl byste takovou nálož připravit?"

"Uměl, není to ale vůči advokátovi trochu podraz?" řekl Corridon nezaujatě.

"Jeho smůla," zakřenil se Ames. "Vy připravte bombu a já už ji do kufříku nastražím."

"A s Károu co?" nadhodil Diestl.

"S tou si musím všechno promyslet." Ames si vrazil ruce do kapes u kalhot. "Třeba se nám ji povede z vězení dostat. Určitě za takovou zkoušku stojí. Nikdo si s autákem neporadí tak jako ona. Myslím, že něco bychom pro ni měli vážně udělat."

Homer vycenil ve směru, kde seděl Corridon, žluté zuby.

"Nepochybuju, pane Corridone, že jste ze všeho utahaný jako pes a že byste si nejraději lehl. Vedl jste si skvěle. Máme z vás radost. Od této chvíle se můžete pokládat za plnohodnotného člena naší organizace. Chodte si, kam chcete. Zítřka vám vyplatíme pět set liber, které vám dlužíme. Pokud připravíte tu bombičku a dáte ji Amesovi, budeme vám zavázáni. Za pár dnů pro vás budeme mít další úkol a můžete vsadit krk, že se vám bohatě odměníme."

Corridon vstal.

"Skvělé," usmál se na Homera. "Vždy k službám."

Homer pokračoval: "Přestože vás od této chvíle už nebudeme nikterak omezovat, nezapomeňte, že policie po vás ještě pořád pase v souvislosti se zastřelením Lestranga. Měl byste být opatrný."

"Není čas, abyste s tím už taky něco podnikli?" navrhl Corridon. "Mám-li vám být užitečný, musím mít naprostou volnost pohybu."

"Nemám tušení, jak bychom mohli zasáhnout," pravil Homer. "Možná že něco vydoluje v hlavě Ames."

"Corridon má pravdu. Pokud nám má být něco platný, musíme ho z téhle vraždy očistit. Martha koneckonců splnila, co měla. Myslím, že bychom se jí mohli zbavit. Sebevražda a plné doznání by Corridona očistily. Všechno zařídím."

"Vidíte, pane Corridone," pochválil si Homer, "neexistuje problém, který by náš přítel Ames nedokázal vyřešit. Do té doby, než bude odstraněna, by ovšem bylo asi lepší, kdybyste se příliš daleko nevzdaloval."

"Nebudu," ujistil ho Corridon.

"Vůdce bude o vašem zdatu informován. Určitě bude chtít setkat se s vámi a pohovořit. Možná že nás přijde zítra navštívit. Zeptám se, jestli vás nechce vidět."

Corridon ani nemrkl.

"Záleží na něm. Dobrá, já padám."

Když vykročil ke dveřím, lampy v místnosti zablikaly, zhasly, pak se znovu rozsvítily.

"Někdo je na parcele!" Ames skočil ke dveřím.

"Co dělají strážé?" Homer zbledl jako stěna. Vyskočil jak na pér. "Jak se někdo mohl dostat přes plot?"

Ames se neobtěžoval s odpovědí, jen popadl Corridona za paži a strkal ho po chodbě do haly.

"To je signál," vysvětloval, když otvíral dveře. "Někdo prošel světelnou clonou. Vy utíkejte po pěšině doprava, já se dám nalevo. Tumať," strčil Corridonovi do ruky automatickou pistolku. "Dokud to nebude nutné, nestřílejte. Ať je to kdo je, chci ho živého."

"A co psi?" zeptal se Corridon. Ani v nejmenším neměl chuť zopakovat si setkání.

"Na ty se vykašlete," odušil Ames netrpělivě. "Ti se budou držet strážných. Honem, padejte."

Rozběhl se po pěšině, která směřovala od domu, a když se Corridon bleskově rozhlédl napravo nalevo, vyrazil opačným směrem.

Kdo to může být? táhlo mu hlavou, když tiše postupoval tmou, uši nastražené a oči na stopkách, aby mohl probodnout i tmavé stíny. Varoval Rawlinse, aby nezasahoval. Je ovšem samozřejmě také možné, že z baráku uprchl některý vězeň.

Když měl na dosah rododendronový háj, nechal pěšinu pěšinou a vykročil po pažitu. Z levé strany k němu doléhalo štěkání psů a Corridon se ušklíbl. Doufal, že strážní vědí, že Corridon s Amesem jsou na parcele, a psy nepustí.

Tiše se prodíral mezi obrovskými keři. Náhle se zastavil a poslouchal. Zdálo se mu, že před sebou slyšel něco se šustnout. Když zůstal stát, nejasná postava se také schovala.

"Stát nebo stěhlím!" vykřikl.

"Martine!"

Zkameněl. Hlas, který slyšel, ho zmrazil jako rána mezi oči.

"Marian!"

Najednou před ním stála a držela ho za ruku.

"Vy blázinku!" řekl něžně. "Vědí, že jste tady, a hledají vás. Musíte se okamžitě ztratit!"

"Poslouchajte mě, Martine," lomcovala mu rukou. "Musela jsem přijít. Kara utekla. Přišla jsem vás varovat. Co chvíli se tu může objevit."

II.

Ještě než plně pochopil, co mu vlastně řekla, slyšel, jak k nim někdo běží.

"Utíkejte," zašeptal, ale ještě než stačila vyrazit, vyřít se z křoví Ames a stál u nich.

Kdybych jí teď pomohl k útěku, pomyslel si Corridon, veškeré naděje, že se setkám s vůdcem a pomůžu tak zničit organizaci, vezmou za své. Proklínal Ritchieho i Rawlinse, že dovolili, aby Marian na pozemek pronikla. Musí se rozhodnout, jestli obětují ji, anebo úkol, kterého se podjal. Vzpomněl si, jak Ritchieho upozorňoval: "Pokud se mám dostat až k šéfovi, nemohu nikoho krýt," a věděl, že i když je Marian jeho neteř, Ritchie sám by dal na první místo povinnost.

Když k nim Ames doběhl, držel už Marian za rameno.

"Vlétla mi rovnou do rány," řekl. Pak s Marian trochu zatřásl a chtěl vědět: "Kdo jste a co tu děláte?"

Ames zamířil rozsvícenou baterkou Marian do obličeje.

"Mluvte!" vyštěkl. "Co tu děláte?"

"Chtěla jsem si prohlédnout dům," prohlásila Marian skoro uraženě. "Musíte se po mně oba sápat, jako bych byla zloděj?"

"Jak jste se dostala dovnitř?" vypálil Ames.

"Přelezla jsem zeď. Tolik jsem toho o Baintrees slyšela. Ve vsi mi povídali, že k domu nikdo nesmí, tak mne napadlo, že se na něj podívám sama. Ráčili byste mne pustit?"

"Odvedte ji do domu," nařídil Ames. "Samozřejmě lže. Patří k Ritchiemu."

"Jdeme," zavelel Corridon a nenápadně stiskl Marian paži. "Žádné vyvádění. To by vám nepomohlo."

Snažila se mu vytrhnout, avšak Corridon ji snadno udržel.

"Potřebujete pomoc?" přiblížil se k nim znovu Ames.

"V pořádku," odmítl Corridon. "Však se umoudří." Přitáhl Marian až na pěšinu a postrkoval ji směrem k domu.

"To je vážně směšné," bránila se Marian. "Chtěla jsem se jen podívat na dům."

"Však ho uvidíte," ujistil ji Ames. "Odvedte ji rovnou k Homerovi."

Corridon měl cukání pustit ji. Všechno by bylo proběhlo hladce, kdyby se byl neobjevil Ames. Teď už to bylo jen buď, anebo. Uklidňoval se, že ještě pořád zbude čas, aby Marian vystřadil z domu dřív, než se jí něco přihodí.

Postrkoval ji po schodech až do haly a chodby do Homerovy kanceláře. Homer už na chodbě čekal. Ustoupil a pozval Corridona dovnitř.

Homer i s Amesem šli za ním a zavřeli dveře. Když se Ames zády opřel o dveře, Corridon Marian pustil.

"Kdo jste?" vypálil Homer. Hluboko posazená očka mu výhruzně svítla.

"Jmenuju se Marian Hollyová a bydlím v chatě na druhé straně cesty," odpověděla Marian ledově. "Chtěla jsem se podívat na váš dům, a protože sem nikoho nepouštíte, přelezla jsem zeď. Je mi líto, že jsem provedla takovou pitomost, a omlouvám se. Můžu jít?"

"Pracujete pro Ritchieho, vidíte?" otázal se Ames.

"Ritchieho? Nemám zdání, o kom mluvíte," otočila se k němu Marian. "Vím, že jsem vkročila na cizí pozemek, ale kvůli tomu snad není třeba vyvolávat takový virvál?"

Corridon obdivoval, jak klidně se na Amese dívala. V obličeji se jí zračil jen čistý zmatek a nepochopení. Poznal, že Ames váhá.

Ames si Conidona pozval na pomoc.

"Vy většinu Ritchieho agentů znáte. Viděl jste ji někdy?"

Corridon zavrtěl hlavou.

"Pokud vím, tahle k Ritchieho lidem nepatří. Znáám je všechny."

Homerovi zřejmě spadl kámen ze srdce.

"Je možné, že nelže?" zeptal se. "Baintrees spoustu lidí zajímá."

"Moc ráda bych věděla, o čem mluvíte," prohlásila Marian. "Už jsem se omluvila, že jsem vám sem vlezla. Co myslíte, že ještě udělám - padnu na kolena?"

Corridon se v duchu ptal, zda se jí přece jenom nepodaří z maléry vykrotit. Jak Ames, tak Homer se tvářili nerozhodně a zdálo se, že Marian je zahání do kouta.

"Jestli mne chcete zažalovat, že jsem vnikla na váš pozemek, klidně," nasadila ostřejší tón. "Jenomže nemáte nejmenší právo držet mne zde proti mé vůli." Otočila se a vykročila ke dveřím.

Tohle jí může projít, napadlo Corridona, když se ji ani Ames, ani Homer nepokusili zastavit. Otevřela dveře, vzápětí couvla a Corridon slyšel, jak leknutím lapla po dechu.

Přímo před ní stála s osmatčicítkou v ruce Kara a pohledem mířila za Marian, přímo na Corridona. Jakmile ji spatřil, po celé páteři mu proběhlo mrazení.

Chvilí se nikdo nepohnul a nepadlo slovo. Kařín černý svetr byl celý potažený blátem, černé kalhoty na kolenou rozedrané a na ztřhaném bledém obličeji jí tekla čírek krve.

"Zpátky!" štekla na Marian. "Vím, kdo jsi. Jsi Ritchieho neteř!"

Když si Corridon uvědomil, že situace je krajně napjatá, vjel rukou do kapsy, aby vytáhl pistoli, avšak Kara ho sledovala.

"Pracky nahoru!" křikla na něj. "Pohni se, ty kryso, a odprásknu tě!"

Když Corridon zvedal ruce, posměšně se ušklíbl.

"Nemusíte se chovat tak dramaticky," utrousil. "Tuhle zuřivou scénu jste si měla schovat pro Ritchieho."

"Ritchieho neteř!" zděsil se Ames. "Co to znamená?"

Kara nespouštěla oči z Corridona a řekla: "Skočili jste mu na špek. Pracují spolu. On zavraždil Chicha. Viděla jsem ho."

Corridon se ohlédl na Amese a nadhodil rameny.

"Co jiného čekáte? Ztratila nervy a teď se pokouší lhát, abyste ji zapsali zase mezi hodné žáčky."

"Ty lžeš!" vykřikla bledá Kara. "On a tahle ženská pracují spolu. Je to Marian Howardová - Ritchieho neteř."

Ames popadl Marian a zatřásl s ní.

"Je to pravda?"

"Co si to dovoluujete!" odsekla Marian. "Nevím, o čem mluvíte! Varuju vás. Budu si stěžovat policii."

"Je vážně plukovníkova neteř?" zeptal se Ames Corridona.

Corridon zavrtěl hlavou.

"Nemám páru. Ritchie nějakou neteř má, ale já ji v životě neviděl. Je snad pravděpodobné, že by vlastní neteř vystavil nějakému nebezpečí? Vsadím krk, že Kara se jenom snaží vyvolat zmatek."

"Však se brzy ukáže!" prohlásil Ames zběsile. "Přinutím ji mluvit!"

Popadl Marian za paži a zkroutil jí ji za záda.

"A teď na rovinu - pracujete pro Ritchieho?"

"Pusťte mne!" vykřikla Marian. "Jak si dovoluujete...!" Když Ames přitlačil, div jí ruku nevykloubil, zasténala.

Corridon se jen se zaťatými zuby udržel, aby po Amesovi nevyrukoval. Uvědomoval si, že ho Kara sleduje, a ovládl se jen zázrakem.

"Odpovězte," vypálil znovu Ames a srazil Marian na kolena.

"Dávejte pozor," ozval se varovně Homer. "Jestli není..."
"Počkejte," přerušil ho Corridon. "Nechtě mě s ní promluvit."
Ames sice Marian nepustil, ale přece jen trochu povolil sevření.
"Do toho. Jestli vám neodpoví, zlomím jí ruku."
Corridon se k Marian sklonil.
"Pracujete-li pro plukovníka Ritchieho, raději se přiznejte. Tenhle člověk nemluví do větru. Ruku vám zlomí."
Významně se na Marian podíval a pokoušel se jí sdělit, že vytáčky jí nepomohou.
Chvilku váhala, ale když ji Ames nečekaně opět zkroutil ruku vzhůru, vydechla: "Ano, pracuju pro Ritchieho."
Ames ji pustil a ustoupil.
Homer se zhluboka sípavě nadechl.
"Pak ale musejí vědět, že tu jsme," řekl a vrávoravě vstal.
"Věděli to celou dobu!" vypálila zuřivě Kara. "Copak nic nechápete? Napálil vás! Ritchie není mrtvý. Přišla Corridona varovat, že jsem zdrhla."
"Lže!" vyštěkl Corridon. "Tuhle ženskou jsem v životě neviděl. Ritchie je po smrti." Obrátil se k bledému Homerovi.
"Chce si se mnou jen vyrovnat účty. Je to jenom její tvrzení proti měmu."
"Ona ho zná!" ukázala Kara na Marian. "Zeptejte se jí. Jestli ji nedonutíte, aby kápła božskou, já to svedu!"
Ames Marian znovu chytil.
"Znáte ho?"
Marian zavrtěla hlavou.
"Ne."
"Marníme čas," skočil jim roztřeseným hlasem do řeči Homer. "Jestli vědí, kde sídlíme, jsou už možná na pozemku."
"Nic nám nemůžou dokázat," zavrčel Ames. "Jen ať přijdou! Tohle musíme vyřešit." Přešel ke Corridonovi a očima metal blesky. "Jak říkáte, jde o vaše tvrzení oproti tomu, co tvrdí Kara. Já si zjistím, kdo lže. Jestli tahle holka neví, kdo jste, pak co se mne týče, jste ze všeho venku."
Corridon pokrčil rameny.
"Neznám ji," prohlásil. "Kara se snaží kalit vodu. Jestli jí uvěříte, jenom jí krásně nahrajete."
Ames zajel Corridonovi do kapsy a vytáhl osmatčictku, kterou mu předtím dal.
"Než budu mít jasno, nechám si ji," řekl na rovinu, přešel místnost a zmáčkl zvonek na Homerově psacím stole.
"Zkouška bude hrozně jednoduchá. Jestli vás ta holka zná, ví taky, jak se jmenujete. Trochu ji přitlačím a vyzpovídám. Když nebude znát odpověď, bude mi to stačit."
"Vyklopí vám to!" zasyčela Kara zuřivě. "Já si ji vezmu do parády!"
"Drž zobák!" zakřikl ji Ames.
Corridonovi pokleslo srdce. Znal Amese. Spílal si, že hned nezasáhl.
Otevřely se dveře a vstoupil Jevskij.
"Odveď tuhle ženu do suterénu a připrav ji na výslech," nařídil Ames.
Jevskij popadl Marian a napůl ji vlekl, napůl odnášel z místnosti.
Ames zabodl do Corridona přimhouřené oči.
"Vy a Kara půjdete se mnou," rozhodl, a když se obrátil k Homerovi, pokračoval: "Koukejte dohlídnout, aby tu nezůstaly žádné papíry. Vězně dejte hlídat. Kdyby přijela policie, budeme včas varováni. Hod'te sebou! Nestůjte tu jako ustrašená ovce!"
Kývl na Corridona a Karu, aby šli ke dveřím. Corridon vykročil první. Kara, hned za ním, ho stále měla na mušce. Průvod uzavíral Ames.
Sešli do suterénu, kde Corridon ve chvíli, kdy prvně vkročil do Baintrees, viděl viset mrtvého člověka.
Marian seděla na hrubé dřevěné židli. Měla k ní připoutané ruce i nohy. Podívala se na Corridona. V obličeji byla bledá, oči však měla klidné. Téměř nenašel odvahu vůbec se na ni podívat.
U dveří stál Jevskij. Kara přešla na druhou stranu místnosti a neustále držela Corridona v šachu.
Ames si svlékl kabát, otevřel skříňku a vytáhl si z ní bílý plášť. Natáhl si jej, vlčí tvář jako z kamene.
"Mám zkušenosti," prohlásil mrazivě, byť nevzrušeně, "že brutální metody jsou nejrychlejší. Na nějaké tanečky s přemlouváním nemáme čas. Ať se děje co se děje, opustit Baintrees tahle dáma stejně nemůže." Hodil pohledem po Corridonovi. "Trochu ji natáhnou na skřípec. Udělám to hned. Pak se jí zeptám, jestli mi může sdělit vaše jméno, a když odmítne promluvit, mám další osvědčené metody. Jsem přesvědčen, že pokud ví, jak se jmenujete, poví mi to. Dřív už mi prošla rukama spousta paličáků. Tahle metoda nikdy neselhala."
Corridon cítil, jak bledne jako stěna. Sledoval, jak Ames přistupuje k Marian a ta Amese zděšeně sleduje.
"Tohle je vaše poslední šance. Víte, jak se jmenuje?" Ames se nad ní sklonil. "Slyšela jste, co jsem povídal. Myslím to vážně."
"Nevím, kdo to je," vydechla Marian a skrčila se na židli. "Nesahejte na mne."
Ames se usmál.
"Jde to rychle, bohužel však to dost bolí." Zamotal si prsty Marian do vlasů a cukl jí hlavou.
Když vykřikla, Corridon ho ostře zarazil: "Počkejte!"
Ames se na něho podíval a sršící oči mu ztmavly.
"No?"
"Nechtě ji," pravil Corridon a přinutil se usmát. "Samozřejmě, že ví, kdo jsem. Celou dobu pro Ritchieho pracuju. Kara má pravdu. Napálil jsem vás."
Ames zůstal jako solný sloup.

"To myslíte vážně?" řekl a svěsil koutky rtů.

"Samozřejmě. Nemyslíte si snad, že bych se zahazoval s takovou chlíváckou organizací, jako jste vy? Kdyby se do toho nemíchala, měl bych vás všechny za pár dnů pěkně za mřížemi. Škoda. Co dělat. Štěstí vám přeje, ale dlouho to trvat nebude."

Ames pomalu Marian pustil a přešel ke Corridonovi.

"Tak tys mě podrazil," procedil a svižnou ranou praštil Corridona přes ústa.

III.

Ted' nebo nikdy, pomyslel si Corridon, vystartoval a chňapl Amese za zápěstí. Otočil si ho a plnou parou ho nakopl do zad a katapultoval na druhý konec místnosti až ke Kaře.

Ještě když Ames plachtil, zvedla Kara pistoli a vypálila na Corridona. Jenomže Ames se ve snaze o záchranu stočil a kulka určená Corridonovi zasáhla přímo doprostřed čela právě jeho. Už mrtvé tělo, nasměrované Corridonovým kopancem, dopadlo na Karu a strhlo ji s sebou k zemi.

Corridon zaútočil tak bleskově, že Jevskij stál na místě, jako by zapustil kořeny, a překvapením se nedokázal pohnout. Corridon toho využil a vyřít se. Když se Kara pokoušela shrábnout pistoli, která jí vypadla, dupl jí na ruku. Sklonil se a pěští jí bušil do hlavy jako bucharem, až zůstala v bezvědomí ležet.

Stihl se otočit právě včas, aby odrazil Jevského, který se vzpamatoval a vyrazil jak rozzuřený býk. Před jeho zběsilou ranou se skrčil, narovnal se ve chvíli, kdy s tím Jevskij nepočítal, a nabral ho tak tvrdým hákem, že úder třeskl jako exploze. Jevskij se přilepil na zeď, sklouzl po ní a jak široký tak dlouhý zůstal na podlaze.

Corridon supěl jako lokomotiva, hladil si dokrvava rozedřené klouby a zubil se na Marian.

"Pro změnu bylo štěstí na naší straně," prohodil, sklonil se, aby sebral Kařinu pistoli, a potom přešel k Marian. Rozvázal jí pouta a pomohl jí vstát. "Jak se cítíte?"

Bledá a vyděšená se o něj opřela a chvíli ze sebe nedokázala vypravit slovo. Teprve potom řekla: "Věděla jsem, že mne z toho dostanete," a pokusila se na něj usmát.

"Moc nechybělo a byl jsem vedle. Ještě ale nejsme za vodou." Vzal ji kolem ramen. "Kde je Rawlins?"

"Právě sem míří. Řekla jsem mu, kam se chystám."

"Měla jste na něj počkat, Ames nevtipkoval."

Zachvěla se.

"Já vím. Taky jsem se bála."

Corridon od ní odešel a sklonil se nad Amesem.

"Ted' už to má za sebou." Přešel k Jevskému, otočil ho a prohledal mu kapsy. Pistoli, kterou našel, dal Marian.

"Jdeme. Musíme odsud vypadnout. Než dorazí Rawlins, musím ještě hodit slovíčko s Homerem. Vás uklidím do mého pokoje. Nějakých deset minut tam budete v bezpečí."

Otevřel dveře a pohledem prozkoumal celou chodbu.

"Čistý vzduch."

Marian vyšla za ním. Corridon zavřel dveře a zastrčil silnou závoru.

"Chvilí tam budou v klidu. Nikdo je neuslyší. Já půjdu první. Kdyby nastaly potíže, nic neriskujte. Palte napřed, omluvíte se až potom."

Tiše, s Marian necelý metr za zády, vyšel po schodech, zarazil se a pohlédl do haly, avšak když nikoho neviděl, kývl na Marian, aby ho dohonoila.

"Ještě jedno patro," sdělil jí tlumeně. "Do mého pokoje vedou druhé dveře zleva. Kdybychom se s někým střetli, nechte všechno na mně a utečte do pokoje."

Přikývla a Corridon se na ni zničehonic usmál.

"Nic vás nerozhází. Jsem přesvědčen, že se bavíte."

"Kdepak. Ten strašný chlap mne vyděsil k smrti."

Corridon vstoupil do haly. V druhé části domu slyšel hlasy, avšak nikdo se neobjevil. Oba tiše zamířili vzhůru po schodech.

"Druhé dveře vlevo," zopakoval, když se na vrcholu schodiště zastavil. "Dlouho se nezdržím. Když bude zapotřebí, střílejte."

"Budete opatrný?" řekla ustrašeně.

"To zní od vás hezky legračně," utrousil a postrčil ji ke dveřím do ložnice. Jakmile za sebou zavřela, vrátil se po schodech dolů. Kařinu zbraň držel schovanou u boku.

Když chvilí jen poslouchal, jako myš se přepízlil po chodbě k Homerově kanceláři. Dveře byly dokořán. Nahlédl dovnitř.

Homer přebíral hromadu listin na stole. V obličejí byl bílý jako tvaroh a ztěžka dýchal. Rychle se snažil tlustými prackami sklepat papíry a nacpat je do aktovky.

Corridon tiše vstoupil. Homer ztuhl, zvedl oči a jen zasípěl.

"Ani hnout," netřídil Corridon a zvedl pistoli.

Homer zůstal jako socha. Jenom sípání dokazovalo, že je živý.

Corridon za sebou zavřel.

"Musíte brát věci, jak jdou," pravil a přešel ke stolu. "Tohle je váš poslední kousek. Nemáte si nač stěžovat. Užil jste si dost."

V Homerovi by se dál krve nedořezal. S vypouklýma očima vypadal jako vyděšený kůň.

"Co chcete?" přinutil se vysoukat.

"Abyste si sedl a dal ruce na stůl," zavelel Corridon. "Chci jméno vůdce."

Homer si sedl.

"Nevím, jak se jmenuje," zaskřehotal. "Jak bych ho mohl znát?"

Corridon se zakřenil.

"Za pár minut je tu policie," prohlásil. "Můžete se dostat leda z louže pod okap. Máte dvě možnosti. Deset let v base nebo kulku do břicha. Co se vám líbí víc?"

Homer zesinal. Pokoušel se něco vyblekotat, avšak marně.

"Situace je taková," pokračoval Corridon, "že když mi neřeknete, kdo je vůdce, napálím to do vás. Kdybyste mi to mimochodem řekl, nebudete mít moc lákavé vyhlídky, protože vás předám Rawlinsovi."

Homer na něj zděšeně třeštil oči.

"Ale já nevím, kdo to je," koktal. "Povídám - povídám vám, že nevím."

"To je pro vás moc špatné. Já bych byl pro, kdybyste vyvázl. Jakmile vás dostane do spárů policie, nejspíš vám trochu políčí fasádu. Laskavost poldů je vyhlášená." Pozvedl zbraň. "Jenom abychom se trochu pocvičili, zkusím počítat. Když mi neřeknete, kdo je vůdce, dřív než napočítám do deseti, střelím, a pamatujte si, že budu mířit tak, abyste moc rychle duši nevypustil."

"Ale já to nevím!" vykřikl Homer a odstrčil židli. "Nikdy jsem nevěděl...!"

Corridon stál nehnutě a mířil Homerovi na panděro.

"... pět, šest, sedm, osm, devět...!"

Zaklesl prst do spouště.

"Přestaňte!" zaječel Homer a zhroutil se na psací stůl. "Řeknu vám to. Vůdce je George Mainworthy."

Corridon se ušklíbl.

"Myslel jsem si, že to může být Mainworthy. Vykopli ho z armády a takhle si chtěl srovnat účty."

"Za tohle mě zabijou," fňukal Homer. "Musíte mě ochránit, zabijou mě."

"Přestaňte hysterčit," řekl Corridon kousavě. "Nezůstane nikdo, kdo by vás chtěl zabít nebo vám nějak ublížovat."

Slyšel, jak za ním cvakly dveře, a otočil se. Na prahu stál Rawlins. Jako vždycky svítil jako měsíček.

"Tady jste," prohodil. "Říkal jsem si, kam jste se asi zašil."

Za ním se protáhli tři tajní. Vešli do místnosti a Homera obklíčili.

"Šlo to jak po másle," prohlásil Rawlins a poškrábal se na nose. "Nikdo se dvakrát nevzpouzel."

"Odved'te si ho," kývl Corridon hlavou k Homerovi. "Patří k větším rybám. Marian je v pořádku?"